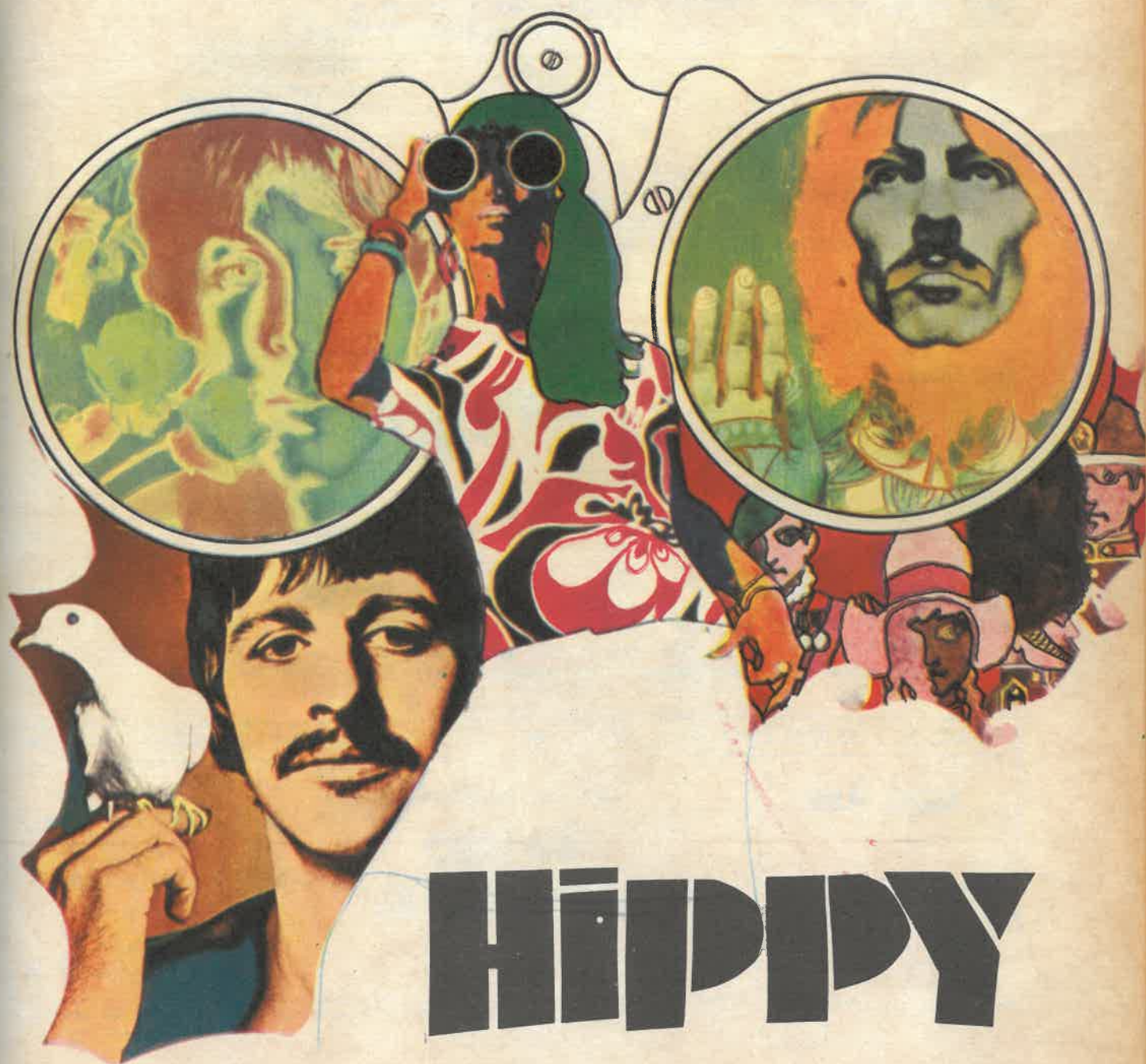

13

tuần báo đổi lập cực tả không cộng sản

chủ trương biên tập **chu tú'** và nhóm **SÔNG**

ĐỜI

TUẦN BÁO ĐỜI LẬP CỤC TẢ KHÔNG CỘNG SẢN

13

CHỦ ĐỀ : HIPPY

● MỘT VÒNG HIPPIES ÂU CHÂU : nguyênbíchthu ● HIPPY HOA HOÉT : lai rai luận của tềđê ● ĐUA XE VỚI HIPPY : thảonhien ● ĐAM TÁNG HIPPY : nguyênhoàngđoan.

CHÍNH TRỊ

● CHỈ CÓ TRỜI BIẾT : đời ● CHÍNH PHỦ LIÊN HIỆP VÀ QUYỀN TỰ QUYẾT DÂN TỘC : nguyênhữudông ● NHỮNG KẾT QUẢ CỦA MỘT CUỘC ĐIỀU TRA QUỐC TẾ VỀ TÍNH DỤC VÀ THANH NIÊN : v.p. ● ĐẠO VÀ ĐỜI : nguyênduyhinh.

VĂN NGHỆ

● KỂ TỚI SAU truyện dài của cungtíchbiên ● TÌNH ĐỜI : truyện dài nguyênthuylong.

CÁC MỤC THƯỜNG XUYÊN

NÓI VỚI ĐẦU GỐI ● THƠ ĐỜI ● TRUYỆN ĐỜI ● TIỀN SỬ ĐỜI ● SINH TỬ PHÙ ● TRANG PHỤ NỮ. ● TRANG THƠ ĐỘC GIẢ ● CINE TIVI ● NGƯỢC ĐỜI. ● SINH HOẠT VĂN NGHỆ

ĐỜI ▼ NĂM THỨ NHẤT ▼ SỐ 13 ▼ TUẦN LỄ TỪ 11-12-1969 ĐẾN 18-12-1969

Tòa soạn
143-145 Cống Quỳnh
Saigon
Đ.T. 22.323

Chủ nhiệm
Bà Trần thị Anh Minh

Chủ trương biên tập

CHU TỬ
và nhóm Sống

GIÁ 30đ

Giao dịch quảng cáo
Hỏi ông Linh
143-145 Cống Quỳnh
SAIGON

Bài gởi báo đời miễn gởi cho báo khác và ngược lại. Nhà báo không trả lại bản thảo

PHÁT HÀNH MỖI SÁNG THỨ NĂM TRONG TUẦN

đầu tranh cho đôi

CHỈ CÓ TRỜI BIẾT

Thái độ khiêu khích, lỗ lã của mấy ông Cộng sản năm vùng trước Tòa án Quân sự như nhon như tuyên bố sẽ trở lại làm việc tại dinh Độc Lập trong vài ba tháng nữa đã khiến anh em quân nhân nổi công phẫn gửi thư về tòa soạn nhờ lên tiếng dùm anh em như sau:

Các anh em có thể chấp nhận tất cả, chịu đựng tất cả, chấp nhận mọi cực khổ, đói rách, mọi bất công, chà đạp nhưng các anh em không thể chấp nhận được thái độ thiếu dứt khoát của chính quyền, gần như dung dưỡng cho đối phương thao túng lộng hành trong nội bộ của ta. Vì đây là một sự sỉ nhục đối với những người đang đem máu xương ra bảo vệ miền Nam này.

Bạn đồng nghiệp Chính Luận vừa đây cũng trình bày ý kiến rằng với những chiến thắng quân sự, chúng ta đã đi được chín phần mười đoạn đường. Chỉ còn một phần mười. Nhưng nội bộ chính trị bẽ bối, kèm theo tình trạng bi đát về kinh tế, tài chánh, và thái độ thiếu cương quyết của chính quyền, mặc cho đối phương «ngon lành» đặt cơ sở trong nội bộ của ta, gần như thách thức ta, đã khiến dân hoang mang, mất tinh thần...

Sự thực, phân tích thái độ của chánh quyền, chúng ta không hiểu nổi chính sách của chánh quyền ra sao, cương không ra cương, nhu không ra nhu, dân chủ không ra dân chủ, độc tài không ra độc tài. Một chánh sách mờ mờ, ảo ảo, đen trắng không rõ rệt.

Chính quyền định dẫn dắt chúng ta tới đâu, theo đường lối nào, chiến lược, chiến thuật nào, chính quyền cần cho dân biết. Chúng ta phải đương đầu với những khó khăn nào, thử thách nào, chính quyền cũng cần nói sự thật cho dân biết.

TỰ KIỂM DUYỆT
6 GIỜ

ĐỜI

ĐÓN CỎI

ĐỜI số 14 : ĐẶC BIỆT VỀ SAIGON ĂN CHƠI VÀ HỘI THẢO VỀ LIÊN HIỆP ĐÔNG NAM Á

ĐỜI số 15 : ĐẶC BIỆT VỀ NGUNG CHIẾN VÀ GIẢNG SINH

Thi liêm

Theo Đầu Gối, biến cố lớn nhất, có ý nghĩa nhất gần đây, không phải là vụ các ông cựu tướng lĩnh Minh, Đôn công khai lên tiếng chống đối chính sách của Tổng th. Thiệu. Không phải là vụ Phật giáo Ấn Quang đưa ra đường lối mới, không phải vụ ông Lỗi từ chức hoặc vụ Bắc Việt thỏa thuận thương thuyết mật với Mỹ, Mỹ sẵn sàng bàn về mọi vấn đề, kể cả vấn đề liên hiệp. Biến cố có ý nghĩa nhất theo Đầu Gối là tay gộc Eaton đại diện các đại xí nghiệp, các đại kỹ nghệ gia Mỹ vai đeo túi bạc kẻ kẻ sang Hanoi, ăn tiệc với Phạm văn Đồng và các yếu nhân BV, thảo luận về kế hoạch viện trợ cho Bắc Việt. Nghĩa là BV sẽ thi đua liêm Mỹ với chúng ta. Chắc chắn 100% họ sẽ liêm thần tình hơn ta vì họ liêm có kế hoạch, có chiến lược, chiến thuật, chứ không như ta, mạnh ai người ấy liêm, liêm một cách bừa bãi, thiếu khoa học. Nhưng dù họ có liêm tài tình đến đâu, nhân danh người đi trước, đã có đôi chút kinh nghiệm chuyện Mỹ, người dân miền Nam cần tiết lộ vài bí mật nhẩn nhủ với đồng bào miền Bắc là theo thống kê rõ rệt nhất thì trong 100% viện trợ của Mỹ kể cả tiền chơi gái 96,6% trở về túi người Mỹ, người dân miền Nam chỉ được hưởng 3,4%. Nghĩa là chẳng sơ múi nước mẹ gì. Ngoài ra Mỹ còn mưu đồ một thủ đoạn rất đều là, Mỹ đòi cho các cố vấn viện trợ của Mỹ tới Bắc Việt thật đông đảo, Mỹ sẽ tung tin rằng miền Bắc đang bị Mỹ đồ hộ, Mỹ sẽ sử dụng dân Miền Nam thành lập một mặt trận gọi là Mặt Trận Giải phóng Miền Bắc, hết như M.T.G.P. Miền Nam hiện thời và Mặt Trận Giải Phóng Miền Bắc sẽ có nhiệm vụ diệt Mỹ, cứu nước. Hai bên Nam, Bắc sẽ lại tiếp tục uýnh nhau, tiếp tục «giải phóng» lẫn nhau, tiếp tục chết, cho tới khi nào hết mẹ nói giống Tiên Rồng...

Nghĩ mà cay đắng. Bao nhiêu đồng bào miền Bắc hy sinh xương máu ở miền Nam, để diệt Mỹ cứu nước rút cuộc để đi đến mục tiêu tối thượng là đồng bào miền Bắc thi đua liêm Mỹ với đồng bào miền Nam.

KHA TRẦN ÁC

Ghi nhận

Vừa đây, nói chuyện về «một quan niệm về đường lối báo chí» ông Tổng Trưởng thông tin Ngô Khắc Tĩnh đã tuyên bố :

«Dù có quanh co thế nào đi nữa, thực trạng sống mãi hiện nay bắt buộc tôi phải nói thẳng : đó là dù kể nhĩ đến đâu, báo chí chỉ có quyền đóng vai trò của 1 báo chí quốc gia và chống cộng. Hoàn cảnh đặc biệt của nước ta và định luật khát khe của chiến tranh cho phép tôi nói như vậy và không thể có ai nói khác như vậy được.»

Và dưới đây là một đoạn trong phần kết luận :

«Cái cảm nghĩ bị đàn áp, cái ám ảnh bị gạt bỏ, cái ám ức bị bùng bít, đó là tâm trạng một nền báo chí đối nghịch, tâm trạng ấy cần phải giải tỏa nếu chúng ta muốn có mặt báo chí trong hàng ngũ đấu tranh bảo vệ chánh nghĩa dân tộc.»

Đầu Gối trích dẫn trên đây những lời tuyên bố đầy tinh thần tiến bộ cởi mở của ông Tổng Trưởng Thông Tin để trả lời thắc mắc của một số bạn đọc hỏi đến bao giờ nhật báo Sống mới tục bản ? Căn cứ vào những lời tuyên bố trên đây, thì nhật báo Sống nhất định phải được tục bản.

Nhất là trong một buổi Kha trần Ác gặp gỡ ông Tổng Trưởng, ông Tổng trưởng có đề cập đến thái độ thiếu dứt khoát của một số báo chí hiện thời và ông Tổng Trưởng đã thẳng thắn thừa nhận báo Sống là tờ báo có lập trường quốc gia rõ rệt có hậu thuẫn quần chúng, tuy ít đôi khi hơi quá đà, và ông hứa sẽ xét duyệt hợp báo Sống một cách

thực rộng rãi cởi mở, để giải tỏa cho Kha Trần Ác cái «cảm nghĩ bị đàn áp, cái ám ảnh bị gạt bỏ.» Từ cuộc gặp gỡ đến nay, đã được trên hai tháng. Kha Trần Ác cũng lừng khừng, không tìm cách gặp thêm ông Tổng trưởng một lần nữa để thúc dục, nhắc nhở, vì Kha trần Ác nghĩ, không việc gì mà vội, cứ thủng thẳng xem sao. Kha Trần Ác tin chắc ông Tổng Trưởng quá đa đoan bận rộn nên quên khuấy chưa giải quyết trường hợp báo Sống đấy thôi. Đời còn dài, đi đâu mà vội. Bạn đọc đừng sốt ruột.

Thơm như chả chó

Tuần trước, nghị sĩ Trần văn Quá tiết lộ cho báo chí biết một nhóm tự nhận là đại diện là 85% nhân dân VN đang âm mưu lật đổ chính quyền hiện hữu. Hồi tin khủng khiếp này bắt nguồn từ đâu thì ông trả lời, ông lược được tin trong một quán bán thịt chó ở đường Nguyễn thiện Thuật.

Câu tuyên bố thơm như chả chó trên đây có thể diễn hình cho tinh thần trách nhiệm, trình độ hiểu biết và lẽ lối làm việc phát ngôn của một phần lớn các vị đại diện dân của chúng ta. Việc của các ông các ông không làm, các ông chỉ mót phát ngôn vung vút, vô trách nhiệm hơn cả Ao thả vịt, chỉ thích dúng vào những công việc không phải là công việc của các ông.

Chẳng hạn dự luật về qui chế báo chí thì từ hai năm nay các ông không hoàn thành vì còn mãi lo... cử phái đoàn đi viếng tang bác Hồ.

Tú Kếu lấy vợ.

Trời đổ lạnh khiến anh em văn nghệ sĩ, nổi hứng lấy vợ tung tung.

Trước hết là thi sĩ kịch tác gia Trần Lê Nguyễn. Vụ Trần Lê Nguyễn lấy vợ cũng ly kỳ lắm. Cách đây hai năm, anh tới báo Sống, bắt phải xoay cho anh 100 ngàn để anh lấy vợ. Báo Sống đưa trước cho anh mấy chục ngàn, anh bèn dùng tiền cưới vợ, đi nường xỉ phê hết trơn. Lần thứ hai, anh tới Kha Trần Ác loan tin lấy vợ, giữa lúc báo Sống đã bị đóng cửa. Kha Trần Ác phải đi mượn mấy lạng vàng đưa anh cưới vợ. Anh lên Đà Lạt, định lấy một nữ tu sĩ, tình chuyện cướp vợ của Chúa, nhưng lại không thành, tiêu cha nó hết cả tiền.

Lần thứ ba anh lại tuyên bố lấy vợ, và lần này, «quả tam ba bận» quả nhiên anh lấy vợ thực sự. Mai thảo, Thanh Tâm Tuyên chánh lập 1 ủy ban «đòi tiền mãi lộ», cho Trần Lê Nguyễn tổ chức đám cưới thật linh đình tại nhà hàng Ngọc Lan Đình, vợ Trần Lê Nguyễn vừa đẹp lại vừa ngoan, khiến Tú Kếu phát thêm, nhất định đòi lấy vợ, từ nay đến hết tháng 12-1969. Một ủy ban «đòi tiền mãi lộ» cho Tú Kếu lấy vợ, đã được thiết lập do thi sĩ Đỗ qui Toàn làm trưởng ban. Ủy ban chỉ nhận tiền, không nhận «đồ» mừng vì cưới vợ tức là cưới «đồ» rồi, các bạn khỏi phải gửi thêm «đồ».

Chính tà

Trong Đời số 9, Đầu Gối có giới thiệu mấy câu thơ của Bắc Sơn để nói chuyện về «cô đơn» với Tổng thống Thiệu. Sau bài «cô đơn». Đầu Gối nhận được một lá thư thật dài của Nguyễn Bắc Sơn, xin trích đăng đoạn đầu dưới đây.

THƯ GỬI ANH CHU TỬ NHÀ VĂN NHẬP THẾ ĐỨNG GIỮA CHÍNH TÀ

NGUYỄN BẮC SƠN

Tháng 4, năm 1969, sau khi đã hoàn tất những tìm kiếm nền tảng để dựng nên «Lạc Thuyết» tôi dự tính đi thăm bốn người thuộc thế hệ đàn anh mà theo thiên ý của tôi ảnh hưởng đến giới trí thức trẻ hai mươi nhiều nhất. Bốn người ấy là: Chu Tử nhà văn đứng giữa chính tà, Thích Nhật Hạnh gần ngộ đạo với Nỗ về của Ý, Hồ Hữu Tường đứng thẳng người trước những «cái tên to» ngoại quốc và Nguyễn mạnh Côn «Nỗ Lực» hạ đài chủ nghĩa Cộng Sản. Nhưng sau một đêm tập thiền suy tưởng về chủ đề «Niệm hoa vi tiền» tôi thấy cần phải xét lại ý định trên. Ngón ngừ, lý luận nhiều khi không được dùng để làm sáng tỏ chân lý và truyền thống tinh cảm. Càng nói, càng viết, càng tranh luận cái tiền ngã của người nói, viết, tranh luận càng dễ bị thổi phồng. Đến một lúc nào đó hẳn ta thấy mình quá lớn, lớn đến nỗi che khuất chân lý hẳn định bày tỏ đi, như Phạm Công Thiện.

Anh Chu Tử, những năm anh làm báo Sống, tôi «nề» anh quá, anh đã giúp những người trẻ tuổi

Hiếm con

John lấy vợ đã ba năm rồi nhưng chưa có con. Chẳng dẫn vợ tới một bác sĩ chuyên về sản khoa ở đường 42, Nữ Ước để bác sĩ khám nghiệm.

Sau khi khám người vợ kỹ lưỡng, bác sĩ hỏi John:

— Mỗi tuần ông gần bà mấy lần?
— Ba lần.

— Ông vẫn thấy bình thường, không mệt nhọc sau khi gần bà chứ?
— Vâng.

— Thế trước khi, thì ông vẫn thấy sung sức chứ?
— Vâng.

Bác sĩ suy nghĩ một lát rồi nói:

— Là nhĩ! Ông cho tôi xem các bộ phận sinh dục.

Vừa nghe dứt, John há miệng, thè lưỡi ra.

chúng tôi «nhìn thấy cuộc đời như cuộc đời là». Anh nhập thế, anh tả xông hữu đột, anh cao thượng, anh quý quý, anh nóng giận, anh cười xòa, anh thô tục, anh tế nhị, cuối cùng anh là «bà học thực tế sống động» của chúng tôi.

Người ta muốn bịt mắt chúng tôi, muốn chúng tôi trở thành những kẻ viển mơ, những trí thức rừ liệt hoặc đồng lõa. Nhưng sức mảy. Trong Tuần báo «Đời» số 9 viết về chủ đề linh, mục «Nói chuyện với đầu gối», tiêu đề «Cô Đơn» khi

anh trích bài thơ «Chiến Tranh Việt Nam và Tôi» để nói chuyện cùng Tổng Thống Thiệu, anh làm sống lại trong lòng tôi cái ý định đối thoại cùng các bậc trí thức đàn anh. Những người trí thức thế hệ trước và thế hệ hai mươi có thể nào bắt tay nhau nói thành một vòng tay lớn để bao bọc Miền Nam khốn khổ và phân hóa này chăng? Nguyễn Bắc Sơn có thể nào trình bày tư tưởng mình với các bậc đàn anh mà không để tiền ngã che lấp chân lý chăng? Các bậc trí thức đàn anh có chịu hy sinh vài tiếng đồng hồ để lắng nghe lời phát biểu của những người chưa đến ba mươi chăng? Nhiều người có giá trị đích thực ở Miền Nam này là những người cô đơn. Người già sợ người trẻ bảo mình đang mưu đồ một việc gì khi phải bày tỏ nỗi lòng với người trẻ. Người trẻ sợ người già bảo mình huyền hoang khi có điều cần thổ lộ với thế hệ đàn anh.

Người có chức tước khó nói chuyện lòng cùng kẻ bạch đình vì sợ hiểu nhầm là đang kiếm phiếu, kẻ bạch đình do mười mấy cây số cách xa người quyền thế vì sợ hiểu

lầm là đang đóng trò kẻ dựa hơi. Tôi phải uống hết bốn chai bia trước khi cầm bút viết bức thư «lâm cầm» này. Bình thường tôi sáng suốt quá, nhìn vào đâu cũng thấy toàn đầu hơi. Cùng một lý đi anh CHU TỬ, ngà ngà để nói chuyện anh em hơn.

Tôi sẽ bàn với anh hai câu chuyện. Chuyện thứ nhất là những hoạt động Văn hóa Xã hội tại tỉnh Bình Thuận chúng tôi. Chuyện thứ nhì là «lạc thuyết», công trình suy tưởng mười năm của Nguyễn Bắc Sơn. Khi bàn về «lạc thuyết» nếu Sơn tôi có «lỗi một tí» xin hiểu cho ấy là sự đòi hỏi của chính triết thuyết chứ không phải vì tự ngã của Nguyễn Bắc Sơn. Ở đời này làm gì có ai «thực sự vĩ đại» phải không anh? Chỉ có những «người vĩ đại» giả định mà thôi. Từ anh cao nhất nước đến thẳng bạch đình khi bị bệnh bốn mặt mây cũng mếu máo như nhau. Cái thuyết vô công vô tội của nhà Phật đúng đắn. Nhưng bàn kỹ ra sợ các quan tòa chân chính sẽ bỏ nghề, các vĩ nhân giả định sẽ thấy mình bé tí. Xin đi thẳng vào hai chủ đề.

Kha Trấn Ác trả lời Nguyễn Bắc Sơn:

Anh bảo tôi là người đứng giữa chính tà. Khổ cho tôi, tôi có phân biệt nổi thế nào là «tà» thế nào là «chánh» đâu mà bảo là tôi đứng giữa.

Cái thư của anh đến với tôi giữa lúc tôi đang mưu toan chấm dứt cuộc đời mình, nhưng nghĩ mãi vẫn chưa tìm ra cách nào chấm dứt cho thật ngon lành. Thư của anh càng làm tôi kiên quyết trong ý định của mình. Không có lý do gì cả, không phải vì mệt mỏi, vì buồn, vì chán nản.v.v... Trái lại là khác. Anh chẳng hiểu tôi tỷ mẹ nào cả. Anh bảo tôi «nhập thế, tả xông hữu đột». Trời, tôi vầy vùng vẫy quây cho đỡ cô đơn đấy thôi. Trang báo có hạn. Kỳ sau viết tiếp nếu hứng.

...

Không sao!

Theo bộ Tài chánh hiện còn 150
đồng lớn thiếu chính phủ một số thuế
lên tới 1 tỷ 600 triệu

Một tỷ sáu thuế chưa thu được,
Khiến ông Tài (1) chạy ngược chạy xuôi.
Dao kia chẳng nắm đằng chuôi.

Thôi thì để đó ta nuôi mập ù.
Họ đâu phải dân ngu, dân dại,
Mà toàn là những đại thương gia,
Những tay quyền quý không à!
Kinh luân một túi, thực thà một cây,
Chuyện lật vạt, dù gây tổn thất,
Cũng còn hơn họ mất thì giờ,
Họ đang lo nghĩ thiê cơ

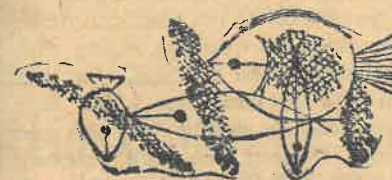
Cứu dân, cứu nước mưu cơ họ tài.
Họ giàu có ăn xài rộng rãi,
Khi ra ngoài chiều dài đồng minh.
Đã thêm đẹp mặt dân mình.
Lại càng khẳng khái mỗi tình tri giao.
Trường giặc già đồng bào mình khổ,
Mấy mươi năm máu đỏ thịt rơi!
Nhưng đây họ sống thanh thoi,
Ồi chào! thiên hạ làm ơ, là làm!
Bởi dân Việt cái tâm họ khác,
Quen công lưng còng các ông to.
Dân là cái thứ «xái bờ» (2)

Đói thêm chút nữa chẳng lo, hệ gì!
Lăn chúng mãi, chúng lý ra đây
Việc quốc gia sức mấy bàn vào?
Thuế ư? Nếu trốn, đã sao!

Mọi ra còn có biết bao nhiêu trò!

HÀ THƯỢNG NHÂN

- (1) tài chánh
- (2) tiếng miền Trung có nghĩa là bỏ đi

Nói chuyện với «bà chòi»

(Bà chòi: một loại hippy cái)

— Cung ơi, ăn mặc thấy mà ghê
Loè loẹt trông như một á hề!
Hoa dán tùm lum trên mắt kiếng
Mốt gì lạ rứa, nói «qua» nghe?

— Thôi đi ông nội, chộc què hoài
Lạ lắm hay sao, hỏi điếc tai?
Ông biết hết trơn còn giả ngộ
Tui đâu con nít giống như ai?

— Không, thiệt mà cung, cung nói coi
Qua thế hồng biết cái «cù loi...»
Vấn đề y phục càng ngu dốt
Chỉ khoái khi em hở cặp đùi.

— Nếu vậy «bờ» ơi dở ẹc à!
Văn minh lâu lắm kịp người ta!
Ngắm bờ lâu chút hơi què thiệt
Sức mấy cho bằng lũ bạn «moa»!

— Ô hay ngôn ngữ của em cung
Lạ hoặc nghe như tiếng khi rừng?
Thêm tiếng Tây u, «qua» rất phục
Chắc em thuộc loại một cây «lùng»!

— «Lùng» là cái chắc bờ tèo ơi
Lạc hậu như «toa» chán cái đời!
Vào «đảng híp py» «moa» giới thiệu
«Not War», chỉ biết ái tình thôi!

— Hay quá, hoan hô mục ái tình
Được em làm với thật vừa xinh!
Nhưng mà híp...híp...py gì đó
Đảng cướp hay là đảng Việt Minh?

— Trềng ơi, ông nội què nghìn cựa
«Híp py» hồng biết, vậy đòi là!

— Híp gì thì híp nhưng đang lúc
Cao hứng nhìn em chỉ muốn «bờ»!

— «Bờ ư, chuyện đó «moa» coi thường!
Hề thích thì cho chẳng tiếc thương
Đã gọi híp py «moa» phút tuốt
Cần, khi điều phố lộ trần trường.
Tự do tuyệt đối tự do mà
Đề «moa» từ nay huấn luyện «toa»!
Toa sống ở lần đầu có được
Khư khư hở lẹu đến bao giờ?

TU KẾU

Từ Số Không đến Số Không,
Trước sau ai cũng vào lòng đất đen.
Một Hoàng Đế một dân quên khờ dại,
Một binh nhì một Đại Tướng Quân
Mỗi ngày mỗi bước đưa chân,
Đường về Quên Lãng lẫn lộn theo nhau!

Ở đâu đến, về đâu Người hời?
Chết cũng thối, cũng thối thây ma:
Mà ai mới đắp hôm qua?
Xác tôi nằm đó hay là xác anh?
Thì Mả Nào cũng thành sỏi đá:
Thì Kim Cương cũng hóa than tro:
Trăm năm một thoáng mơ hồ.
Mà sầu mà tủi mà lo mà buồn?

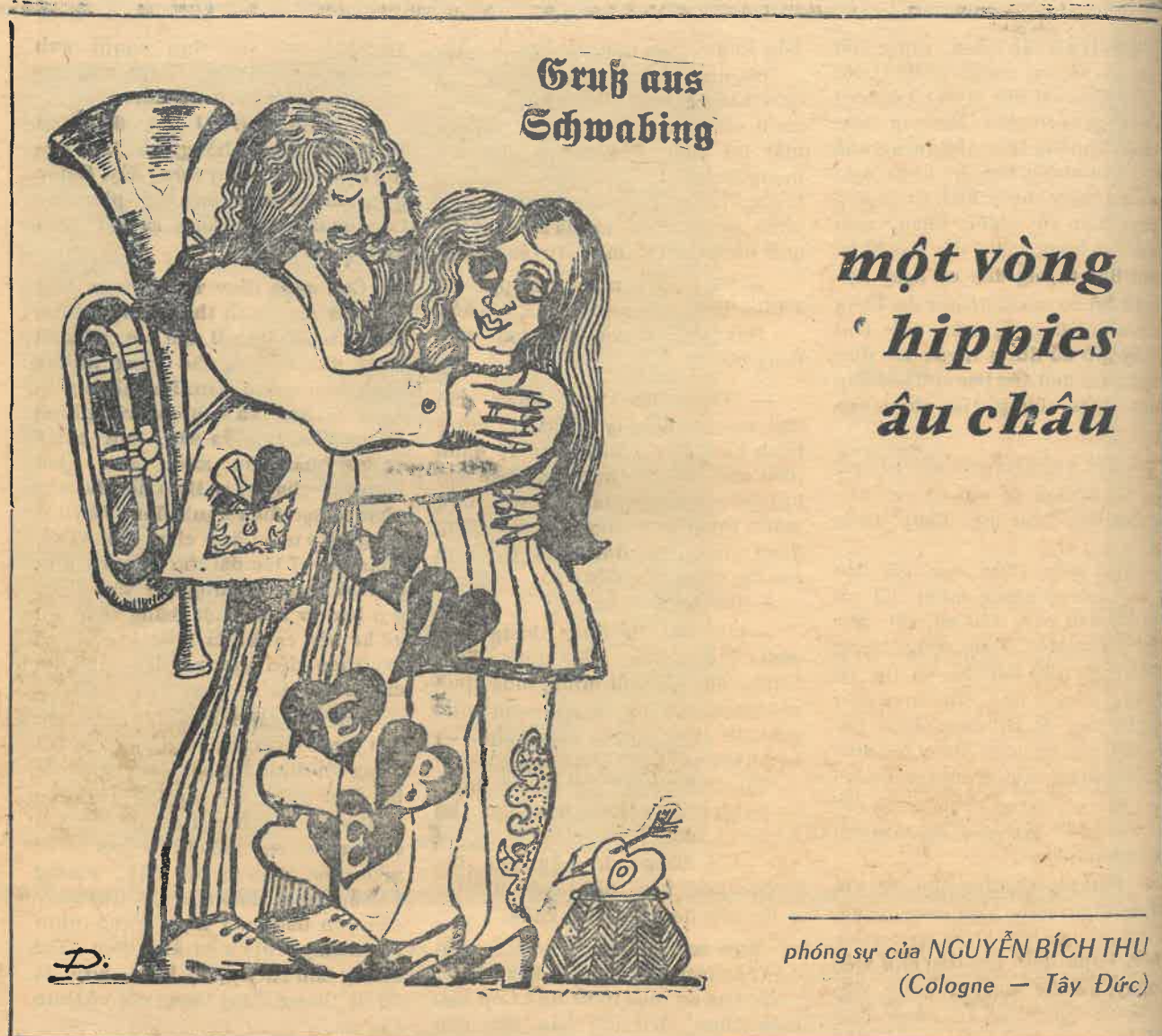
Mà tranh giời tranh khôn tranh khéo?
Mà mặt tròn mặt méo mặt vuông?
Còn chẳng một chút Tình Thương,
Nhìn vào Sự Thực Trần Trường ai ơi:
Thì cười lên, ta cười vô tận,
Đất nở tung ta vẫn cười vang,
Cười cho ngạo nghễ hiên ngang,
Cười cho Địa Ngục Thiên Đàng rung rinh.

Sống mà phải giam mình trong vỏ,
Trong tháp ngà, trong hổ tự kiêu,
Trong nhung, trong bọc lụa điều.
Trong ao trường giả quan liêu hẹp hòi
Sống mà không biết rong chơi nhàn tản
Sống mà không có bạn rượu thơ,
Sơn sơn Kiếp Sống đề thờ,
Ốc sên nặng vỏ bao giờ sống đây?
— «Thơ Ngông hời những tay đồng chí»

Ta lập Làng Ngang Sĩ ngay đi,
Sống theo cái Đạo HIPPI,
Sống cho trọn vẹn tội gì sống ngu?
Ta phá tan Ngục Từ Giả Dối,
Giải phóng TA ra khỏi cái TA.
Trăm năm một khúc cuồng ca,
Không cuồng thì sĩ còn ra chó gì???

TRANG ĐÓP

Thoa CRÈME THORAKAO da mặt mịn màng, khỏi nhăn, khỏi khô

— **HIPPIES ĐỨC** : Hãy cho tôi nói tôi yêu ! Hãy để chúng tôi khóc, hãy để chúng tôi cười !

— **HIPPIES HÒA LAN** : Đêm xuống, từng nhóm tụ tập thấp nển.

— **Hội chợ Hippies ở Cologne.**

L.T.S. Cô Nguyễn Bích Thu vốn là một ký giả của báo Sống, chủ nhiệm Tạp Chí Thứ Tư, phóng viên đài phát thanh. Hiện cô Thu đang du học tại Tây Đức về báo chí, phát thanh và truyền hình. Bài phóng sự này cô Thu gửi về cho báo Đời từ Cologne, nơi mới diễn ra một hội chợ của Hippies Âu Châu.

oOo

Hippies tại Đức : Munchen thủ phủ Hippies

Chuyến xe điện ngừng tại khu chợ. Cả thành phố Munchen (Munich) hiện đang bị đào tung để xây đường Métro, sửa soạn biến Munchen thành một thành phố thế vận thu hút du khách thế giới. Nhưng

Munchen không những nổi tiếng vì là nơi sẽ tổ chức Thế Vận hội 1972 mà Munchen còn nổi tiếng vì đây là thủ phủ của các tay Hippies Âu Châu.

Hippies chiếm cứ khu Đại học; mỗi đêm thấp sáng nơi này, tụ họp ca hát, vẽ tranh, nói chuyện, ngồi quanh « khải hoàn môn của họ ».

Chúng tôi, gồm 5 người : 2 người Đức, một cô người Tàu và một cô người Népal, đi bộ từ bến xe đến khu Hippies, mang tên Schwabing. Đại lộ chiến thắng của Hippies trong ngày mưa thu mang về đầu hiu. Chàng thanh niên Đức bảo chúng tôi «những ngày không có mưa, các bạn sẽ thấy Hippies ngồi la liệt ngoài đường phố». Tôi nhìn lên những ngọn đèn vàng thành phố. Khuôn mặt chúng tôi biến đổi thành màu tái xanh ghê sợ.

Trong óc tôi chợt tưởng tượng ra cảnh những con người chân thời đại máy móc tụ họp dưới ánh đèn thành phố ma quái này. Những ngọn đèn vàng

từ xa trông thật mơ mộng, nhưng nếu phải đi dưới vầng ánh sáng đó bạn sẽ thấy sắc đẹp của bạn bị tàn phá một cách khủng khiếp !

Tránh qua vài vũng nước mưa, Sung cô bạn gái người Đài Loan nắm tay tôi chỉ một vài cặp đang quên đời trong vòng tay nhau dưới mái hiên trú mưa. Qua con đường tối âm u đó, chúng tôi tới một vùng ánh sáng nhiều màu hơn, gió lạnh rít qua ác tàng cây, người dẫn đường ra hiệu cho chúng tôi dừng lại trước một căn nhà hầm. Ánh đèn nhấp nháy soi tỏ hàng chữ P.N. Hit House. A. Tổng hành dinh của các chàng và các nàng đây rồi !

Cần thang dốc thẳng xuống, lơ mơ những bậc dưới ánh đèn dầu khui hai bên tường, vài người quay quần chiếc bàn kiểm soát, chúng tôi xếp hàng chờ tới lượt.

Một vài hippies lọt qua vòng cửa. Cô bán vé khá xinh nói cụt lủn, « 2 Marks rưỡi 3 vé này có thể đổi lấy Coca hay Bia ». Tôi tự nói thầm với mình gần trăm rưỡi bạc Việt Nam rồi, Hippies mà cũng có giá gớm !

Đầu xót mồm túi ra trả tiền, tôi chờ đợi tấm vé nhỏ vào cửa, nhưng cô gái bắt hàm ra hiệu đưa tay đây, cô ta đóng cho một cái dấu vào mu bàn tay màu tím mang tên căn hầm, dấu tím nhắc tôi đến những dấu kiểm soát đóng trên các con bò hay con heo khi mang ra chợ tiết ! Cô bạn Népal cười « thế này ngày mai ai cũng biết là mình đã đến khu Hippies ».

Con đường hầm đã tối, nhưng trong căn phòng còn tối hơn, khi mắt chưa quen với cảnh vật bên trong tại chúng tôi đã nghe thấy những câu hát hay hét quái gở cùng với tiếng nhạc «diếc con rầy» họ gào lên : «chúng tôi ở nơi đây, chúng tôi hiện diện trên thế giới này, hãy cho tôi nói tôi yêu tôi, hãy cho tôi nói tôi yêu thiên nhiên. Hãy để chúng tôi khóc, hãy để chúng tôi cười...»

Căn phòng hiện rõ dưới mắt chúng tôi hơn, không có bầu ghế như những bar thường, mà chỉ có những hàng ghế dài vây quanh như những hàng ghế cầu nguyện trong nhà thờ. Mỗi người đến đổi lấy một thứ nước uống, muốn uống rượu phải trả thêm tiền. Một chàng hippies râu tóc dài thậm thụt đứng xử dụng chiếc máy bán nước ngọt tối tân một cách thành thạo, không một giọt nước bán ra ngoài.

Tôi cười hỏi anh ta «Hippies là chối bỏ đời sống máy móc kỹ nghệ hiện nay nhưng tại sao các anh vẫn dùng những thứ sản phẩm của kỹ nghệ, những máy này, những bộ quần áo đắt tiền kia ?», Anh ta nhìn tôi giây lâu như gặp lần đầu một người quái gở bất bình thường, nhún vai rồi trả lời «Tại sao không ? thiên hạ làm ra tốt thì mình xử dụng !»

Chúng tôi chiếm một dãy ghế gần sàn nhảy nhất rồi đưa mắt nhìn quanh, có những chàng thanh niên ngồi. Lẽ loi, có những nàng thiếu nữ ngồi như chẳng cần biết mọi sự chung

quanh, có những cặp biến thành 1 trong bóng tối, họ ngồi với mọi dáng điệu mà họ thích. Nơi đây không có gì gọi là lịch sự cả, lẽ có đụng nhau cũng chẳng ai mất thì giờ xin lỗi, vô ích. Tiếng nhạc sống giờ đây tạm ngưng cho tiếng máy hát thay thế, Nhạc cuồng loạn, óa vỡ gian phòng, mỗi người mời nhau ra nhảy, có những đôi du dương, nhưng cũng có những đôi đùa rồn với tiếng nhạc. Một chàng quần áo nhiều màu, chiếc áo manteau dài lướt thướt tiến lại phía chúng tôi mời nhảy. Tôi lắc đầu «không biết nhảy» anh chàng cười «Nhảy đâu cần phải biết hay không ? hãy cứ động theo với tiếng nhạc, hãy cứ động như ý mình thích. Nhảy là để mình diễn tả những xúc cảm của mình khi nghe tiếng nhạc tại sao phải gò bó vào những quy lệ do người khác đặt ra. « Bà người Đức, Z. thì đang trả lời một thanh niên trẻ tuổi khác độ 18 », tôi trên 50 tuổi rồi không nhảy được điệu này ». Anh chàng lại lên tiếng thuyết giảng : «tuổi tác đâu thành vấn đề »

Dưới ánh đèn đỏ sẫm, mỗi người vận mình theo tiếng nhạc. Một vài người da đen vươn mình vươn tay lên như nỉu gọi, như muốn vượt lên khỏi những cảnh bất công của xã hội. Một Hippie tỉnh toa bên hàng ghế cạnh khá lâu bắt chuyện «Nơi đây thật là ngã tư quốc tế, mỗi quốc tịch đều tới đây » khi biết tôi là người Việt Nam anh ta hỏi về Hippies Việt Nam. Tôi nghĩ tới những chàng trẻ tuổi con nhà giàu có tiền để mua những thứ màu trang điểm, không, Việt Nam không thực có những Hippies mà chỉ có một số người con nhà giàu đua đòi !

Bị lưu đầy ngoài xã hội

Hippies khởi sinh từ California cách đây hơn 3 năm, được các nhà xã hội học phân tích và cho là hậu quả của triết thuyết hiện sinh, chối bỏ cuộc sống máy móc hiện tại. Các Hippies than thở «chúng tôi là những kẻ bị lưu đầy giữa xã hội vật chất này, chúng tôi bị cô đơn giữa những nơi đầy sự hiện diện của con người». Tại sao chúng tôi phải làm việc mà không có thời giờ nghỉ ngơi đời sống riêng của chúng tôi.

Tại sao chúng tôi phải sống gò bó trong những quy lệ xã hội. Tại sao mỗi người cứ phải bắt chúng tôi ăn mặc đúng thời trang. Thời trang là cái gì ? Có phải đó là do một số người trục lợi từ tiền thiên hạ, thay đổi kiểu áo. Nếu gọi là mỹ thuật và thời trang, thì trước hết mỹ thuật và thời trang phải phục vụ cho ý thích cá nhân trước. Chúng tôi ăn mặc như chúng tôi muốn, như chúng tôi cho là đẹp tại sao mọi người lại dè dặt ? những người đó bất bình thường.

Tôi nhìn bộ quần áo kết hợp bằng những mảnh vải nhiều màu sắc «trương phản» nhau nát. Đồng ý một phần với ý thích của anh ta nhưng mũi tôi muốn «hắt xì» vì mùi hôi. Không biết đã bao ngày anh chàng này chưa biết mùi xà bông. Chẳng biết đây là văn minh hay chậm tiến. Họ trở về với đời sống thuở các nhà khoa học chưa tìm ra «vệ sinh thân thể là

một điều cần thiết cho đời sống mình và nhân loại »
Thậm nghĩ vậy nhưng vẫn phải « lạc hậu » mỉm cười
và xin lỗi muốn đi vào nhà vệ sinh.

Tôi len lỏi qua những dãy ghế, theo dấu mũi
tên chỉ đến một góc khuất. Trên 4 bức tường những
hình vẽ lõa thể nhiều kiểu, đường nét khúc mắc,
mặc dù ánh đèn không cho thị giác tôi phân biệt
được đâu là màu sắc đích thực, nhưng chắc cũng
« nóng » lắm. Vài hàng chữ ngoằn ngoèo ; I love
me ; Ich Ware hier, Can I Cry ?.

Mở cửa phòng vệ sinh, một vài cô gái Hippies
buộc khăn hoa ngang trán đang tỏ lại đường
môi đỏ thắm, kẻ thêm một vài nét chỉ lên
mắt cho sâu thắm thêm. Áo Mini quá hấp dẫn, nhưng
cũng có cô mặc áo dài tới ngang bụng chân như
kiểu 30 năm trước đây, gót giày vuông và to như gót
giày đàn ông. Khuôn mặt họ thật trẻ, tôi cố tìm xem
họ có thật sung sướng. Những khuôn mặt này chưa
hề biết qua những cơ cực của cuộc sống, nhưng sao
đã vội lên tiếng phản đối ?

30 pfennig để mở cửa cầu tiêu. Cô ta hỏi tôi có
tiền lẻ. Trong khi chờ đợi tôi chợt giật mình khi thấy
tại một góc tường treo chiếc máy tự động bán «An-
ti-baby-tabletten» bỏ vào đó 2 DM, nhấn nút là ra
thuốc ngừa thai.

Anna, cô gái tóc vàng dài ngang vai, nhún vai
nói « chuyện đó là thường, ngay ở Đại học người ta
cũng bán thuốc ngừa thai với giá rẻ cho sinh viên.
Chuyện sinh lý đối với tuổi trẻ hiện nay ở Đức không
quan trọng hơn một cách giải trí. Một thanh niên
Đức đã nói : nếu cả hai cùng bằng lòng thì tại sao
lại phải bị ngăn cách bởi những luân lý, đạo đức giả?
Thuốc ngừa thai để tránh những đứa con ra đời
đúng lúc mà cha mẹ nó không muốn ?

Được hỏi quan niệm về sự trung thành, anh
ta nhún vai « Tất cả mọi sự hiện hữu đều chỉ có ý
nghĩa tương đối một sự thật đúng với nơi này nhưng
không đúng với nơi kia. Tại sao người con trai hay
người con gái lại đòi hỏi bạn mình phải trong sạch
trước khi gặp nhau. Con người sinh ra đâu biết được
là ai sẽ gặp ai, vậy chỉ cần biết hiện tại và tương lai,
thế là đủ, quá đủ ». Tôi nghĩ tới tại các nơi trên
thành phố Đức hiện nay 10 rạp ciné thì đến 3 rạp
chiếu bóng có các cuốn phim nói về nghệ thuật làm
tình. Và tháng mười vừa qua các đài Truyền
hình cũng vừa ra quyết định sẽ chiếu những phim
sex trên màn ảnh nhỏ.

Luật cổ của Đức cấm trai gái không được ôm
hôn nhau ngoài đường, nhưng ngày nay tuổi trẻ đã
dẫm trên đạo luật cổ đó. Về chuyện các nhà Phim
ảnh tự kiểm duyệt thì có những điều lệ khôi hài, như
các ông ấy cấm chụp khỏa thân phía sau lưng,
nhưng lại cho phép được chụp khỏa thân phía đằng
trước !

Không chấp nhận !

Giới trẻ và giới già thì ở bất cứ quốc gia nào
cũng vẫn có những hố chia cách không bao giờ lấp
đầy được. Bà Z. đi cùng chúng tôi, để « cho biết

Hippies », khi ra khỏi căn nhà hầm đã hít một hơi
dài, rồi lắc đầu nói : « họ không thể sống như vậy
được. Họ phải làm việc. Muốn cải tạo xã hội không
phải chỉ chống đối mà phải có sáng kiến cải tạo,
xây dựng. Tôi hiểu những ngông cuồng, những
xao động tuổi trẻ nhưng Hippies không
phải là đường lối đúng để họ sống.

Cả thế hệ chúng tôi đã phải làm việc vất vả
sau chiến tranh để có được cuộc sống máy móc tiến
triển hiện nay. Họ được sống thoải mái hơn, nên
họ có thì giờ để suy nghĩ về vấn đề «bầy trồ». Họ phản
đối thời đại máy móc nhưng thử hỏi không có máy
móc hiện nay họ làm sao sống, làm sao có cái ăn.
Lúc này có một chàng Hippies xin tôi 30 pfennig
thời hy vọng là tôi cho hơn, nhưng tôi đã từ chối
và bảo tôi cũng phải làm việc vất vả để có 30
pfennig đó.

Cô bạn Sung góp ý «kể ra nếp sống của họ cũng
có những cái hữu lý, đỡ gò bó đời sống con người
trong khuôn áo bó, nhưng thực ra họ vẫn còn
quanh quẩn chưa tìm ra được lối thoát cho họ. Họ
đang đi tìm ý tưởng và cách sống. Họ chống đối xã
hội này bằng đường lối tiêu cực. Nhưng chính trong
cách sống buông thả đó họ không tìm thấy thích thú.

Cô bạn Népal cho hay : Népal là trung tâm của
Hippies đã có mấy lần họp đại hội đảng nơi đây. Và
đảng trưởng gửi đảng viên đi các nơi rao r.c «triết
thuyết».

Hippies tại Hòa Lan

Tháng 9 có dịp ghé Hòa Lan, trên đường phố
Amsterdam tôi lại nhìn thấy những nhóm Hippies
sống bí ẩn trong các căn hầm. Chuyện kể có một lần
các hippies nổi loạn, chiếm khu vườn trước lâu đài
mùa hạ của nữ hoàng, hái hoa, vật lá, đến nỗi Cảnh
sát phải vất vả lắm mới giải tán được họ.

Amsterdam được coi như trung tâm thứ hai của
Hippies Âu Châu. Thanh niên, Hippies từ các nơi tụ
tập lại đây.

Nhất là khu Prins Hendricade, gần nhà ga trung
ương thành phố dưới chân đài chiến sĩ.. Đêm xuống
từng nhóm tụ họp th.p nền (vì khu đài chiến sĩ này
tối nhất không có đèn) từng nhóm 5, 10 người quây
quần uống rượu, uống bia, hút thuốc, họ hát nho nhỏ,
họ ngả nghiêng bên nhau, họ xử dụng những nhạc khí
thô sơ. Vài kẻ ngủ gật, cứ thế qua hết đêm lại kéo nhau
đi. Hầu hết họ là các sinh viên. Một ông sinh viên
đeo kính hai mắt tròn vo tóc bù xù kiểu Phi Châu,
(họ phải tốn tiền để uốn quần như vậy) cho biết:
chúng tôi thích du lịch và lối sống Hippies là lối
sống dễ du lịch nhất. Đi từ nước này sang nước nọ
thì bằng Ô Tô Stop, ăn thì ăn ở quán bán sẵn rất
rẻ, ngủ thì ngủ đâu cũng là nhà.

Ngủ thì ngủ đâu cũng là nhà cho nên đại chiến
sĩ sau một đêm bị chiếm bởi « các Hippies » trở
thành nơi đầy rác, sáng sớm các phu quét đường
vội tống táng các tàn tích trước khi dân thành phố
thức dậy. Ở Hòa Lan cũng có các quán Hippies như
ở München.

Hội chợ Hippies

Trung tuần tháng 10, nghệ thuật Hippies được
trình lãm tại khu Chợ mới thành phố Köln. Như có
một định lệ nào Cologne trở thành trung tâm điểm
của Hippies Đức và các nước Âu Châu, như Anh,
Pháp, Ý, Thụy Điển trong nửa năm 1969. Đây là lần
thứ hai Hippies trưng bày những tác phẩm nghệ
thuật của họ, và cũng như gián tiếp trưng bày cách
sinh sống của họ. Tất nhiên là có một vài nét sáng tạo
rất đáng chú ý, nhưng cũng có những nét vẽ thô
kịch, những màu sắc ngớ ngếch dang dở, những
chiếc khăn sặc sỡ nhập cảng từ Ấn Độ. Những
Hippies làm đồ trang sức kiểu Hippies. Tại đây các
bạn sẽ gặp những ông bà râu tóc dài thậm thụt,
quần áo của mọi thế kỷ tụ hợp. Rất nhiều người hiểu
kỹ tới xem, rất nhiều ánh đèn máy ảnh lóe lên để ghi
đầu một hiện tượng của thế kỷ hiện sinh. Nhưng để
có một kỷ niệm về hippies, bạn phải trả tiền khá bộn !
Mặc dù những bức tranh màu sắc non nớt nhưng
nếu muốn mua ít nhất 1000 đồng VN. Nơi đây, ở
dưới hầm cũng có những buổi chiếu phim «ma quái»
Trước cảnh sát còn đẹp, sau bị báo chí cho là phạm
đến tự do họ cũng «dờ» đi

10 giờ đêm các ông bà Hippise còn tụ họp nhưng
đã có những nhân viên cảnh sát tới nói nhỏ bên tai
bạn «muộn rồi nên về, kéo có những bắt ngờ xảy ra
có thể có hại cho bạn». Bạn nên ra về. Cảnh Sát và
Hippies không «sống chung hòa bình» được cho
lắm, Các ông Cảnh sát có thể cho các Hippies vào tù
nếu bắt được họ hút nha phiến. Tôi nhớ tới mùi
thuốc phiện thoảng ngửi thấy ở «Hit House» Mun-
chen và nghe một người bạn cho hay bây giờ Hippies
hút Haschich, nhẹ hơn Marijuana và rẻ hơn. Tại Đức
giá 5 DM 100gr, hút được độ 10 lần. Mỗi lần hút như
vậy bạn sẽ có cảm giác lâng lâng trong vòng 2 giờ.
Quên đời, quên thế sự, quên chuyện nước non !

Hippies và chính trị

Ngày 15 tháng 9 Tại khu chợ mới Köln, một
cuộc biểu tình nhỏ hưởng ứng chống chiến tranh
Việt Nam cũng được tổ chức, tất nhiên đầu trò là
các « ông » Cộng Sản, và có sự tham dự của nhiều
Hippies. Những thanh thiếu nữ mới sinh ra sau
chiến tranh thế giới thứ hai chưa có
kinh nghiệm về chiến tranh. Những
người Đức già nhìn họ hò hét cho hay : «chúng tôi đã
biết thế nào là chiến tranh, thế nào là Cộng sản, còn
họ họ phải tìm hiểu thêm tình hình. Chiến tranh không
chỉ do một bên mà do hai bên, đòi Mỹ chấm dứt mà
không đòi Cộng Sản Nga Tàu ngừng giúp Bắc Việt,
có khác nào xúi Cộng sản chiếm Miền Nam VN. Cho
họ sang Đông Đức sống họ không chịu, nhưng ở đây
lại cứ thích nói chuyện Cộng sản, Hiện
nay ở Đức Cộng sản được phép
chính thức lập đảng hoạt động. Nhưng trong kỳ bầu
cử quốc hội Liên bang hồi tháng 9, Cộng Sản chưa
chiếm được tới 1% số phiếu.

Lựa tuổi theo Hippies nhiều nhất là lứa tuổi
từ 18 tới 25, tuổi gặp nhiều phiền toái nhất của cuộc

đời, tuổi chưa đầy những bản khoản khắc khoải.
Hippies ở Việt Nam còn có cơ để nói rằng vì chiến
tranh đã làm họ chán ngấy cuộc đời. Nhưng
Hippies ở các nước tân tiến, kỹ nghệ có thể
nói vì hậu quả của sự cô đơn, lạc lõng,
Sống bên nhau nhưng sự cô đơn
chia lìa đến làm rã rời cảm nghĩ con người và từ đó
sinh ra sống bừa bãi. Một số nói họ chịu ảnh hưởng
của Phật Giáo, của Lão Trang. Nhưng có lẽ tại sự
tiến triển của khoa học đã khiến con người giải
thích được nhiều sự kiện thiên nhiên.

Thiên nhiên và cả con người không còn là những
hình ảnh thần bí phải nghiền cứu để tìm hiểu nên
đã đưa tuổi trẻ đến chỗ chán nản bị quan, đi tìm
một đường lối tiêu cực để phản đối xã hội.

Một số khác thì lợi dụng Hippies để trục lợi như
mở quán HIT, như để khỏi lo mưu sinh, để lười
lĩnh, trốn học.

Họ đưa những tranh vẽ lõa thể của các họa sĩ :
Gustav Klimt (1862-1918 Áo) Edvard Munch (1863-
1944) Kinwlu, lên như những tác phẩm phải treo
« đầu giường » của các Hippies. Dầu vậy chính các
Hippies lại bị ngập lụt trong lối sống của họ mà
chưa tìm được thế cân bằng. Đời sống nhục dục tại
Thụy Điển được buông thả nhất, nhưng con số các
thanh niên tự tử tại Thụy Điển lại là con số cao
nhất Âu Châu. Yêu không dám nói như ở Á Châu
đời khi mang đến thảm cảnh, nhưng sống quá tự do
như tại Âu Châu cũng làm con người chống chọi
đời.

Nhưng như nước trôi qua cầu, nhiều Hippies sau
khi sống «đã» tuổi thanh niên đã trở lại nếp sống
bình thường và coi tuổi Hippies như một thời gian
nổi loạn của tuổi trẻ. Chưa biết lối sống mới nào sẽ
khai sinh sau thời đại con người thắm hiem mặt
trắng. Nhưng ở nơi đây một y phục và nhạc «người
hành tinh» đang bắt đầu thịnh hành.

Mùa Thu Tây Đức 11-69
NGUYỄN BÍCH THU

MỸ VIỆN SẮC ĐẸP

— 102, TRƯỜNG CÔNG ĐỊNH — SAIGON
— 36, hẻm đại lộ LÊ LỢI (Bonard cũ) SAIGON Đ.T. 93.33

do bà CHU-THỊ-PHƯỚC

tốt nghiệp Ba - Lê điều khiển
9 năm danh tiếng tại Thủ Đô

- Sửa vết theo. Trừ tuyệt
mụn, tàn nhang
 - Làm da mặt mịn màng
xinh đẹp
 - Làm ngực nở bụng thon
- Bảo đảm kết quả - Có giá học
sinh. Có dạy học trò

(nghỉ chúa nhật)
KÍNH MỜI

Những chuyện khó tin nhưng có thật

Từ ngày có chiến tranh VN, ở VN, ở Mỹ, và ở nhiều nơi khác đã xảy ra những chuyện khó tin nhưng có thật, những chuyện nếu không trái, thì cũng không đúng với những điều ghi trong sách vở, trong hiến pháp, trong tuyên bố nhân quyền hay trong bất cứ kinh sách nào.

Chuyện khó tin thứ nhất là đến năm 1966, nghĩa là mãi 12 năm sau khi Mỹ bắt đầu can thiệp vào VN. Thượng Viện Mỹ mới nghĩ đến chuyện mở 1 cuộc chất vấn chính phủ về những nguyên nhân, những lý do, những hành động can thiệp của Mỹ vào VN. Cuộc chất vấn này bắt đầu từ ngày 28-1-1966 đến ngày 18-2-1966 thì chấm dứt.

Ngoại trưởng Dean Rusk và những nhân viên chính phủ Johnson không trưng dẫn được một văn kiện pháp lý chính đáng nào biện minh cho quyền can thiệp của Mỹ vào VN, ngoài cái thuyết được gọi là thuyết Domino. Thuyết Domino nói rằng, nếu một con cờ bị chém thì lần lượt các con cờ khác cũng sẽ bị chém theo liền. Nếu VN bị Cộng Sản chiếm thì lần lượt các quốc gia láng giềng xa gần cũng sẽ bị cộng sản chiếm theo, và cuối cùng cả nước Mỹ cũng sẽ bị cộng sản BV, cộng sản Trung Hoa, Cộng Sản Nga Xô chiếm mất.

Thuyết Domino nói vậy, và ngoại trưởng Dean Rusk tin như vậy, nhưng đã không hành động như vậy trong vụ Cuba: Fidel Castro thành lập chế độ CS ở Cuba, và Che Guevara chủ trương chiến tranh cách mạng vô sản tại Châu Mỹ La tinh, nhưng chính phủ Mỹ lại không can thiệp và tham chiến ở Cuba để phá thuyết Domino.

Tục ngữ VN có câu: «tiền dân hậu thú» nghĩa là làm trước rồi nói ra sau. Thì ra ở Mỹ người ta cũng thực hành tục ngữ VN khá trung thành. Rồi trong những ngày giữa tháng 11-1969 Thượng Viện Mỹ cũng mở những cuộc chất vấn chính phủ về VN, nhưng lần này thì vấn đề được đặt ra không còn phải quyền can thiệp có chính đáng hay không chính đáng, sự can thiệp có cần thiết hay không cần thiết, mà lại chất vấn chính phủ về cái cách

nguyễn hữu đồng

chính phủ liên hiệp và quyền tự quyết dân tộc

rút khỏi VN nhanh nhất, gọn nhất, dễ nhất.

Chuyện khó tin như trên chưa bằng chuyện khó tin thứ hai: BV và VC gây ra chiến tranh VN, tạo cơ và tạo cơ hội cho Mỹ đi tham chiến ở VN và đặt những căn cứ khắp Đông Nam Á và Thái Bình Dương, rồi mới ngoác mồm đòi Mỹ ra đi để cho dân VN được quyền quyết định các công chuyện nội bộ với nhau không có sự can thiệp của ngoại quốc. Nói thì ngon lành như vậy, nhưng BV và VC gửi thật nhiều phái đoàn đi du thuyết khắp các nước Cộng sản, và không Cộng sản, để nhờ Nga, Tàu, và các chư hầu cộng sản lên tiếng hộ đòi quyền tự quyết dân tộc dùm cho người VN. Các bản thông cáo chung của Nga, Tàu sau cuộc thăm viếng chính thức của Phạm văn Đồng trong tháng 11 đều có khoản đòi giữ quyền tự quyết cho dân tộc Việt Nam.

Một chuyện khó tin thứ ba là ở Mỹ, TT Nixon mỗi lần lên tiếng đều có nói đến quyền tự quyết của người VN, và nói cứng cỏi rằng: cái gì cũng thương thuyết được sao trọi, trừ cái quyền tự quyết của dân chúng Nam VN. Thật là quý hóa, quyền tự quyết của dân tộc VN lại được Mỹ lo lắng dùm cho như vậy.

Người VN lấy làm yên chí và hoan hỉ, phụ họa thêm rằng nếu Mỹ mà làm cái gì mất quyền tự quyết dân tộc thì nhất định tổ chức tự vệ để bảo vệ cái quyền tự quyết đó. Lập luận này mâu thuẫn trên phương diện lý luận: bởi vì nếu quyền tự quyết đã do Mỹ cầm nắm giữ rồi, thì làm gì còn quyền tự quyết ở Nam VN để những người quốc gia như linh mục Hoàng Quỳnh và lực lượng của ngàt và những lực lượng bạn bảo vệ?

Một chuyện khó tin gần nhất, vừa mới được nhắc đến hai tuần lễ nay là ông Đại sứ trưởng phái đoàn hòa đàm Mỹ tại Ba Lê, sau khi đệ đơn từ chức lên TT của ông, và được TT của ông chấp thuận, bèn lên tiếng nói rằng Mỹ chịu thương thuyết mặt với BV về một chính phủ liên hiệp tiền hoặc hậu tuyển cử. BV cũng nói là rất sẵn sàng thương thuyết với Mỹ về chính phủ liên hiệp tiền hoặc hậu tuyển cử tại Nam VN. Cùng lúc hai bên vẫn nhắc lại rằng: dân chúng Nam VN phải được bảo đảm quyền tự quyết đầy đủ. Nếu dân chúng Nam VN được bảo đảm quyền tự quyết đầy đủ thì làm sao Mỹ và BV, là những quốc gia không phải Nam VN lại được phép nói đến chuyện chính phủ liên hiệp tiền hoặc hậu tuyển cử ở Nam VN?

Công thức ruột của BV là (chuyện nội bộ của Nam VN phải được giải quyết giữa những người Nam VN với nhau). Chuyện chính phủ liên hiệp rõ ràng là chuyện nội bộ của Nam VN, vậy thì làm sao lại có Mỹ và BV bàn chuyện giúp đỡ? Như vậy có phải là một chuyện khó tin nhưng có thật không?

Vai trò của những phe không phải Nam VN đối với quyền tự quyết của Nam VN.

Nhưng mà thôi, chúng ta không kéo dài đoạn phiếm luận trên đây làm gì. Chúng ta đành chấp nhận cho bất cứ ai lên tiếng về những chuyện của chúng ta, của Nam VN. Chúng ta đành chấp nhận cho Mỹ và Bắc Việt bàn chuyện của Nam Việt Nam, vì họ có cái quyền lớn nhất, cụ thể nhất, nghiêm chỉnh nhất, chính đáng nhất (toàn là những phẩm từ quen miệng trong các cuộc thương thuyết về VN), đó là quyền của kẻ có nhiều lính, nhiều súng, và sức mạnh.

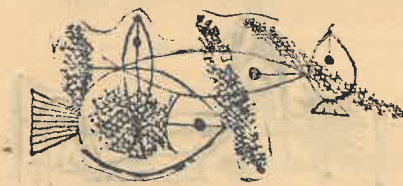
Chúng ta tạm đóng vai khách quan tìm hiểu xem những phe không phải Nam VN sẽ nói gì, làm được gì về quyền tự quyết của Nam VN. Thì chúng ta đang nghe họ nói với nhau rồi đó. Họ đồng ý họp mặt với nhau để bàn những « vấn đề tổng quát» (danh từ của Xuân Thủy) và các vấn đề khác như vấn đề chính phủ liên hiệp và rút quân. Có hai trường hợp xảy ra: một là họ bàn với nhau xong chuyện này, đồng ý được với nhau về chuyện này, hai là họ sẽ không đi đến kết quả nào cả, và mặt đàm bế tắc, rồi tan vỡ.

Trong trường hợp thứ nhất, mặt đàm thành công, Mỹ và BV thỏa thuận được với nhau về một giải pháp cho Nam VN, về một phương thức thực hiện quyền tự quyết của Nam VN, thì họ sẽ làm

cái gì để thực hiện quyền tự quyết ở Nam VN, và thực hiện qua những bước như thế nào, bằng những hành động như thế nào?

Cũng lại chính họ vừa nói ra: phải bắt đầu làm giùm cái quyền tự quyết cho Nam VN bằng một chính phủ liên hiệp. Đồi bèn chỉ còn bất đồng ý kiến về một chi tiết không đáng kể: nên có chính phủ liên hiệp trước hay sau tuyển cử mới? Nghĩa là nên có chính phủ liên hiệp làm thời, hay nên có chính phủ liên hiệp dân cử mà thôi?

BV lý luận rằng nên và phải có chính phủ liên hiệp làm thời, con được gọi là chính phủ liên hiệp hòa bình, trước khi có những cuộc tuyển cử mới, và chính phủ liên hiệp hòa bình này được giao phó trách nhiệm tổ chức tuyển cử mới. Căn bản của lý luận này là hiện nay ở Nam VN có nhiều phe thù nghịch, trong đó hai phe

lớn nhất là VNCH và VC. Vậy thì muốn cho hai phe hết đánh giết nhau, phải bắt họ liên hiệp với nhau. Lý luận này thoát nghe có vẻ hợp lý, khả tin. Nhưng mà muốn đi cho trọn lý luận này thì ngay khi nói chuyện liên hiệp ở Nam VN, cả hai phe phải thôi đánh nhau, thôi thù ghét nhau, thôi khủng bố, ám sát nhau, và cũng nên thôi cả chuyện chửi bới nhục mạ nhau. Có làm được như vậy thì mới có thể làm chuyện liên hiệp được. Nhưng phe cộng sản chắc chắn không chịu làm như vậy và phe VNCH cũng thấy ngần ngại làm chuyện như vậy.

Mỹ thì lý luận có vẻ vững vàng hơn rằng: trước khi có những cuộc tuyển cử mới, người ta chưa biết sự chọn lựa của dân chúng Nam VN, làm sao mà lại chắc được dân chúng Nam VN khoái một chính phủ liên hiệp, vậy thì phải có tuyển cử trước, rồi dựa trên kết quả của cuộc tuyển cử (hẳn là tuyển cử Quốc Hội), dựa trên tỷ lệ phiếu dành cho các phe thù nghịch, mà quyết định về thành phần một chính phủ liên hiệp. VNCH cũng đồng ý với lập luận này. TT Thiệu nhiều lần nói rằng sẵn sàng chấp nhận mọi kết quả của một cuộc bầu cử tự do, dân chủ, đứng đắn. Bắc Việt và Mỹ đều sốt sắng lo giùm cho Nam Việt Nam chuyện nội bộ của Nam Việt Nam là một điều quý hóa lắm, nhưng họ lo lắng quá nhiều và quá mạnh như vậy thì hết chỗ để cho dân chúng Nam VN làm chuyện của Nam VN rồi. Vậy theo lý thì họ chỉ nên tạo những cơ hội thuận tiện nhất để cho những phe Nam VN hiện đang thù nghịch nhau nói chuyện với nhau về chuyện nội bộ Nam VN. Nếu quả thực cả BV lẫn Mỹ đều thành thật lo cho số phận Nam VN, thì họ có thể làm một việc chính đáng nhất: rút hết quân Mỹ và quân BV, nghĩa là rút song phương như Mỹ và VNCH đòi hỏi, rồi mặc kệ cho các phe thù nghịch Nam VN giải quyết chuyện Nam VN với nhau thế nào thì chịu thế đó. Không bèn nào chịu làm chuyện chính đáng và dễ dàng, và thuộc quyền hạn của họ như vậy cả. Bèn nào cũng muốn chinh tay mình làm giùm chuyện của Nam VN cho người Nam VN.

Mỹ chịu rút quân theo một thời biểu mặt, nhưng vẫn để lại một lực lượng còn lại (residu forces). BV thì không chịu bàn chuyện rút

ĐỌC BÁO ĐỜI?

Hãy tìm đọc ngay cuốn

TÌNH ĐỜI, NGƯỜI ĐỜI, SỰ ĐỜI... ĐƯỢC PHƠI BÀY TRONG BUNG LUNG

ĐỂ VÀO ĐỜI

YÊU ĐỜI, CHÁN ĐỜI, SÀNH ĐỜI... VẪN CẦN ĐỌC BUNG LUNG

ĐỂ QUÊN ĐỜI

(đã có bán tại các nhà sách)

BUNG LUNG của ĐÌNH THIỀNG

quân của BV, vì họ có cái ưu thế : rất khó kiểm soát ai là người BV chính cống và ai là người Nam VN chính cống. Có những người Nam VN, nghĩa là có khai sinh nguyên thủy ở Nam VN, nhưng ra Bắc tập kết sau 1954, và được hồi kết vào hoạt động theo lệnh BV, cho các mục tiêu của BV.

Vậy thì những người đó có còn đáng được coi như người Nam VN nữa không ? Tại Nam VN có hàng triệu người gốc BV, Trung Việt thuộc Miền Bắc trước kia (từ vĩ tuyến 17 trở ra Bắc), vô Nam sau và trước 1954. Vậy thì những người này đáng được coi là người gì, thuộc miền Bắc hay miền Nam ?

Vấn đề ai là người « Nam VN » chẳng những được BV đặt ra, mà cũng có những người Nam VN đặt ra một cách công khai, hay không công khai. Sự đặt ra vấn đề này tại Nam VN hiện nay được gọi là vấn đề ký thị Nam Bắc. Vấn đề từng sanh sôi nảy nở, và hiện lên mặt nổi vài tháng trước đây khi cụ Hương sắp được mời về gả hàng và nhìn (dải lân tân) của cụ. Tại Saigon hẳn có một cái hội gì gọi là VN thì lập tức có thêm một cái hội gì gọi là Nam Việt. Cái trò lập hội lập hệ này, làm lúc chỉ là sự biểu hiện của tinh thần địa phương, thương nhớ quê hương nhỏ, nhưng đã được lợi dụng để biểu hiện cho tinh thần ký thị.

Với tất cả những rắc rối đó, trước khi giải quyết vấn đề tự quyết của Nam VN, người ta phải giải quyết vấn đề (người Nam VN). Có vài đề nghị giải quyết : bất cứ người nào đã sống tại Nam VN từ vĩ tuyến 17 trở

vô từ năm 1954 đều là công dân Nam VN, và được quyền dự vào việc giải quyết chuyện Nam VN. Những kẻ vô sau thì coi như mới nhập quốc tịch Nam VN. Đề nghị này không giải quyết được gì hết, bởi vì những lính chính qui BV xâm nhập từ 1954 đến nay có thể được VC làm thẻ quân đội giải phóng của họ, và cho phép nhập tịch Nam VN hết ráo, và như vậy thì không thể đặt vấn đề rút quân song phương được nữa.

Chỉ còn một đề nghị giải quyết vấn đề quốc tính và quốc tịch Nam VN theo lối bất cứ ai hiện đang sống tại Nam VN, và quyết định chọn Nam VN làm quê hương theo lời ca « xin chọn nơi này làm quê hương » thì được coi như có quốc tính và quốc tịch Nam VN, và được quyền tham dự sinh hoạt chính trị Nam VN.

Xong được vấn đề này thì mới có thể đặt ra vấn đề quyền tự quyết của dân chúng Nam VN được, bởi vì phải biết ai là dân chúng Nam VN chính đáng thì mới trao quyền tự quyết cho họ được.

Bấy giờ, Mỹ và BV chỉ còn một chuyện để bàn với nhau : cam kết không can thiệp vào chuyện Nam VN. Nếu lính chính qui BV nào chọn lựa làm dân Nam VN, thì hãy buông súng, rời đơn vị, lấy con gái Nam VN, và lập nghiệp ở Nam VN. Còn quân đội Mỹ thì muốn rút cứ rút, muốn ở lại chơi thì cất súng đi mà làm du khách, hay ngoại kiều. Thật chẳng có chi khó khăn hết.

Vấn đề không còn là vấn đề người, vấn đề của cá nhân, mà là vấn đề của hai chính phủ. Hai chính phủ Mỹ và BV cam kết với nhau, và cam kết với thế giới là không còn can thiệp vào Nam VN nữa là đủ rồi. Lúc bấy giờ chuyện Nam VN tự đứng sẽ được giải quyết giữa người Nam Việt Nam.

Nam VN sẽ giải quyết chuyện nội bộ như thế nào ?

Sau khi các thế lực bên ngoài không còn can thiệp vào chuyện nội bộ Nam VN, và cam kết tôn trọng điều đó, thì những phe thù nghịch tại Nam VN có thể giải quyết chuyện nội bộ của mình theo hai cách : đánh nhau chết thối, hoặc thôi đánh nhau để hòa với nhau và sống thuận thảo với nhau.

Nếu chọn con đường đánh nhau chết thối thì khỏi phải nói bất cứ chuyện gì nữa, kể cả quyền tự quyết, quyền bầu cử v.v... Khi đó dù muốn hay không thì mỗi phe cũng cố gắng đi cầu viện binh càng nhiều càng tốt, đi xin vũ khí càng nhiều và tối tân càng hay, và đi ký kết những hiệp ước viện trợ càng nặng càng khoải.

Trong trường hợp này, khỏi cần nói gì thêm chỉ còn cách chờ chiến tranh chấm dứt vì hết dầu hỏa, hết kẻ đánh giặc. Hoặc là chờ cho một bên bị giết bị bắt, bị què quặt rảo trời. Còn lại bên nào lành lặn hơn chút đỉnh thì bên đó tuyên bố mình đại thắng trên xương trắng và đất hoang.

Không một người VN tinh trí nào lại cầu mong các phe chọn con đường thứ nhất. Con đường thứ hai là các phe thù nghịch hiện đang đánh nhau như kẻ tử thù bỗng như được mặc khải từ trời, hiểu ra rằng đánh nhau mãi thật chán, thật vô ích, thật kỳ cục, cho nên cùng quyết định thôi đánh nhau, ngồi lại với nhau bàn chuyện sống hòa thuận mà không phải mơ ước cho một bên chết toi chết địch hết đi.

Điều kiện thứ nhất để tiến đến giải pháp này là cả những phe thù nghịch Nam VN cùng đồng ý với nhau về sự vô ích, vô vọng của chiến tranh và cùng thành thực mong muốn chấm dứt chiến tranh huynh đệ. Điều kiện thứ hai là những thế lực bên ngoài ngưng mọi can thiệp vào Nam VN. Điều kiện thứ ba là dân chúng Nam VN được quyền biểu dương sự chọn lựa và quyết định của mình, không chịu áp lực của bất cứ phe nhóm nào, và sau khi dân chúng Nam VN đã biểu dương sự chọn lựa và quyết

thơ

trần-đức-uyên

an-sơn-trường

TREO TRÊN KHÔNG GIAN

Nhìn cảnh vật lòng thiết tha biết bao
Rưng rưng nguồn cảm động
Như biển trong đêm thì thầm gió sóng.

Cơn gió lạ tàn canh
Thức dậy lòng yêu mến
Ta mến yêu tổ quốc, bạn bè ta
Giờ đến tội bỗng dưng đã đến.

Miếng ngậm tiếng kêu than
Linh hồn tôi bay bổng

Trà cho tôi những miếng da vàng
Trà cho tôi những dòng máu đỏ
Những miếng da dòng máu bạn bè ta
Những trái tim còn biết yêu đắm đuối.
Những ngực vỡ lâu rồi hơi thở nguội.

Tôi thở hơi đầy
Ôi buổi sớm mai tươi
Buổi sớm phương đông đẹp như trăng nòng
Cây như tóc đêm qua mưa còn ướt.

Tôi thở hơi nòng
Và bay lang thang
Nghe năm lơ lửng
Treo trên không gian

Cùng đồng bào tổ quốc bạn bè ta
Ta treo trên không gian
Dưới chân đạn nổ
Bạn sát nhân mũi súng hướng lên
Từng chùm chúng tôi rụng
Rụng rụng rụng
Không tiếng kêu, miệng chúng tôi ập ứng

Miếng ngậm tiếng kêu than
Linh hồn tôi bay bổng
Lượn tìm trăng nòng
Xin đáp xuống chọn nơi yên nghỉ.

Tìm một chốn phẳng phiêu
Cho linh hồn tôi xuống
Cho tôi một ngọn đời
Đời cỏ xanh còn mịn
An táng bạn bè tôi.

Đến bao giờ
Chúng tôi đến xong tội
Cho con cháu tương lai
An lành bước tới
Miếng đầy ắp lời ca,
Chân nhịp vui mở hội !

Tôi mở mắt vào tìm
Thấy máu còn nóng hổi
Nhưng không ngớt chảy ra
Chảy mãi, sao chảy mãi.
Tôi nguyện rửa hết lời quân phá hoại.

TRẦN ĐỨC UYÊN

CUỐI CÙNG

Và như những giây đàn cười cợt
do những ngón tay diên đại gây
giữa núi đá...
Lời hát như nhịp hu
yến oanh cuối cùng buông cánh mới
anh đứng dưới vòm cầu
gọi linh hồn xa chiều khuất bóng.
Đêm là chiếc yên ngựa mùa đông khô sâu
anh hùng không về đâu không về đâu
nôn nao đám ghe buồm sông nước cuốn
tóc bay giã đầy
chuông gấu đen ngày xưa
suối đỏ mặt mùa hè
trong ngực ôm thầm mối hoang mang thất
đắm

Và như những giây đàn cười cợt
do những ngón tay diên đại gây
giữa núi đá...
Tháng chạp về con chim nhỏ nhảy trên
tường mảnh chai.
nổi sâu rung mờ mịt, Rừng là chiếc yên
ngựa mùa đông
nơi những người mù điều nhau xoay vòng
vũ khúc
nơi nhập thần trong cuộc lễ vui nhời
em đã xa hình. Vĩnh biệt.

Những giây đàn cười cợt mắt vui
Những ngón tay diên đại gây thành
bố xương khô

Ủ rũ khi bình minh tới
Chào bình minh hoa ban mai là lời
Đến đây chuộc tội cuộc đời

Tháng chạp có còn gì không. Trên trời
cao

mở công thiên đường
anh là sự sống lại. Và sự sống
trái tim ai một ngày quá khứ
ngày tàn tạ
không cầu sự vui mừng hay bình an

Tháng chạp kẻ nào làm lui đi. Rừng đêm
chiếc yên ngựa mùa đông
lưng linh hồn em những vì sao hư nát

AN SƠN TRƯỜNG

NHÀ XUẤT BẢN HỒNG LĨNH
ĐANG ÁN HÀNH
thơ Việt hiện đại
1900 - 1960

của UYÊN THAO
— Tập đầu trong bộ sách đầy
3000 trang tập trung đầy đủ tài
liệu về 60 năm Sinh Hoạt Thi Ca
Việt Nam.
— Một công trình nghiên cứu,
phê bình văn học nghiêm chỉnh,
sâu sắc, phong phú và vô tư nhất.
phát hành tháng 12 năm 1969

Vụ án Gián điệp ly kỳ

Rút cục thì vụ án Vũ ngọc Nha thật là một vụ án ly kỳ bí mật nhất trong lịch sử nền « công lý mặt trận » của nước Việt Cộng Hòa.

Thứ nhất là vụ án mang tên Huỳnh văn Trọng nhưng thực sự thì Huỳnh văn Trọng chỉ là tay em của Vũ ngọc Nha. Trọng đã khai trước tòa rằng cứ mười lần vào yết kiến Tổng thống thì tới bảy lần thấy Nha ở đó, có khi đang ăn sáng với Tổng thống.

Trong hồ sơ của Nha có cả bút tích của mấy vị Hồng y, của Tổng Thống, và liên hệ đến cả đức Giáo hoàng. Đến nỗi đức Tổng giám mục Nguyễn văn Bình cũng phải lên tiếng cải chính từ La Mã rằng : Nha không phải là agent của tòa thánh Vatican. Việc đó quả là một bí mật lớn, mà chỉ có Nha biết và Chúa biết mà thôi.

Có điều nếu Nha phục vụ cho giáo hội thì đâu có gì mà phát chổi !

Một điều ly kỳ nữa là kết quả của vụ án. Thường thường một đặc công nằm vùng của Cộng Sản bị bắt quả tang thì thế nào cũng lãnh án tử hình. Mà anh đặc công thì cũng 1 m là đặt được một bao phát tích giết mấy chục người. Còn đây là những tay bị kết tội điệp viên vào loại chiến lược, len lỏi vào tận cơ quan đầu não của quốc gia, chuyển cho địch những tài liệu tối mật mà kết quả có thể làm chết hàng ngàn người. Ấy vậy mà những tay điệp viên này lại chỉ bị kết án khổ sai. Trước khi đi họ còn vậy tay chào hẹn vài ba tháng nữa sẽ trở về dinh Độc Lập. Ly kỳ thật.

Một trong những người được lợi nhất trong vụ án điệp viên này, là ông quốc vụ khanh Vũ quốc Thúc. Ông Thúc cười ha hả khi nghe tòa buộc tội H.v. Trọng chuyển một tài liệu tối mật của quốc gia cho bên địch, là tập kế hoạch kinh tế hậu chiến của ông Thúc. Huỳnh văn Trọng lại còn cầu kỳ đem tập kế hoạch đó chụp phim hẳn hoi. Nhưng mà ai cũng biết rằng tập kế hoạch kinh tế hậu chiến hiện nay đang lưu hành khắp nơi, dưới hình thức quay ronéo, ít nhất cũng có hàng ngàn bản. Vậy mà Huỳnh văn Trọng lại đem chụp hình thì đúng là điệp viên hạng ba !

Phát giác mới về ông Ngô đình Nhu

Trong suốt một tháng trời nhật báo Hòa Bình của Bình mục Trần Du đã công bố một điều phát giác vô cùng mới mẻ về ông Ngô đình Nhu. Vậy mà ít người để ý.

Phát giác mới mẻ ấy là : ông Ngô đình Nhu là anh của ông Ngô đình Diệm, chứ không phải là em của ông Diệm như người ta vẫn tưởng.

Nhưng nhật báo Hòa Bình công bố điều phát giác này một cách rất khiêm tốn, chứ không có rùm beng như thói quen của cha Trần Du vẫn làm, khi khám phá ra con ma vũ đài.

Cách mà báo Hòa Bình tiết lộ khám phá mới mẻ này, là trong suốt 1 tháng trời khai thác cái

ÔNG ĐẠO CẤY

chết của ông Diệm ông Nhu qua một loạt bài « Làm thế nào để giết một Tổng Thống ? » báo Hòa Bình luôn luôn gọi ông Nhu là bào huynh của ông Diệm. Thí dụ : « Tổng Thống Diệm và bào huynh của ông dùng một chiếc xe... Tổng Thống Diệm và bào huynh của ông đã đọc kinh ăn năn tội... »

Bào huynh nghĩa là anh ruột đứt đuôi rồi. Nếu ông Nhu là em ông Diệm thì cha Du đã gọi là bào đệ chứ !

Rút cục, sau một tháng trời, thiên bút ký « Làm thế nào để giết một Tổng Thống » không cho độc giả biết cách giết một ông Tổng Thống như thế nào để người ta học và bắt chước (có người nào đang muốn học và bắt chước không ?) nhưng thiên bút ký này có thể cho ta biết cách giết một ông cố đạo như thế nào.

Vậy, làm thế nào để giết một ông cố đạo ? Thừa cách tốt nhất là cho ông ấy đi làm báo, dù ông dốt đặc.

Chuyện mới nhất về cha Trần Du

Từ hơn một năm nay cha Trần Du đã giúp ích rất nhiều cho làng báo Giao chỉ. Mỗi khi các báo, nhất là báo hài hước, thiếu đề tài để chọc cười độc giả, lại mang cái tên Trần Du và sự nghiệp làm báo của cha ra mà khai thác. Sự nghiệp đó lấy lừng nhất vào dịp cha Du mang con ma vũ đài ở Chí Hòa về Sài.

Có một hồi ông Tư Trôi Biển ở báo Tin Sáng mỗi ngày mang Trần Du ra làm quái. Về sau vì tình đoàn kết, hòa giải chi đó, Tư Trôi Biển thế không thêm làm quái Trần Du nữa, sợ người báo là kỳ thị Bắc Kỳ.

Bởi vậy có một câu chuyện rất hay về ông cố đạo Trần Du mà Tư Trôi Biển chưa kịp kể trên báo Tin Sáng. Vốn là bạn thân với Đạo Cấy, Tư Trôi Biển đã mang câu chuyện trên nói nhỏ riêng với Đạo Cấy. Câu chuyện như vậy :

Ở gần tòa báo Hòa Bình là một cái building lớn của Mỹ. Bữa nọ có tên Mỹ mất một con chó đen tuyền. Con chó thừa lúc chủ sơ ý đã chạy ra đường, chạy vô mấy cái hẻm ngoắt ngoéo rồi mất dạng. Người bạn đồng minh bên hốt hoảng đi tìm, chạy tìm hoài không thấy. Anh ta bèn hỏi thăm bà con trong xóm. Trông cái mặt nhớn nhác của anh thì ai cũng biết anh đang đi tìm kiếm cái chi đó. Anh không biết nói tiếng Việt mà bà con lại không biết tiếng Mỹ.

Bèn làm dấu hiệu. Nhưng anh ta lại không biết diễn tả con chó đen như thế nào cả.

Anh chàng Mỹ bèn nói « a dog ! a dog ! » (1 con chó) và chỉ vào mình từ đầu xuống chân nói : « black ! black ! » (đen, màu đen) để cho rõ ràng anh bèn chỉ vào cái quần đen của một cô gái đứng đó, nói lại « black, black ».

Bà con thấy vậy, thì biết ông bạn đồng minh định tìm cái chi có màu đen đen, đen từ đầu xuống chân như anh ta ra hiệu,

Anh chàng Mỹ lại tìm ra một cách diễn tả khác, là để tay vào miệng và bắt chước tiếng sủa « gâu, gâu ».

Đến đây thì bà con hiểu ngay là anh ta nói tới một người nào hay ăn thịt chó.

Bà con lối xóm bèn dẫn ngay người bạn đồng minh tới tòa báo Hòa Bình, giới thiệu hán với cha chủ nhiệm !

Hồi ký của ông Đại sứ

Bên Mỹ có ông cựu đại sứ J. Kenneth Galbraith mới viết xong cuốn hồi ký được báo chí nhắc nhở tới như một tác phẩm văn chương và tư tưởng đặc sắc. Tuy vậy ông Galbraith không phải là văn sĩ hào hoa, ông ta chỉ là một kinh tế gia (dù lỗi lạc trong địa hạt kinh tế) đã từng làm đại sứ Mỹ ở Ấn Độ một năm dưới trào tổng thống Kennedy. Ông lại không yêu cái nghề đại sứ, bằng có là chỉ hành nghề mỗi một năm rồi chán quá xin lui về dạy học. Vậy mà cuốn hồi ký « Ông đại sứ » của Gallraith lại trở thành 1 tác phẩm đặc sắc.

Ở xứ ta có ông Đại sứ Vĩnh Thọ vừa được báo chí nhắc nhở tới rất nhiều. Tự đứng bộ ngoại giao thông cáo tùm lum thanh minh rằng ông Vĩnh Thọ không hề làm cho một em chiêu đãi viên Nhật nào

đó mang bầu. Tờ báo Nhật Asahi đi đỡ vẩy cho ông Đại sứ thật là vừa phải báng cơ quan ngoại giao của nước Việt Nam Cộng Hòa, lại vừa làm mất uy tín của kỹ nghệ ngừn thai Nhật Bản.

Có điều lạ tại sao bộ Ngoại Giao lại tự đứng làm tùm lum cái tin đó lên, trong khi báo chí vốn không có ai để ý tới cả. Cái vụ nhân viên trong bộ lợi dụng tin hăm ngoại giao để chuyển lậu cuốn phim của một nhà sản xuất ở Sài Gòn sang Hồng Kông thì không thấy ông Ngoại giao cải chính, thanh minh chi hết. Vậy nên nhiều kẻ xấu miệng đã nói rằng bộ Ngoại giao loan tin tùm lum lên cốt để từ từ rút hoàng thân Vĩnh Thọ về đó thôi.

Nghe tin đó ông Vĩnh Thọ buồn lắm, bèn sửa soạn bắt chước ông Galbraith viết một cuốn hồi ký. Ông đã bắt đầu thu thập tài liệu và ghi lại các kiến thức của ông về Đồng Kinh và nước Nhật.

Các nhà xuất bản đang tranh nhau mua cuốn hồi ký này, vì chắc chắn đây phải là một cuốn sách hấp dẫn sẽ bán rất chạy. Nhà Xuất bản Sống hiện đang trả ông đại sứ một giá cao nhất. Cam đoan có nhiều mục lạ.

Báo Đới: Báo của tỉnh Bình Thuận

Bạn Nguyễn Bắc Sơn vừa gửi thư về cho chủ bút của bốn báo. Trong lá thư rất hay, bạn Sơn cho biết các văn nghệ sĩ ở Bình Thuận nhất định sẽ làm một tờ báo cho tỉnh Bình Thuận !

Anh em báo Đới hoan hô hết sức ! Làm một tờ báo cho tỉnh nhà, đó là điều mà các văn nghệ sĩ ở các nơi phải thực hiện !

Trong khi chờ đợi, Đạo Cấy xin đề nghị ông Chủ Bút làm ngay tờ báo Đới thành tờ báo của tỉnh Bình Thuận. Đạo Cấy sẵn sàng nhường một phần đất của mình cho anh em Bình Thuận múa bút. Nhân trong số báo LÊ PHÊ trước, bạn Vương hữu Bội đề nghị cuộc chơi kể chuyện lê phê, Đạo Cấy xin lãnh việc mở cuộc thi kể chuyện lê phê ! Mời anh em tham dự đông đảo.

Giải thưởng của cuộc thi này sẽ do ca sĩ Khánh Ly tặng. Cô Khánh Ly vốn là bạn thân báo Đới đã hứa sẽ đứng ra phân phát giải thưởng vì cô vẫn được anh em phong làm nữ Hoàng Lê Phê. Nào, mời các bạn nhào vào !

ÔNG ĐẠO CẤY

DAKAO NOËL ??
TẾT DAKAO ??

Đêm NOEL và ngày TẾT tưng bừng náo nhiệt.
Một rừng áo đầm, áo dài tay raglan, hàng trăm kiểu áo hợp thời, tuyệt đẹp trưng diện ngoài đường, trong các buổi dạ hội... đều mang nhãn hiệu :

Nhà May DAKAO

60 Nguyễn Huy Tự (ngã tư Cầu Bông) DAKAO

Một nhà may lớn quy tụ toàn thợ cừ khôi với :
Cai Hòa — Cai Cặp chuyên môn đồ đầm, danh tiếng
Saigon, sẵn sàng phục vụ quý Bà, quý Cô.

HIPPY HOA HOÉT

TÊ ĐÊ

Một hai cánh hoa xinh xinh màu sắc sỡ dán trên chiếc kính đen của một thiếu nữ, chiếc kính biến thành chiếc kính hippy. Hai đóa hoa xòe trên một đôi dép Nhật bản, đôi dép là đôi dép hippy. Mấy nụ hoa bé hồng lỏe lỏe nở trên mặt một chiếc đồng hồ màu vôi quai to như quai da đeo ở cổ tay một tên gác đầu La mã, chiếc đồng hồ được gọi là đồng hồ Hippy. Những chiếc hoa màu cầm thạch, màu vàng, màu cam dán tung tóe trên một chiếc xe gắn náy Honda thì Honda thành Honda

hippy. Những đám hoa lớn nhỏ dán trên một chiếc xe hơi, chiếc xe hơi thành 1 xe hơi hippy.

Những chiều thứ bảy và chủ nhật của Saigon, trên đường Tự Do Lê Lợi, Nguyễn Huệ, trong những hành lang Eden, Tax, Crystal, người ta thấy những thanh niên thiếu nữ choai choai mặc áo hoa, thắt giây lưng to bản hay xích eo lủng lẳng, mắt mang kính màu, dáng đi lòng thòng, đôi khi nhìn xuống đất như đang tìm kiếm một cái gì đã mất, ấy là những hippy Giao Chỉ.

Hippy Giao Chỉ chẳng có kính đồ lãnh địa như hippy Mèo tuy nhiên to có thể thường bắt gặp họ trong những giờ nhạc trẻ A gogo của Jo Marcel và Trường Kỳ tổ chức tại Queen Bee, Con Ong Cái, hay Quên Di, trên Công Trường Kennedy, hoặc công trường Chiến Sĩ đường Duy Tân.

Ở đây người ta thường hiểu hippy đơn giản như vậy, nghĩa là hoa hippy dính vào cái gì cái đó là hippy. Hoa trên đùi trên tóc trên ngực một thiếu nữ, người ta gọi là gái

hippy, hoa trên áo một ông tóc muối tiêu chịu chơi thì gọi là ông già hippy. Như vậy hiện tượng hippy tại đây, nếu có, thì nó khởi đầu bằng những đóa hoa nhiều cánh màu lòe loẹt đó.

Hoa hoét thực ra là biểu tượng chính của Hippy vì theo các tay Hip thì hoa là cái gì hòa bình, hiền hòa, tuyệt diệu, thanh tao, họ đã gọi là Mãnh lực Hoa hay Sức Hoa «Flower Power». Tuy nhiên Hippy không phải chỉ có thế, không phải chỉ là những đóa hoa đó, mà nó còn là rất nhiều thứ khác nữa mà người viết lách sẽ trình bày ngay sau đây.

Định nghĩa Hippy

Có thể nói định nghĩa tiếng Hippy cũng khó như định nghĩa tiếng Chửi chửi của Giao Chỉ mình. Cho tới nay người ta chưa tìm được một định nghĩa đầy đủ và chính xác cho tiếng này, mặc dù hippy là tiếng rất quen thuộc rất phổ biến. Ta thấy rằng ngay đến cuốn tự điển bán chạy nhất năm 1966 là cuốn The Random House Dictionary of The English language mà cũng không có định nghĩa về tiếng này.

Có người cho rằng là tiếng lóng hip mà ra, hip có nghĩa là cái gì mới nhất, lạ nhất, là lướt bay bướm nhất, hợp thời trang nhất.

Cũng có người cho rằng tiếng hip là tiếng lóng của các nhạc sĩ chơi nhạc jazz để chỉ bất cứ cái gì hòa điệu với những cái đang diễn ra.

Ngay cả những hippy chính cống, nếu bạn bắt họ định nghĩa thế nào là hippy thì họ cũng rất lúng túng. Một thiếu nữ hippy thú thiệt ở kinh đô hippy tại San Francisco khi được hỏi về hippy đã định nghĩa dài dòng như thế này : «Tôi yêu cả cái quả địa cầu này. Tôi là Mẹ thánh thiên. Tôi là một phần của Phật, một phần của Chúa, và một phần của tất cả mọi sự. Tôi sống không cần vật chất, không cần tiền, tiền chỉ đẹp khi nó trôi chảy, khi đó được chất đồng như những đồng là thu. Chúng tôi yêu đồng loại. Chúng tôi có xoay sở để có thể mua được dầu, gạo, cần sa, LSD. Tôi dùng LSD khi cảm thấy chơi vui trong cuộc đời, dùng LSD là thoát khỏi thực tại trong khoảnh

khắc. Tôi cho rằng mọi người nên dùng LSD ngay cả trẻ con nữa. Tại sao chúng ta lại không có cái quyền làm cho tâm thần sáng khoái thoát tục, phiêu lưu vào cõi mơ hồ tuyệt diệu mà phải cho đến lúc gần xuống lỗ mới thực hiện điều đó ? Con người cần được tự do tuyệt đối. Chúa gần với sự tự do tuyệt đối. Chúng ta cần phải hủy diệt trước bỏ cái thói đạo đức giả để trở lại cái bản chất thơ ngây của trẻ con... Tôi cầu nguyện trong mặt trời bình minh. Mặt trời nuôi dưỡng tôi bằng năng lực của tia sáng, và vì vậy tôi có thể phát truyền lại

cái tình yêu, cái vẻ đẹp của tôi cho mọi đồng loại khác. Tôi không cầu nguyện để được hưởng lợi lộc như trúng áp phe trúng số xổ, Tôi không cần gì cả trên cõi đời này. Tôi chỉ cần LSD, sự làm tình tự do, những đóa hoa, những quả chuông bé nhỏ là những hạnh phúc lớn lao và thực nhất của cuộc đời này.

Một vài hiện tượng Hippy

Trên những xa lộ tại Mỹ, thỉnh thoảng người ta lại thấy có những tốp thanh niên nam nữ, tóc tai bờm xờm như bờm sư tử, quần áo vá đủ mảnh sặc sỡ đứng để xin đi quá giang tới New York, San Francisco hoặc Chicago những nơi mà các tay Hip thường họp mặt. Đó là những hippy.

Trên một chiếc xe hơi cổ lỗ sĩ, ọp ẹp như xe Trần Văn Trạch, sơn phết hoa tùm lum, với những nam nữ thanh thiếu niên chất đồng kiểu cá hộp, họ ăn mặc đủ kiểu áo quần lá lùng nhất từ xưa tới nay trong lịch sử thời trang của nhân loại, có khi là một bộ quần áo nhà banh với khuy bạc khuy đồng gắn lung tung, có khi là một kiểu áo của Ấn độ màu sắc hình vẽ uốn éo, lòe loẹt, họ gảy đàn lục huyền, hát những bài ca của Bob Dylan nghèo ngao trên xe, hoặc cũng có anh có chị hippy đang ôm chim ôm chó hộn,

những con vật này cũng được mặc áo quần kiểu hippy. Đó là những hippy.

Trên một đầm lầy, hai thanh niên nam nữ hôn nhau say đắm, chân tay mặt mày dính đầy bùn bết bết ấy là hai hippy đang làm tình. Họ chủ trương làm mọi thứ miễn đừng chạm tới người khác.

Một đôi khi ta chỉ «nghe» thấy họ chứ không trông thấy họ, họ nghe thấy họ rồi mới trông thấy họ vì những hippy thường đeo chuông ở cổ tay, cổ chân, trên giây lưng, trên cổ giày ống. Một thiếu nữ hippy khi bị một kỹ giả phỏng vấn : «Bạn phải có đeo chuông để má cô kia có cho nó dễ phải không ?» «Thiếu nữ hippy đó đã trả lời tỉnh khờ vì rất triết rất điên như thế này : «Không, tôi đeo chuông để tự tìm tôi, để biết là tôi đang đi tới đâu»

Một đôi khi ta không trông thấy những hippy nhưng biết là họ hiện diện nơi đó. Trên một thùng thơ đặt trước nhà có vẽ hoa, trên một tấm cửa gỗ có sơn phết các hình kỷ hà màu sắc lòe loẹt, đó là những dấu hiệu nhận biết nơi đó có hippy.

Một thiếu nữ tai tóc cài hoa, mắt và cánh tay vẽ sơn màu với những cánh hoa, trắng sao chim muông, ấy là một hippy.

Một thanh niên cỡi trần ngời lim dim theo thể Phật ngồi ấy là

— cuốn sách bán chạy nhất trong tháng 11 — 12-69.

— cuốn sách đang làm say mê hàng ngàn độc giả, nhất là phái nữ :

« mưa rào trong nắng »

truyện dài của HOÀNG ANH

Những âm ức, những đam mê, những khát khao ân tình nồng cháy ở bên trong, ở chiều sâu tâm hồn một người nữ giáo sư mắc bệnh lạnh lùng được phơi bày trọn vẹn dưới ngòi bút HOÀNG ANH.

● Đọc Mưa Rào Trong Nắng để xốt xa cho một chuyện tình đẹp như thơ và đắm nước mắt.

bìa : Huy Tường
phụ bản : Ngọc Dũng - Huy Tường
Hoa Đăng : xuất bản
Lê Lợi (107, Calmette.Sg) phát hành

một hippy đang thưởng thức LSD ngắm vào óc, vào cơ thể.

Một cửa tiệm sơn xanh đỏ tím vàng, bán những đồ để hút ma túy, những quần áo, chuỗi hạt, chuông hoa ấy là tiệm của Hippy.

Những giai đoạn của Hippy

Năm 196. là năm của Hippy chính cống, năm 1966 là năm mà hippy được quần chúng biết tới và đến năm 1967 thì hippy gần như là một cái gì rất quen thuộc vì báo chí đã viết rất nhiều về hippy. Những tờ báo lớn như Look, Life, Time, News-week, New York Times, Atlantic... đã có những số ra đặc biệt về phong trào Hippy.

Thực ra thì từ khoảng 1955 đến năm 1959, đã có những văn sĩ viết về một lối sống bụi đời lang thang, những tâm hồn vô vọng chán chường sống lang bang như những du mục gần đúng như là lối sống của các Hippy sau này. Nhà văn Jack Kerouac thuộc thế hệ Beatniks trong cuốn On the Road đã mô tả lối sống đó, cũng như Ernest Hemingway đã mô tả lớp trẻ của thế hệ lạc lõng, Lost Generation. Nhưng mãi tới 5 năm sau những lối sống đó mới được thấy xuất hiện mãnh liệt trong phong trào Hippy.

Phong trào Hippy đã bùng lên lan tràn như một dịch cúm Á châu, một dịch hạch truyền tới tận những

nước bé nhỏ như An nam ta. Thế là hoa hoét nó tùm lùm, xích buộc lung tung trên eo trên bụng, thế là tóc tai dài lê thê, thế là quần áo xanh đỏ tím vàng tung tóe tùm lùm thế là kính to kính nhỏ, kính Op art đeo tung bồng trên mắt...

Nhưng phong trào này có thể coi như tàn lụi hay chấm dứt tại Mỹ rồi. Hippy đã làm 1 đám tang trong thế để khai tử cho phong trào Hippy trong công viên Golden Gate Park tại San Francisco năm 1967, Họ đã làm một quan tài rồi những người theo sau chiếc quan tài đó mặc quần áo Hip, đi dép hip, đã âm thầm đi tới một sườn đồi. Họ đã đốt chiếc quan tài đó rồi tất cả hô lớn lên: Hippy đã chết rồi. Sau đám tang này, nếu còn lại những ai tự gọi là hippy chỉ là những thứ hippy giả.

Những hippy chính cống cho rằng phong trào hippy đã biến đổi, đã bị lợi dụng, đã bị thương mại hóa. Có nhiều kẻ đã làm giàu vì Hippy.

Cũng chính những hippy đã trở nên giàu có. Những hippy thứ thiệt bây giờ lại thấy rằng cuộc đời là tiền là đôn, không có tiền là làm cầm ấm ở ngay. Họ thấy hiền lành cũng chẳng ăn cái giải gì. Hippy không còn choàng hoa vào cảnh sát nữa, họ đã thực sự chống lại cảnh sát bằng xích sắt, bằng dao búa. Như vậy là phong trào hippy đã coi như cáo chung sau

đám tang tổ chức chính thức tại công viên này, nơi nó đã từng được dùng làm lễ khai sinh ra phong trào.

Hippy và cảnh boong

Hippy cho rằng trên cõi đời này mọi thứ đều đẹp, đều tuyệt diệu trừ chiến tranh và cảnh sát. Tuy nhiên mỗi lần bị cảnh sát đuổi hoặc bắt, họ đã đối đãi rất lịch sự với cảnh sát bằng cách choàng hoa lên cổ, gài hoa lên đầu. Trái lại giới cảnh boong cũng chẳng khoái gì Hippy. Sau đây là định nghĩa về hippy của 1 ông Cô tại Denver: « Hippy là những tên để tóc dài, để lông gáy bần thủ, chống đối lại xã hội, loạn thần kinh, dùng ma túy 1 cách bất hợp pháp, nguy hiểm và bừa bãi. Họ có thể sống loạn xạ ngầu với nhau, nam nữ chung một cái buồng nhỏ xíu, rác cao gần tới trần nhà! Họ sống bằng cách xoay tiền bạn bè, cha mẹ, bắt địa các du khách lạ mặt. Họ là những tên ăn may loè loẹt kỳ cục.»

Hippy khoái cái gì?

Hippy khoái hoa, âm nhạc, nhảy nhót, hội họa, mặc áo quần lạ lùng, sắc sỡ, khoái đeo chuông, chuỗi hạt, khoái chó, chim, Chó, Phạt Gandhi, Yoga, khoái hôn hít, làm tình tự do, khoái đốt thẻ trưng bịnh trốn lính, khoái cây cỏ thiên nhiên, khoái làm điều tốt lành cho đồng loại, khoái lê phè, lang thang, khoái du hí vì vui chơi là mục tiêu của

cuộc đời, khoái ca sĩ Bob Dylan, Bob là thần tượng, là triết gia của họ và dĩ nhiên họ cũng khoái hút ma túy nhất là LSD.

Hippy chê cái gì?

Hippy chê sự tàn bạo, chê chiến tranh, chê đạo đức giả, chê đời sống máy móc vật chất, chê cảnh sát, chê phong tục luân lý của xã hội, chê làm việc vất vả nặng nhọc. Có một điểm đặc biệt nhất, đặc điểm làm cho họ khác giới Beatniks là họ rất chê văn chương thơ phú. Giới Beatniks còn khoái viết văn làm thơ để cổ tạo thành những Kerouac còn giới Hippy cho rằng văn chương chẳng ăn cái giải gì, họ cho rằng muốn truyền đạt tư tưởng, tình cảm của mình với người khác tốt nhất là bằng ca hát, nhảy nhót, ôm ấp, hôn hít, sờ xoạng, làm tình. Họ thường nói đến những thứ sống như «sống nhạc», «sống tình», «sống cảm giác», những thứ sống này mới là thật, mới là tuyệt diệu.

Hippy và dóp hít

Chủ trương của Hippies là «Sống không cần tiền», «Ăn để mà sống, chứ không phải sống để mà ăn», «Hãy yêu nhau chứ đừng thối nhau».

Về vấn đề ăn uống họ chỉ cố xoay sở làm sao để dạ dày không trống rỗng, xoay sở để khỏi «đói» là xong. Họ không cần phải cố gắng nhiều trong việc mưu sinh vì vậy họ khoái làm việc như bay bướm, nhẹ nhàng, ít suy nghĩ. 1 số Hippy đã lang thang làm ăn may, những tên ăn may lách-lách-cô-lo, một số đi hát dạo, nhưng đa số khoái làm việc ở nhà bưu điện tại San Francisco, nơi này có nhiều nhân viên Hippy nhất, họ giữ việc lựa thư và giao thư. Ở Haight Street cũng có một văn phòng của Hippy giới thiệu việc làm cho Hippy như: trông nhà, hút bụi, cắt cỏ, sơn phết lại nhà cửa... Chỉ 1 cú điện thoại là bạn có thể có một anh hay một chị Hippy đến tận nhà làm những công việc vặt vãnh trên giúp bạn.

Về phương tiện đi, Hippy không hút những thứ hiền lành như Salem, Pall mall, mà họ dùng ma túy nhất là LSD. Ta cần phải dài dòng về LSD vì chất này là nguồn cảm hứng, là lẽ sống của

Hippy. LSD viết tắt ở Lysergic acid diethylamid, một dược chất do bác sĩ Albert Hoffman thuộc viện bào chế Sandoz ở Thụy Sĩ tìm ra vào năm 1943. Người dùng LSD cảm thấy ngây ngất, siêu thoát tách rời khỏi thực tại và phiêu lưu vào một thế giới mơ hồ huyền ảo, tuyệt diệu, một thế giới với những hình ảnh kỳ ảo, màu sắc rực rỡ chói lọi, họ cảm thấy như bay bổng theo những sóng màu uốn éo là lượt. Những hippy đã đòi được dùng LSD một cách hợp pháp chính bác sĩ Timothy Leary là người đã từng tranh đấu cho chủ trương này, ông cho rằng LSD phải

được coi như một thứ nghệ thuật, văn chương, âm nhạc, hội họa chứ không phải là một thứ bị cấm đoán. Bác sĩ đã nghiên cứu về LSD tại Phòng thí nghiệm của Đại học đường Harvard và ông đã bị dư luận chỉ trích nặng nề. Báo chí thường đăng hình ông cúi đầu đeo vòng hoa ngồi thiền yoga trong ánh mặt trời lúc ông dùng LSD.

Hippy và nhà cửa

Hippy thích sống lang thang như các dân du mục, như các bộ lạc da đỏ tại Mỹ. Họ thích được sống giữa cây cỏ hoa lá, trong ánh mặt trời. Họ khoái được gần đất, gần núi đồi, gần trăng sao. Chính nhà thơ Gary Snyder, người được Hippy coi như nhà lãnh đạo tinh thần, đã nói rằng: «Phong trào trở lại với đất là giải pháp duy nhất để giải quyết nạn thiếu nhà cửa tại Mỹ, Ông hô hào các hippy bỏ thành phố để trở về với đất đai ruộng đồng.

Ông khuyên họ nên sống thành những bộ lạc như bộ lạc da đỏ. Đến đầu năm 1967 đã có phân nửa số Hippy bỏ thành phố để về những miền hẻo lánh tại California, Nevada, Colorado. Gần Trinidad ở Colorado có một thành phố của Hippy đó là Drop City, tuy gọi

là thành phố nhưng đó chỉ là vài căn nhà làm bằng những mảnh của xe hơi phế thải, những căn nhà hình thù rất lập thể, rất kỳ quái. Dân số gồm có 21 người là văn sĩ, nghệ sĩ. Thành phố này được thành lập năm 1965.

Hippy và đồng loại

Như ta biết chủ trương của Hippy là « Làm tình chứ đừng làm chiến tranh ». Họ thường nhắc nhở tới hai chữ yêu thương trên cửa miệng. Họ đã lập một bệnh viện có cái tên rất lạ lùng nhưng đầy ý nghĩa, bệnh viện « we love you », Chúng tôi yêu bạn ». Bệnh viện này do các bác sĩ hippy rêu rĩa rậm rạp bất mạch kẻ đơn, không lấy tiền, tuy nhiên ở ngoài bệnh viện có để một hộp tiền với hàng chữ « xin bạn hãy bỏ một đô la vào hộp này để chúng tôi có tiền điều khiển bệnh viện của bạn ».

Hippy cũng thường tổ chức các buổi hòa nhạc tại các công viên vào những ngày nghỉ cuối tuần để giúp vui cho dân chúng. Họ cũng tổ chức những cuộc phát quần áo thực phẩm cho những người nghèo.

ĐÂY LÀ CÁC LOẠI BỘT CHÍN

HIỆU

TÂM PHƯƠNG

Để nuôi em bé, bồi dưỡng sức khỏe — đủ các giới NGON, THƠM, BỔ không kém Bột ngoại quốc, đã được viện Pasteur công nhận nhiều chất BỔ.

TÂM PHƯƠNG

47A, Trần quốc Toản Saigon

Hippy và nghệ thuật

Nếu nói về ảnh hưởng của phong trào hippy mà không nói tới nghệ thuật là một điều thiếu sót. Ta thấy từ hồi phong trào hippy phát khởi âm nhạc, thời trang, hội họa điện ảnh có một hình thái mới, màu sắc mới. Về địa hạt thời trang, các quần áo có vẻ gì rất lạ, rất táo bạo với những màu sắc rất tưng bừng, vui nhộn, tươi sáng. Về hội họa, các bức tranh mang những hình thể cong queo, uốn éo như khói thuốc, kích thước bị mất thăng bằng, màu sắc sống và nóng được pha trộn loạn với nhau. Về địa hạt điện ảnh những hình thường lơ mơ, chập chờn, trùng lên nhau, với màu sắc chảy lỏng chói chang, huyền ảo... Trong giai đoạn phong trào Hippy đương lên, ta phải kể tới tay họa sĩ tài ba là Peter Max chuyên vẽ poster, loại bích chương để treo tường. Loại bích chương này rất được giới trẻ tại Âu Mỹ ưa chuộng.

Hippy Giao Chỉ

Người ta cho rằng Hippy tại Mỹ chỉ là giới trẻ chống đối lại xã hội Mỹ, chống đối lại cái phong tục tập quán xã hội cứng nhắc và máy móc

một cách tiêu cực. Giới Hippy đa số thuộc dân da trắng. Dân da màu rất ít hippy vì họ chống xã hội một cách tích cực hơn như bạo động, đập phá, la hét, xuống đường.

Tại Giao Chỉ có thể nói là không có hippy chứ đừng nói gì đến phong trào Hippy. Trong hoàn cảnh xã hội chưa đến nỗi loạn, chưa đến nỗi quá vật chất, trong hoàn cảnh chiến tranh, trong tập quán phong tục hiền hòa, phong trào hippy không có đất sống tại đây cho đến lúc này. Ta chưa thấy có đám thanh niên nam nữ nào ăn mặc đúng như Hippy Mỹ, để râu tóc như Hippy Mỹ đi lang thang ngoài phố, sống đúng kiểu bụi đời. Có thể nói Hippy Giao Chỉ nếu có chỉ là mấy cô mấy cậu choai choai con nhà giàu đa số học trường Pháp có đủ phương tiện mua những thứ của hippy, để mặc cho nó khác người cho nó đúng một, cho nó hợp thời trang chứ thực ra họ không dám làm đúng những điều mà hippy đã vạch ra, có khi chính họ cũng chẳng biết

hippy là cái quái gì nữa, Kể viết này có quen một số các cô cậu gọi là Hippy của cái đất Saigon này và thấy rằng họ decisamente cầm tay, decisamente hôn môi, decisamente làm tình, nhất là làm tình cộng đồng. Tóm lại họ trông có vẻ hippy lắm lại hiền hơn cả những con nhà lành ở đây. Kể viết cũng thấy rằng làm một hippy rất là mệt vì quần áo, đồng hồ, giày lưng, kính đeo mắt kiểu Hippy rất là tốn địa. Điều này thật khôi hài, với thời buổi kiệm ước như thế này Hippy Mèo sang đây cũng đến «cuốn gói về nước!»

Đề kết luận về Hippy Giao Chỉ, kể viết thấy rằng chưa cần đặt vấn đề hippy tại đây và bây giờ, vì thực ra không có phong trào này. Báo chí và các nhà đạo đức ở đây đã quan trọng hóa vấn đề Hippy mà thôi. Hippy mới có tụ họp đua xe quanh công trường Kennedy mà đã bị bắn lòi ruột, lòi phá lấu, thùng bao tử chết queo, thì phong trào phát triển thế decisamente nào được.

lữ hồ

Độc tài

ĐỘC TÀI

Từ sau năm 1963, hai tiếng độc tài đối với dân mình đã trở thành một danh từ gớm ghiếc, ai nghe cũng phải ngán, phải khinh, phải sợ. Phe chống đối gọi ông Tổng thống đệ nhất cộng hòa là độc tài và ông Tổng thống đệ nhị cộng hòa cũng chối bai bãi là không độc tài.

Thật ra, khi phe chống đối gọi ông Ngô là độc tài thì vô hình dung, họ đã suy tôn ông này tới mức tối đa. Sao vậy?

— Trước hết, nhà lãnh tụ độc tài phải là người tài nhất nước, trí nhất nước, đức nhất nước và cương quyết cũng nhất nước. Vì nhất nước nên dù có cho thi hành các biện pháp «đau đớn» cho dân giàu nước mạnh, dân yên thì cứ yên nhưng phải công nhận lãnh tụ của mình không ai thay thế nổi. Phải chấp nhận, không chấp nhận là tự sát.

— Nhưng độc tài là người có uy tín. Vì có uy tín nên nói câu nào, ban lệnh nào dân phải nghe răm rắp dù có đứt từng khúc ruột cũng phải ráng mà chịu. Ráng chịu và tự an ủi: «Thà khổ còn hơn chết.»

— Nghề độc tài chỉ phát triển ở các nước thương hàn nhập lý, các quốc gia bị giang mai. Bị giang mai thì phải dùng mã tiền, thạch tín. Hai loại thuốc này người khỏe xơi vào là tịch. Trái lại, người hoang đâm không thể không xài thuốc này.

— Nhà độc tài là ông thầy thuốc chuyên dùng dao rạch ngược. Đau lắm. Người bệnh vẫn phải cắn răng chịu xé để lành bệnh. Ông thầy độc tài sẽ tránh cho bệnh nhân cái nạn bắt đết kỳ tử vì nhiều thầy thổi ma.

— Nhà độc tài, trước hết phải là người ái quốc. Vì yêu nước nên dám bán cả danh dự để chích thuốc mạnh vào con bệnh thập tử nhất sinh. Ông biết nhiệm oán. Dám chơi thắng cánh bọn lang băm. Và sau khi cứu xong nước thì rước lấy cái chết.

Trong cuốn phim «Jugement à Nuremberg», phiên tòa xử con ma Hitler và các phạm nhân chiến tranh Đức quốc xã, ông trạng sư người Đức

đã nói một câu chí lý: «Thưa tòa, trước lương tâm nhân loại tôi xin im lặng để các ngài kết tội Hitler, người đã làm cho 10 triệu người phải chết. Nhưng trên cương vị một công dân nước Đức, tôi xác nhận là nước tôi cần phải có Hitler. Nếu không có ông thì 10 triệu dân Đức sẽ chết dưới bàn tay của quý ông». Thật vậy, không có Hitler thì nước Đức chỉ là cái chuồng bò của Pháp. Không có Franco thì nước Tây chỉ là môi trường hoạt động ghê gớm của nội chiến? Không có Tần thủy hoàng thì ai chấm dứt nỗi cảnh Đông chu liệt quốc suốt 700 năm? Không có mấy ông Mác, Lê thì nước Nga, nước Tàu làm sao phục hồi được địa vị cường quốc. Không có De Gaulle thì nước Pháp chỉ là tên bồi Mỹ.

Đó là công lao cứu nước của các nhà độc tài trong việc cứu nước. Vậy muốn làm độc tài khó lắm chứ có phải là chuyện chơi đâu?

Sở dĩ, thiên hạ đua nhau chửi ông độc tài (dictateur) chửi chế độ độc tài (dictature) là vì người ta đã hiểu lầm độc tài với bạo chúa (tyran). Bạo chúa có thể có trong chế độ quân chủ hay dân chủ. Tên nào vừa ngu, vừa dốt, dùng giốc bẻ măng leo lên ngồi trên đầu thiên hạ để ăn giốc làm dốt, bị người ta phản đối dùng bạo lực để đàn áp thì tên đó không đáng gọi là độc tài. Người độc tài thì hành chính sách mạnh với tất cả tình thương. Tên bạo chúa đã bắt lực lại dùng bạo lực để bảo vệ mình và hủy diệt kẻ khác. Bạo chúa chỉ có uy quyền mà không thể có uy tín. Thiếu uy tín thì dân sợ chứ dân không thương. Dân không thương thì dân cúi đầu chịu nhục để chờ ngày hạ nhục bạo chúa.

Chung quy, độc tài là cái xấu. Đồng ý, nhưng miền Nam này mà thiếu độc tài thì khổ lắm. Tổng thống mình đã không chịu nhận là độc tài thì ai độc tài được bây giờ?

Cái cảnh nửa vua, nửa dân bây giờ khổ lắm. Nó giống như chiếc thuyền lắt lư trong cơn gió bão mà người lái không chịu lái, khách qua đò lại chực hạ nhau. Thuyền xoay ngược, nước chảy xuôi, loay hoay chỉ có úp.

Quá yêu dân chủ mà phải đòi hỏi độc tài thể có ngược đời không?

Nếu ngược là xuôi thì xin quý ngài hãy cùng chúng tôi thấp nén tâm hương, thành kính cầu nguyện cho đảng độc tài sớm xuất hiện.

Đừng nói chuyện vương đạo. Độc Tam quốc ai cũng khen Lưu Bị, Tôn Quyền và chê Tào Tháo. Thật ra, Lưu Bị chỉ ru rú với lớp dân chất phác ở xứ Tây Xuyên, Tôn Quyền nắm bọn dân chài ở Giang Khẩu. Với thứ lương dân đó, thi hành vương đạo rất tốt. Nếu Tào Tháo mà không bá đạo thì làm sao quét sạch bọn Ma-giáo ăn sâu mọc rễ Trung-nguyên? Mặc-tử, triết gia kiêm ái, đòi yêu thương cả mọi người mà cũng phải nói: «Chọn Tề tướng nên chọn tên đồ tề, chứ chọn lấy văn nhân» !!! Ai muốn vương đạo hãy làm thầy giáo, thầy tu, thầy thuốc.... chứ làm chính trị.

SỬA

- TELEVISION
- AMPLIFIER
- TAPEREORDER
- CAR STEREO

ĐỀ YÊN TÂM VÀ KHÔNG MẤT THỜI GIỜ XIN LIÊN LẠC VỚI:

CỬU LONG TV-RADIO

534 TRƯỜNG M. GIẢNG SG. Đ.T. 41.435

- SỬA CHỮA BẰNG MÁY ĐIỆN TỬ TỐI TÂN NHẤT
- CÁC CHUYÊN VIÊN LỖI LẠC
- CÔNG VIỆC CHÍNH XÁC NHANH CHÓNG VÀ BẢO ĐẢM
- TỔ CHỨC ĐÚNG ĐẮN VÀ QUY MÔ
- CÓ XE HƠI NHẬN VÀ TRẢ MÁY TẠI NHÀ
- GIÁ TÍNH PHẢI CHĂNG

● đối lập với đàn ông ●

người nhái

— HOAMUỐPĐĂNG

Vụ kiện ước càng đưa lên kéo xuống, càng kiện cáo dằng dai, đàn ông càng bị phá giá, càng bị lộ chân tướng rất... khó coi.

Ai đời có mấy cái máy nói đi khua chiêng giống trống kiện cáo rùm beng. Nay tới chỗ đối chất cần vận lại để nghe, thì máy đã... tắt tiếng. Các tài tử đã xuất hiện, thường đóng trò anh dũng hiên ngang hô hét om tồm trên tivi hôm nào nay bỗng biệt dạng! Bà con ngóng chờ mãi, hỏi ra mới biết các ông đó đã bận đi làm... người nhái, đang lo tranh giành vô địch thể thao về môn lặn dài hơi... Hèn nào mà chỉ thấy cái bảng tuyên dương công trạng của phía nhà bị kiện truy tặng cho mấy ông đi kiện với hàng chữ nổi « thiếu can đảm » đề tưởng thưởng thành tích lặn khỏe, lặn đều của mấy ông... người nhái!

— Ôi! ông nhà dân sao lại nỗ lực làm ô mặt đầu lòng cho kẻ đã đi « bầu » cho ông năm xưa? Ai còn lạ gì loài nhái là giống có tiếng to mà gan bé chỉ chờ cơn nước ngập để nhảy bì bõm cho vui tại chỗ chỉ cần nghe tiếng động khẽ, đã... rết đã vọt lặn xuống tận đáy ao bèo. Đã vậy giống nhái chỉ hay lỏ mỏ kiếm ăn ở khi tối trời, lúc nó bụng thì quay lại vật ngã đồng loại, lo tranh kẻ lá, vách cỏ thật êm để tựa đầu dò giấc...

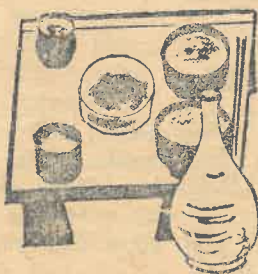
Có số bạn gái khác đã đối lập « tình tử » hơn. Dưới mắt đàn bà con gái, (dĩ nhiên là nữ cử tri đã bầu nhầm cho mấy ông người nhái, thì các ông chẳng phải là voi chuột ếch nhái gì cả. Theo các bà các cô, đàn ông mà bội ước, mà trốn tránh trách nhiệm là phường ong bướm là kẻp sờ khanh. Nhớ hồi có kiện ước các ông đã biểu diễn tí tẹo lời ngon ngọt sửa đường, thể thoát sống chết vì các bà nội trợ. Nay kẻ « tham vàng bỏ nghĩa » đã quất ngựa truy phong, bỏ luôn người tình nghĩa bơ vơ khốn khổ ngoài chợ kiện ước, người ngày xưa đã bầu, đã tạo cho các ông chỗ ngồi tầng thượng bây giờ. « Bầu » cho phường tướng bội bạc, chọn lầm người đại diện xấu « mác » rồi cùng chỉ nạn ra cớ nhái, để ra quái thai? Các bà đã học xương mà nuốt kinh nghiệm đó

H.M.Đ.

CON GÁI ● TRANG ĐÀN BÀ CON GÁI ●

● LINH-TRANG phụ trách

trong nhà ngoài ngõ

Leo thang

— Hồi này cái món leo thang đáng sợ nhất là nạn cướp giật. Đàn bà con gái cứ phải lên tiếng báo nguy liên miên với quý thầy cảnh sát. Đọc báo hàng ngày tin cướp giật chen đặt chaoán mất hết tin tức thời sự. Nào xách tay, giày chuyển, ví. Nào các bà đeo dây hạt xoàn bị giật, nào các ông lãnh tiền nhà băng ra bị cướp. Cướp tại tiệm, cướp tại chợ, cướp tại nhà. Đầu đầu cũng dây cướp và cướp! Bây giờ con gái đàn bà ra đường mà đeo nữ trang thứ thiệt là coi y như đeo vòng hái của từ thần. Đem tiền bỏ ví coi như bỏ biển. Khổ cái nỗi, bây giờ đi ra đường là phải có đủ giấy tờ chứng minh mình là người lương thiện, phòng khi bị xét hỏi để mình được có câu chứng đoàng hoàng. Vì vậy cứ mỗi lần bị cướp ví, mất hết giấy tờ hợp lệ công dân ưu tú, thì khổ đến phát khóc đấy ông bà ơi.

Mua xe làm kiếng

Thấy thiên hạ có xe lượn đầy phố, mình cũng lại ước. Bao nhiêu tiền dành dụm đều trút ông đốc mua chiếc xe Honda đàn bà. Mua xong, lại có món kiện ước, xe vụt lên giá. Có người bảo: Có giàu rồi,

Con gái mà cũng biết làm áp phe như mấy ông gian thương, biết trước thuê lên nên trừ hàng để chờ kiện ước. Thiệt oan! TL làm dân còm thì có biết gì chuyện con tạo kinh tế xoay vần? Nhưng nỗi vui chưa trọn thì nỗi sầu lại đã mang. Có xe lại không dám lượn. Vì hồi này mấy ông cầm nhăm xe hoạt động khắp hàng cùng ngõ hẻm mạnh quá. Hở xe ra, là xe biến vì ngay. Đã vậy thấy mấy tay đua xe Nhật cứ tập trung tại công trường Kennedy, tại Bến Bạch Đằng để mở lộ trình tranh tài mau chậm. Chưa kể tới hàng ngày có bao nhiêu tin tại nạn lưu thông chết người. Có xe lại ngập vì xăng lên. Nỗi lo sợ lại trùm lấy cái thân hình có bộ gan con tép, nên đành cất kỹ xe trong nhà, vào ra ngắm nghĩa như người già nhìn hoa lá mà vui thú điền viên. Mua xe chỉ dành làm kiếng ngắm cho vui mắt.

Cũng lại chuyện... xe

— Một anh bạn là nhà văn lính, nạn nhân đau khổ vừa bị thiên hạ cầm nhăm xé đi luôn, anh tâm sự nào nùng ai oán: « Mất vợ chưa đau bằng mất xe. Vợ mất thì còn kiếm được vợ khác. Còn mất xe tới mười năm sau chưa tựu nổi chiếc xe ». Lý luận của người đang đau bao giờ cũng chua chát. Cũng không trách được vì anh cho biết chiếc xe của anh vừa bị thổi là một thứ tư hữu mà anh đã dành dụm tiền hơn năm năm trời mới có để làm chân đi.

Đó là chuyện ngày trước, bây giờ đã có kiện ước. Anh mất xe có khi mười năm sau cũng chưa tựu nổi... So sánh vợ với xe là điều lẩn, cho con gái đàn bà... đau. Nhưng đó là sự thật của nền kinh tế bây giờ.

TRANG ĐÀN BÀ CON GÁI ● TRANG ĐÀN BÀ CON GÁI ● TRANG ĐÀN BÀ CON GÁI

vào đời ●

đem « câu sáu » chúng đi!

► NGUYỄN THỊ PHƯƠNG ANH

Cái sinh hoạt thành phố, nhất là thành phố Saigon này nó có nhiều hiện tượng quái gở, nhiều con người chẳng ra người, ngộ ngậy làm chúng ta bức dọc, khó chịu, ngứa mắt, không ngủ nổi cái sinh hoạt dị hợm đó.

Mà, một trong những hiện tượng quái gở, một loại người trong những con người chẳng ra người, người ta quen mồm quen miệng gọi nó là... Hippy.

Cái loại đó, người chẳng ra người, ngộ ngậy chẳng ra ngộ, một thứ phi nhân, phi thú, phi cầm v.v. P.A tôi chẳng thể nào hiểu nổi.

Con trai chẳng ra con trai, con gái chẳng ra con gái, tóc tai bồm xồm, cỡi xe vong mạng, la hét ngổ ngáo trong mọi đám đông. Học không chịu học, làm việc chẳng chịu làm, có nhà không chịu ở chỉ ở ngoài đường, trong rạp hát, trong quán rượu, ăn mặc nhở nhàng, áo dài chàng dài, ngắn chẳng ngắn,

Đọc bài « Kén Vợ » của ông Hai Mai trên mục này mới thấy rõ thêm đàn ông các ông phần đông là thiếu can đảm, lại có làm nghệ thuật : nghệ thuật sợ vợ, nói dối vợ. Và gần đây theo chính sách kinh tế kiện ước lại thấy thêm các sáng kiến về nghệ thuật đó ăn lan, tiến mạnh. Cả nghệ thuật yêu và cưới của các ông con trai cũng lảm « mốt » ly kỳ :

Mốt « nhờ vợ »

Mấy ông nào sắp tính cưới vợ đều lập hội kín bàn với nhau : Bây giờ có lựa vợ không cần con gái học cao, cũng chẳng cần đẹp. Các điều đó chỉ là phụ. Còn công dụng ngôn hạnh thời nay.. đốt đuốc mà tìm. Điều quan trọng là nhà gái phải có mỏ kim cương. Đói no khỏi lo, kiện ước khỏi bận trí. Kỹ cương duy nhất là « thực lộc chi thê », thiệt khỏe, thật tiện. Bởi vậy đàn ông bây giờ thường kiếm thêm cái nghề thợ săn vàng, và dù không

lắm lúc như quần áo trên sân khấu hát bội. Nói thì dùng những tiếng lóng khó nghe, nói toàn những chuyện ăn chơi, chuyện trai gái, chuyện bỏ nhà bỏ cửa.

Thực không sao kể xiết cái sinh hoạt những hiện tượng xảy ra trước mắt chúng ta hàng ngày của một lũ nhóc con miệng còn hơi sữa mười lăm, mười sáu cho đến hạng trai gái hai mươi lăm, ba mươi.

Chịu, Phương Anh tôi không tài nào hiểu nổi. Có lần hỏi người bạn, loại trên là loại gì? Người bạn bảo : Hippy! Rồi đọc báo, PA thấy báo đăng mấy tin về đời sống tình dục xô bồ xô bộn của loại Hippy, một cô bị hàng chục cậu hiệp đến sống dở, chết dở phải đưa vào nhà thương điều trị. Rồi nhiều đám con nít mười bốn, mười lăm dẫn nhau vào khách sạn thuê tuần, thuê tháng, thuê cả nhà riêng bày trò dâm dăng.

Tóm không chịu được!

Xuyên qua sách báo ngoại quốc qua những phim tài liệu thời sự ngoại quốc, đời sống phi nhân phi thú của bọn Hippy ít ra còn được nguy biến lảo lếu bằng một triết thuyết khó hiểu là chủ trương trở lại đời sống thiên nhiên, không chịu câu thúc vào bất cứ một nguyên tắc, một luật lệ nào do đời sống văn minh con người đặt ra. Nghĩa là bọn đó chối bỏ giá trị con người để sống trở về đời sống con vật, làm trò khỉ trò vượn với nhau.

(Xem tiếp trang 51)

chuyện đàn bà ●

XA XÍ PHẪM

● cô Thùy Dương

học cao cũng đủ đồ.. kỹ sư đào mỏ!

Xài của giả

Họ còn sắp đặt với nhau : Hồi này đi cưới vợ mà mua kim cương, vàng thiệt thì bán hết mình mua không nổi. Thương sách là cứ nên xài của giả. Con gái đã khùng chịu cưới rồi thì đưa món gì lại dám chê? Có biết của giả cũng đành ngậm miệng. Bây giờ thiên hạ còn đi cưới vợ bằng khối của giả; nào bằng cặp giả, lon xỉ quan giả, nhà giả, xe hơi giả, cha mẹ giả, cả đến trái tim cũng giả, thì trao chất cưới hỏi bằng kim cương, vàng giả có sả gì? Nhờ tính toán lặn vậy nên con

trai thời nay... khá giả lắm. Và đó cũng là kinh nghiệm cho bạn gái chúng mình nên tìm những của thật và giản dị việc cưới xin là tránh được rất nhiều thứ giả.

Chọn chỗ trao thân

Đàn ông huênh hoang cho rằng vì vật giả leo thang nên họ lên giá. Nhưng có muốn « lên giá » cũng phải lựa chỗ mà trao thân. Gởi thân vào mấy nhà triệu phú ra danh giá hão, thì xa va... vì các ông bố vợ đó thừa tiền chịu... khác khổ vì ông rể quý. Nhưng nếu lọt vào nhà lương thiện thì... xin nhắc đã có nhiều ông tiến sĩ giấy, ông mang mai giả xô khám hàng tá rồi đó. Theo TD thì cái danh giá hão huyền, cái môn đăng hộ đối rởm, cái mã, cái trước, cái danh mà mang tới để cưới hỏi thì sao không bị đánh thuế kiện ước thật nặng vì đó là những thứ... đại xa xỉ.

T.D.

Mỗi đêm có cả trăm chiếc xe Nhật của các cô, các chú choai choai tụ tập tại Công trường Hòa Bình, Công Trường Lam Sơn để tham dự các cuộc đua xe của giới được gọi là Hippies.

Đặc biệt vào tối thứ bảy và Chúa Nhật số xe có thể tăng lên 4, 5 trăm chiếc. Các loại xe thông dụng là loại Honda P.C 50, Suzuki Yamaha.

Vùng hoạt động của họ là khu vực công trường Hòa Bình, đường Duy Tân, đại lộ Thống Nhất, đường Tự Do, Bến Bạch Đằng.

Các cô, các chú này tuổi từ 13 đến 17 chạy xe và hò hét loạn xạ.

Họ cũng hay tụ tập tại công trường Hòa Bình, Lam Sơn hút thuốc, nói chuyện «bum lộn», Party này, Party khác, băng nọ, băng kia và nhất là chuyện «dâm dục» của người lớn mà họ bắt gặp, nghe thấy rồi tỏ vẻ thành thạo kể lại.

Ở các khu vực này trai gái lẫn lộn và họ tự xưng là Hippie. Hãy nghe một cô gái lối 14 tuổi hét lớn «è bô». Một cô khác mặc áo dài, mang cặp sách ra tới. Cô gái mặc áo sơoc hỏi: «è sao hôm nay mày mặc hiền thế?»

— Đi học mà, hôm nào đi chơi thì mặc Hippie. Sao mày đi chơi còn mang theo sách vở.

Cô gái áo sơoc cãi lại: «tao đi học chứ bộ, nhưng mặc thế này vào lớp là bị đuổi, bị đuổi ra mới đi chơi ở đây được chứ».

Đường phố là của Hippie.

Các cô, các cậu này có phải là Hippie hay không? Thật khó có thể định nghĩa được thế nào là một Hippie. Một nữ sinh cởi chiếc áo dài mặc chiếc áo sơoc chạy xe Honda PC 50 như bay là họ có thể tự nhận là Hippie rồi.

Cảnh sát công lộ cũng gọi họ là bọn Hippie đua xe gấn máy.

Tối đến các cô, các chú thích đồ ra đường lăm, họ phóng xe như «Sấm», chạy ồn ào, đông đặc. Mỗi xe hai mạng, hoặc cung giống, hoặc khác giống.

Quần áo sắc sỡ đủ kiểu, Hippie giàu thì «à la mode» lăm, con trai con gái có thể mặc giống nhau nếu mặc quần Cigarette và áo Chemise Pan (áo có eo) xanh, đỏ bỏ ngoài quần,

đua xe với hippie

— thảo nhiên

Nhiều cô bắt chấp lãnh lẻo mặc Jupe Plisée Courte thất một giải khăn lụa ở lưng thay cho Ceinture.

Hippie nghèo thì chỉ cần mặc một chiếc áo chemise pan là đủ.

«Chạy đi đâu vậy? Già rồi!»

Hippie chạy xe ồn ào, lách, lạng vòng vèo. Nếu bạn lỡ đi trong giòng xe đó, bạn thấy khó chịu thì bạn hơi khó tính và già rồi đấy.

Trẻ trung thì phải chạy xe bay bướm như vậy, bạn thích chạy xe cần thận đường hoàng «thì về nhà đi», ở đây là «a go go».

Nếu bạn cúi kính vì bị Hippie đụng xe, buột miệng hỏi họ rằng:

— Chạy xe đi đâu vậy?

Hỏi thế tức là bạn đã già sạm mặt rồi. Chạy xe như điên là mục đích rồi. Cần gì phải chạy đi đâu mới được, chạy lòng dzông không sợ gì?

Chạy đúng Mode thì phải rú ga chồm xe cướp từng tấc đường, thắng đến kết một cái. Lách tới, lách lên nữa, càng chạy ngoằn ngoèo bao nhiêu càng ngoạn mục, chịu chơi và bay bướm bấy nhiêu.

Rú hết ga, đèn thật sáng huých vào đuôi kẻ ngồi đằng sau xe chạy trước, phải làm sao cho cô bé quay lại đầu môi máng rằng «đồ mất dzây...» Cô bé chửi cho như vậy là cô bé khen đấy, ấm vào thân rồi đừng ngượng gì nữa.

Hippie thích chạy nhất, vì chạy xe chính là trẻ trung là Hippie vậy.

Biểu diễn chạy xe dựng đứng

Từ 9 giờ tối, quanh công trường Hòa Bình có cả trăm chiếc xe của giới hippie đậu dài dài. Các cô các cậu ngồi trên yên từng cặp một. Đây là lúc thuận tiện nhất để những tay đầu sỏ cỡ 17, 18 tuổi trở tài chạy xe theo kiểu dựng đứng.

Màn biểu diễn bắt đầu. Một anh rú ga thật mạnh, xe chồm lên anh ta tụt hẳn đi về cuối yên dựng ngược bánh xe trước ngổn lên trời với độ dốc lối 75 độ.

Màn biểu diễn ngoạn mục này chỉ có vài tay đua thực hiện được trước hàng trăm cặp mắt tán thưởng.

Khi những màn biểu diễn này chấm dứt thì màn đua xe bắt đầu, một vài lãnh tụ rồ ga vọt lẹ và cả toán cũng vọt, những cô cậu 14,

15 tuổi đuổi không kịp thì chạy ọt chọt theo đuổi.

Cuộc đua thường quy tụ từ 50 đến 100 chiếc xe, họ chạy vòng lên đường Duy Tân quanh Công trường Chiến sĩ hoặc chạy lên Đại lộ Thống Nhất vòng qua đường rồi trở về Công trường Hòa Bình.

Bình thường cứ nửa giờ thì có một đoàn đua xe.

4 vị Cảnh sát Công Lộ đặc trách phá vỡ các cuộc đua

Ở khu vực này, mỗi tối có bốn vị Cảnh sát Công lộ cưỡi Mô tô đặc trách phá vỡ các cuộc đua xe của dân Hippie.

Các ông Công Lộ chạy vòng vòng hoặc phục kích ở đường Duy Tân, hoặc ở Đại Lộ Thống Nhất tùy theo sự tính toán của họ, làm sao cho lộ trình đua xe lọt nhằm ở phục kích này.

Chúng tôi đã được chứng kiến một màn phục kích ngoạn mục của các ông Công Lộ. Các ông đậu xe ở lề đường Thống Nhất dưới những bóng cây tối; tên «lãnh tụ» Hippies dẫn đầu cuộc đã không thấy họ và kéo theo cả đoàn xe lọt ở phục kích. Các thầy Cảnh Sát Công Lộ miệng huýt còi, tay rồ ga và đoàn xe đua Hippies luống cuống chạy chậm hẳn lại, nhiều cô, cậu Hippie bị tóm.

Các thầy Cảnh Sát Công lộ cũng nhắm bắt cho được tên đầu sỏ để phá vỡ cuộc đua.

Thầy Huỳnh văn Bửu cho biết nhiều khi đã phải rút súng ra nạt nộ vì tên đầu sỏ lại là một quân nhân mặc quân phục.

Có nhiều trường hợp rắc rối xảy ra và Cảnh sát công lộ đã phải gọi máy kêu xe tuần cảnh hỗn hợp đến can thiệp.

Vẫn theo ông Bửu thì vào tháng nắng là mùa đua xe các Hippies, Cảnh sát công lộ phải làm việc từ 7 giờ đến 1 giờ đêm ở khu vực này.

Các cuộc đua xe của Hippies thường thường từ 9 giờ tối đến 11g30 đêm, mỗi tối Cảnh sát Công lộ có thể vồ được chừng 25 cô, chú.

Khi vồ được các thầy Cảnh sát Công lộ chỉ việc thu giấy tờ và bắt Hippies chạy theo về bốp Quận I, xe của họ bị giam bấy ngày và nộp phạt.

Mặc áo có eo mới là Hippie

Tham dự cuộc đua xe của giới Hippie hôm thứ ba 2 tháng 12, chúng tôi đã chạy theo đoàn xe của họ và lọt ở phục kích của các ông Công Lộ ở đường Thống Nhất.

Cuộc đua này do một chú lối 17 tuổi, mặc đồ Thủy Quân Lục Chiến cầm đầu! Khi đoàn xe đua lọt ở phục kích của Cảnh Sát Công Lộ thầy Bửu đã vồ được anh quân nhân đầu đàn. Một cuộc cãi lộn đã xảy ra, anh quân nhân nhất định không chịu trình giấy cho Cảnh sát và Cảnh sát phải rút súng ra nạt. Cuối cùng anh quân nhân đó đã đành thua sự cứng rắn của các vị Cảnh Sát Công Lộ.

Nhiều chú Hippies, khác cũng bị chặn bắt, chúng tôi chạy đằng sau thấy họ bị bắt bèn tà tà lướt tới đậu xe lại quan sát. Mấy anh Hippies bị bắt nản nể hết nước: nào đi ngang chậm lăm, chứ không ở trong đoàn đua xe. Thấy chúng

tôi dừng xe lại, một anh Hippie tưởng chúng tôi bị bắt bèn phản đối. Anh ta lớn tiếng nói... ông này mà là Hippie đua xe à» anh ta tỏ ý không thể chấp nhận những người mặc áo không có eo ở hàng ngũ Hippie.

Trong buổi tối 2.12 Thầy Bửu Cảnh sát Công lộ cho biết toàn của ông đã đề ý bắt 1 nữ Hippie áo đỏ, cô ta dẫn đầu hai cuộc đua xe rồi nhưng cả hai lần cô ta đều chạy thoát ở phục kích của mấy ông Công lộ.

Nghe danh nữ quái áo đỏ chúng tôi chạy vòng về Công trường Hòa bình và quả nhiên gặp một cô Hippie mặc áo đỏ, cô ta đậu xe nhưng vẫn rú ga thật lớn. Cô bé lối 16 tuổi mặt thật xinh. Cô bé vừa rồ ga vừa nói chuyện với mấy bạn trai vui vẻ lăm.

THẢO NHIÊN

NHÀ ĐONG GIAY SAIGON

116A Hoàng Diệu Khánh Hội Saigon

Dùng toàn da tốt, kiểu đẹp, gọn, êm chân, bền chắc, rất nhiều giày làm theo kỹ thuật mới, mang là vừa, dễ qui khách coi kiểu chọn ngay, giá hạ và tốt. Giày đặt đúng hện.

MỸ VIỆN — VIỆN UỐN TÓC

LÝ - LAN

143 Cao Thắng — SAIGON

do bà LÊ THỊ LỆ LAN tốt nghiệp «Institu Stendhal - Hautes-D'etudes-D'esthetique tại Balé»

Nhân dịp khai trương 27-9-1969 chúng tôi dành cho qui khách giá đặc biệt trong vòng một tháng

- Trị các thứ mụn, da sần đỏ, nám mặt và mũi nhơn bóng nhoáng.
- Thay làn lớp da sần sùi, nám nhẵn, cần cổ.
- Làm se lại lỗ chân lông hở.
- Xoa nắn cho da mặt săn lại.
- Trừ làn nhẵn.
- Trang điểm cô dâu dạ hội.
- Đủ các Mỹ phẩm Pháp Quốc, sữa kem thuốc ống hợp cho từng da mặt.
- Dụng cụ Pháp Quốc

Viện uốn tóc do CỎ MAI — CHÚ HẢI : Chải, Bới. Nhuộm với toàn Mỹ phẩm Ngoại Quốc.

CHỦ NHÂN KÍNH MỜI

Đáng thương cho tuổi trẻ

Khi con người sống không lấy gì làm sung sướng thì chết cũng không có gì để mà buồn tiếc. Đó là một câu trong ma giáo kinh. Tiếp theo đó là hai câu nói về cái sống và cái chết «Lại như lưu thủy, hề, thệ như phong. Bất tri hà xứ lai, hề, hà xứ chung.» Xin tạm dịch câu đó: «Tối như nước chảy, biến đi như gió. Không biết từ đâu tới, tới đâu thì hết...»

Cuộc đời đã «vô thủy chung» như vậy, cứ càng nghĩ thì cuối cùng chỉ còn một cách tự tử. Tự tử là tàn phá hình hài. Nhưng nếu làm cho cái thân xác này yên nghỉ vĩnh viễn thì chỉ có thể tàn phá được một lần. Lần sau, chẳng còn có gì để mà tàn phá. Để cho cuộc vui được tiếp tục hoài hoài, bền bền, còn có một cách là làm chết từ từ, dần dần, để dành cái thân xác ấy, còn có lúc xử dụng.

Tàn phá hình hài thì những người già, là những kẻ có phương tiện kiếm tiền, dùng những thú vui của tư đồ tưởng, như uống rượu, đánh phé, đóng thóc, nhất dạ lục giao... Còn tuổi trẻ thì trong túi rất hiếm tiền, thanh ra chỉ có một cách là bày đặt ra các phong trào sống cộng đồng, vô tổ chức ở trong sự tổ chức, để rồi cũng có một kết quả mà tụi trẻ như anh em.

Hippy là như vậy chẳng? Nếu như vậy, thì thật đáng thương cho tuổi trẻ...

TIỀN SỰ ĐỜI

● TUẦN BÁO CỰC HỮU ĐỐI LẬP VỚI ĐỜI ●

Tổ sư của Hippy

Nghề nào cũng phải có Tồ. Nếu không có Tồ để lập bàn thờ thì cái nghề đó chắc khó mà sống lâu. Trong phóng sự «Tôi kéo xe» của bác Tam Lang, đã có một câu than phiền: Tất cả mọi nghề đều có một ông Tồ chỉ riêng có nghề kéo xe là không có Tồ. Bởi vậy, mấy anh kéo xe chỉ hành nghề được có gần một trăm năm, rồi biến mất trên thị trường.

Ông Sĩ trung, một văn sĩ viết «phơi ơ tông» ở Saigon, năm nào cũng cúng tồ. Không biết ông tồ nghề viết «phơi ơ tông» là ai, nhưng ông ta cũng bày hương án cúng bằng qụa, rồi hạ xuống mời anh em

tới đớp tưng bưng. Vì vậy mà nghề viết của ông ta nhờ Tồ phù hộ, đã phát đạt cho tới bây giờ.

Vậy Hippy cũng cần phải có một ông Tồ hay bà Tồ. Tôi còn nhớ đọc trong lịch sử từ Đông sang Tây, có nhiều ông Hoàng, bà chúa, tự tử bằng cách chắt hoa thorn đầy hương và màu sắc trong phòng, rồi đóng kín cửa lại. Kết quả là được chết rất khoái. Bây giờ chỉ cần ra thư viện, kiếm tên một vị, tất nhiên phải là một vị xưa nhất, chết đẹp nhất, làm ông Tồ hay bà Tồ để mà thờ. Kể nào trước khi gia nhập vào băng Hippy, phải lễ trước bàn thờ Tồ mỗi năm cũng có ngày cúng Tồ như cái lương. Như vậy thì may ra, cái nghề Hippy mới khá được.

Tổ Sư của HIPPY

mỗi tuần dâng trọn một phóng sự ngắn

HỘI THẢO BÀN LÁ ĐÀ

● phóng viên MA TỊT viết ●

Hôm nay tuần báo Tiền Sự Đời tổ chức một buổi hội thảo về tuổi trẻ với phong trào Hippy. Tham dự buổi hội thảo gồm có ba người. Ông chủ nhiệm kiêm tùy phái của bản báo, phóng viên Ma Tịt và Cô Bạc Hà. Buổi hội thảo này rất hào hứng, không giống bất cứ một cuộc hội thảo nào, nhất là không giống như hội thảo của «nhà văn» Hoàng Xuân Việt, vẫn thường tổ chức trên Ti vi Giao chỉ. Việc đầu tiên là bàn về hình dáng cái bàn. Nhà Chủ Nhiệm lên tiếng:

— Chúng ta cứ gọi là cuộc hội thảo bàn tròn. Vì cũng như trên Tivi, cuộc hội thảo của Hoàng Tiên Sinh, bàn của người đầu có phải hình tròn, mà vẫn được gọi là hội thảo bàn tròn. Nếu cứ cãi cộ mãi về hình dáng cái bàn, chúng ta sẽ rơi vào sự tầm thường như hội nghị hòa đàm Ba Lê. Các bạn nghĩ sao?

Vì là một cuộc hội thảo gia đình nên ống kính Truyền Hình được đi vắng. Bởi thế nên không phải hô tên người nào sắp nói, để cho ống truyền hình có thì giờ «chĩa»

nòng vào người đó. Phóng Viên Ma Tịt há mồm, sắp sửa phát biểu ý kiến, thì bị cô Bạc Hà cướp lời: — Tôi xin có ý kiến...(nói với phóng viên Ma Tịt) Anh chẳng lịch sự gì hết. Phải nhường đàn bà nói trước chứ.

Ở trong tòa soạn, lớn nhất là ông chủ nhiệm, ông nói trước là phải rồi... Nhưng người thứ nhì phải là tôi... (cao giọng) Mục của tôi phụ trách là mục «Như cái lá đa». Vậy tôi đề nghị cái bàn hội thảo của chúng ta nên mang hình cái lá đa. Mà giống cái lá đa nhất, chỉ có cái hình tam giác cân, mỗi người chúng ta ngồi một góc. Xin anh Ma Tịt cho biết ý kiến...

Phóng viên Ma Tịt gật đầu lia lịa:

— Đồng ý!... Mục mà tôi phụ trách là mục «Đen như mồm chó» Vậy cái bàn của cô Bạc Hà hình lá đa, còn ý kiến của tôi là nên sơn màu đen, thật đen như mồm chó... Chúng ta sẽ gọi cuộc hội thảo của chúng ta là hội thảo bàn lá đa.

Nhà Chủ Nhiệm bèn tỏ ra quan trọng:

— Đã xong về hình thức cái bàn. Bây giờ, chúng ta bắt đầu vào việc. Hôm nay chúng ta thảo luận về Hippy và tuổi trẻ. Xin các bạn thảo luận trong vòng trật tự. Anh Ma Tịt là người có nhiều «bụi đời» nhất xin cho biết nhận xét của anh.

Phóng viên Ma Tịt ho một vài phát:

— Thưa anh, bàn về Hippy chúng ta nên tìm hiểu về nguồn gốc. Về danh từ Hippy thì tôi đã khảo cứu rất nhiều sách vở đồng tây. kim cổ, mà không tìm ra xuất xứ. Kiểm trong tự điển của ông Lê Bá

Kông thấy có một chữ gần giống với chữ Hippy, đó là chữ Happy, có nghĩa là sung sướng. Chữ Hippy, đọc là Hiép py, còn chữ Happy thì đọc là Hép py, Vẫn là với vần e, gần giống nhau, có lẽ đó là xuất xứ của danh từ Hippy chẳng, nhất là người miền Nam nước Mễ hay đọc lộn hai vần này lắm.

Cô Bạc Hà xị một tiếng, mồm dưới trề ra cả thước:

— Cho vào câu tiêu cái hay chữ lỏng của anh đi. Không phải lúc bàn tới những cái vô bổ ấy. Đốt như con bò mà cứ hay nói chữ!...

Phóng viên Ma Tịt định sừng sộ nhưng nhận được một phát lư mắt của nhà chủ nhiệm. Đành phải ngồi im vì lúc này trong túi đã hết tiền. Nhà chủ nhiệm ra cái điều quan trọng:

— Xin cô Bạc Hà cho biết tôn ý.

— Theo ý tôi thì bàn về Hippy, chúng ta không thể tách rời vấn đề tuổi trẻ. Về cao bồi thì còn có cao bồi già. Nhưng chúng ta ít khi thấy Hippy già. Vậy tôi xin nói về tuổi trẻ. Mà nói tới tuổi trẻ thì phải nói tới hoài nghi, bất mãn...Chúng đã hoài nghi tất cả...Nhiều khi chúng hoài nghi cả Thượng đế...

— Thí dụ?

— Thí dụ như đoạn mở đầu của Thánh kinh. Khi Thượng đế mời tạo lập nên loài người, thì con người đầu tiên được Thượng đế sinh ra là một người đàn ông. Tên anh chàng ta là Adam thì phải. anh ta cõn truồng, không có mặc quần áo, bởi vậy nên có anh chàng thợ may đặt tên cho hiệu thợ may là Adam, đó là một sự sai lầm.

XEM TIẾP TRANG

của chúng ta trông nó lẹ ra mặt, và chúng ta đã bắt đầu thấy hoài nghi về những lời tuyên bố rỗng toác.

Nếu muốn cho danh chính, ngôn thuận, nghĩa là cuộc hành quân sẽ thuần túy là một cuộc hành quân bắt hàng lậu thuế, thì yêu cầu Nhà Nước bắt mấy thằng lính Mễ ở nhà, cho được việc. Chúng nó có quyền gì mà xâm phạm vào tài sản của nhân dân Giao Chỉ? Có nhiều khi chẳng cần có sự chứng kiến của chiến sĩ ta, chúng nó vẫn tịch thu của con dân như thường. Lúc đó, trước mặt người dân, lũ lính Mễ chỉ là một lũ ăn cắp, ăn cướp.

Tuần báo Tiền Sự Đời, tiện đây cũng làm một phát tố cáo một thứ hàng lậu thuế. Đó là các cô, các

cậu, tóc để dài chum gáy, mang áo nhiều hoa sắc sỡ, mang kiến mắt to tổ bố, và phóng xe như bay trong thành phố. Đó là Hippy, một thứ nhập cảng từ nước Mễ và hiện đang lậu thuế. Hàng ngày, các cô, các cậu nhớn nhớn, đi ra, đi vào, khắp các quán nước, phòng trà. Lâu lâu, thấy buồn, các cô các cậu lại tổ chức một màn biểu diễn đua xe gắn máy ở ghung quanh công trường mang tên người hùng nước Mễ: John F. Kennedy. Thứ hàng lậu thuế này, không thấy MP Mễ khiêng trả về kho Mễ.

(Xem tiếp trang 51)

một thứ hàng lậu thuế

Cả một tuần lễ nay, cả Saigon lên cơn sốt rét vì bầy hàng PX lậu thuế. Các chị bán hàng ở lề đường chạy có cớ. Các anh dúi cui, nhiều anh bỏ túi được

nhiều thứ. Nhưng con dân Giao Chỉ, thấy cái cuộc bắt bớ ấy, nó rất chường mắt và rất ư là mất vệ sinh.

Hàng PX, tất nhiên là do lính Mỹ mang từ kho ra bán cho dân Giao Chỉ. Rồi lính Giao Chỉ, dúi cui cũi Giao chỉ lại dẫn dắt lính Mỹ, dù là lính MP cũng vậy, đi bắt lại hàng... Hàng đó rồi lại dúi vào kho. Lính Mỹ lại mang ra bán nữa. Rồi lính Giao Chỉ và dúi cui cũi Giao Chỉ lại dẫn dắt lính Mỹ đi tịch thu lại. Đúng là một trò hề rất nhạt, rất rẻ tiền...

Các ông lớn và nhất là báo chí thường ca tụng về quyền tự quyết của dân tộc. Nhưng trông thấy các chiến sĩ của chúng ta, dẫn người ngoại quốc đi hành hạ người dân

đám táng Hippy...

(Tiếp theo trang 9)

chùm hoa hồng nhung, sau đó tiếp tục gục đầu nhún gót theo nhịp bản nhạc cuồng phong vắn do chàng ca sĩ hét vào máy được khênh theo bên cạnh.

Vượt qua những đại lộ, những ngã tư đèn đỏ đèn xanh, trước những đôi mắt ngạc nhiên bằng quan của thiên hạ, đám táng hippy đến nghĩa trang an toàn. Một chiếc xe Cảnh sát chạy rì rì theo, nhưng có lẽ cảm thông cho người nằm xuống, mấy ông Cò đã không dùng ma trắc giải tán đám táng lạ đời, họ ngồi trên xe thỉnh thoảng toe toét cười vì chàng ca sĩ hét hoài hoài bản nhạc vô nghĩa. Cả thân thể chàng ta quay tròn như con chơi chơi, quay tít mù trên nền tuyết trắng minh mang bất tận.

Tôi huyệt, bọn Hippy còn quây quần hát hồng, la hét om xòm một hồi nữa. Chúng định biểu diễn luôn màn vũ thoát y tập thể nhưng mấy ông Cò đã đứng bên cạnh canh chừng... trật tự. Do đó màn thoát y tiến « người anh em » đành phải... đẹp. Nhục thể Giao được đặt xuống lòng huyệt sâu, nó đã được chôn bằng nghìn cánh hoa của các bạn trong hàng, của cả một phong trào đang làm mưa trong thành phố.

Đám tang cử hành thật mau lẹ, bọn Hippy chia tay nhau mỗi đứa một nơi, thoát chốc cháng còn bóng dáng đứa nào trong nghĩa trang lạnh lẽo. Đứa con gái và tôi vẫn ngồi bên mộ Giao, bằng cử chỉ săn sóc của một người anh trai, tôi buồn bã nói với nó :

— Tối rồi, về đi chứ. Coi chừng hơi lạnh nhuộm vào người đau, mệt lắm.

Con nhỏ giọng càng buồn hơn :
— Mà về đâu bây giờ.

— Thì nhà Giao, nếu cô không muốn trở lại... địa ngục gia đình.

— Không, không được (Nó hất mái tóc rối bời về sau lưng, giọng thần thờ, thoáng thoáng). Về nhà Giao moa buồn lắm. Hay là tụi mình đi chơi đi. Moa hứa dẫn toa tới nơi này kỳ kỳ lắm.

Không đợi tôi gạt đầu, đứa con gái kéo tay tôi rời nghĩa trang, nó

kêu một chiếc Taxi và hỏi người tài xế chở tôi đường Nguyễn Huệ. Dừng trước một khách sạn thật sang, nó móc bóp trả tiền xe, rồi kéo tôi vào khách sạn này. Lúc còn trong thang máy, nó ôm ghì lấy tôi, cả thân thể tràn trề, chắc nịch làm tôi ngáy ngất. Tôi không đẩy nó ra vì tôi biết con bé thật cô đơn. Nó đốt tuổi nó bởi một bi kịch, bi kịch thảm khốc gia đình. Hẳn những đứa choai choai kia cũng vậy, chúng cũng lao đầu vào sự hủy diệt vì hoàn cảnh của cha mẹ chúng. Hoặc vì nhà chúng quá giàu, dư thì giờ, dư tiền bạc hoặc vì phụ huynh chúng quên săn sóc đến đời sống của con cái, đẩy chúng ra khỏi bầu không khí thân mật thương yêu, quảng chúng vào một khung trời mình mang, ớn lạnh. Tôi thương cho thân phận què hương đồng thời thương luôn những tuổi trẻ lạc loài, bất hạnh.

Lên đến tầng lầu cuối cùng đứa con gái lẳng lặng đẩy tôi vào một căn phòng rộng. Nhiều cặp trai gái đã ngồi sẵn ở đây, khiến tôi ngỡ ngàng, bối rối. Nhưng không một ai thắc mắc vì sự hiện diện của kẻ lạ nên tôi lấy lại bình tĩnh. Tôi ngồi xuống cạnh con nhỏ trên một tấm nệm dày, êm ái.

Căn phòng khá rộng, dường như không bày biện một đồ vật gì chỉ có lẽ loi mấy chiếc nệm đặt sòng sảng rải rác đó đây. Khoảng 7 cặp trai gái, đứa nào tuổi cũng chưa đầy mười tám, đôi mươi, mặt non choẹt và xanh như tàu lá rữ. Tôi nghĩ trong bụng đây là một ổ điểm...nhảy dù, nhưng ý nghĩ vụt tắt khi con nhỏ ghé vào tôi giằng nghĩa :

— Đây là trụ sở của bọn...Chống Tinh Yêu. Con nhỏ mặc Jupe tím, đùi dài kia là bạn thân của moa. Chúng sắp sửa diễn màn...chống tinh yêu kịch liệt đó. Toa chịu khó ngồi xem, nếu không chịu nổi có thể bỏ về để một mình, moa ngồi đây vậy.

Tôi định hỏi thêm nhưng đứa con gái dùng tay bịt miệng tôi lại. Nó ra dấu cho tôi ngồi yên. Rồi ôm cứng lấy tôi mở lớn mắt chờ đợi. Sáu đứa con trai chọt dòn về chiếc nệm kê bên kia phòng để lại một cậu nằm trơ vơ giữa bảy đứa gái. Quần áo cậu con trai bị những yêu nữ từ từ lột ra. Những yêu nữ khỏa lấp hoàn toàn cậu bằng cơn bão dục tình dữ dằn, hiểm độc. Dù nhột nhột toàn thân nhưng tôi cũng gắng theo dõi vở kịch bạo tàn mỗi phút một ào ạt sóng gió.

Cậu con trai thoát đầu còn vẫy vùng nhưng sau đó nằm chết cứng giữa những động tác nhà nghề, thành thạo của 6 con nhỏ. Tuy cùng tham dự trận dục tình nhưng khuôn mặt chúng đờ đàng sát khí. Đứa con trai đáng lẽ đóng vai tinh nhân, được chiều chuộng mơn trớn, vuốt ve nhưng đã bị vỗ vập đầy vô tội nghiệp.

Tôi lúc cậu nhỏ đầu tiên nằm bất tỉnh thật sự, cậu được 6 cô gái mặc lại quần áo đang hoàng rồi khênh quăng ra ngoài cửa. Và tôi lượt cậu thứ hai, thứ ba, thứ... khi xong vở kịch lạ đời thì m.t tôi, cũng hoa lên, mặt mày xam xoang, tay chân bải hoải. Tôi thật không ngờ được chứng kiến một bối cảnh kinh khủng đến thế, tàn bạo đến thế.

Bảy đứa con gái sửa soạn lại tóc tai, quần áo. Chúng nó nhìn nhau mỉm cười mãn nguyện. Tiếng cười thoát đầu còn li nhí trong cuống họng nhưng sau đó bùng ra, lạnh lạnh hàn hoan, kèn kiệu. Cả bọn lúc này mới nhìn tôi chăm chăm, nhất là con nhỏ mặc jupe màu tím. Đứa con gái đang ôm tôi phải hốt hoảng la lối :

— Đây là... bỏ tao, Jackie. không phải « cá bống » đâu mà tụi mày định... chống.

Cả bọn à lên một lượt rồi lặng lẽ nằm thở phì phào trên mấy tấm nệm, tất cả dường như mệt mỏi thực sự, nhưng môi chúng vẫn điểm nụ cười tươi. Con bé mang Jupe trang bồng nhồm dầy bỏ về phía hai đứa tôi. Nó cười :

— Chào người anh em. Hân hạnh tiếp người anh em một phũa. Đứa con gái dơ tay ra túm lấy

XEM TIẾP TRANG 53

CUỘC THI

lựa
chọn

- (1) NGƯỜI VIỆT LÀM CHỦ ĐẤT VIỆT
- (2) NGƯỜI LÀM CHỦ ĐẤT
- (3) NGƯỜI THUÊ CÓ NHÀ CÓ ĐẤT

Để hỗ trợ cho cuộc tranh đấu hữu sản hóa người thuê nhà và người nghèo có nhà ở; tuần báo Đời mời quý bạn tham dự một cuộc thi hào hứng có tặng giải thưởng xứng đáng, nội dung cuộc thi yêu cầu quý bạn trả lời câu hỏi sau đây :

Hiện nay trên đất nước ta nhiều người thuê nhà vẫn còn phải đóng tiền thuê đất cho các công ty địa ốc của Pháp Kiều, Ấn Kiều và Hoa Kiều. Những đất, nhà đó là do các người ngoại quốc này lợi dụng thời kỳ thực dân để chiếm lấy của dân ta, với sự hỗ trợ của luật pháp thời Thực dân.

Với tình trạng đó, theo ý bạn thì chánh phủ ta nên áp dụng biện pháp nào trong 2 lối sau đây.

1 — Quốc hữu hóa nhà và đất của các công ty ngoại kiều để bán trả góp cho người ở thuê ?

2 — Buộc các công ty ngoại kiều phải bán trả góp cho người ở thuê với một giá tùy theo tình trạng nhà đất và thời gian cho thuê ?

Xin bạn chọn 1 trong 2 biện pháp.

1) — Biện pháp nào được nhiều bạn đọc đồng ý nhất sẽ được coi là hợp với lòng dân.

2) Bạn đọc nào đáp trúng biện pháp trên và số người đồng ý với bạn sẽ được trúng giải.

Các bạn chỉ việc c.t phiếu dự thi này đánh dấu thập trả lời ở 1 hay ở 2 và ghi số dự đoán vào câu

hỏi số 3 rồi bỏ vào bao thư gửi về địa chỉ tòa soạn báo Đời, ngoài bao đề rõ « Dự thi Người thuê có nhà có đất »

Thời hạn nhận phiếu tham dự : Kể từ ngày phát hành Tuần báo ĐỜI Số 9.

Thời hạn chốt : 31-12-1969.

Thùng đựng phiếu tham dự sẽ đặt tại tòa soạn, có thừa phát lại chứng kiến, lúc niêm phong và lúc mở thùng, đếm phiếu. Quý bạn ở Saigon có thể mang tới thẳng tòa soạn bỏ vào thùng.

Các giải thưởng gồm nhiều phẩm vật giá trị sẽ loan báo trong 1 số tới.

PHIẾU DỰ THI NGƯỜI THUÊ CÓ NHÀ CÓ ĐẤT CỦA TUẦN BÁO ĐỜI

Tên, họ đọc giả :

Địa chỉ : đường

..... tỉnh

Tôi lựa chọn biện pháp sau đây : (đánh dấu chữ thập vào ô vuông tương ứng)

1. Quốc hữu hóa đất, nhà của các công ty ngoại kiều, bán lại cho người thuê

2. Bắt buộc các công ty nhà, đất ngoại kiều bán lại cho người thuê

3. Số người đồng ý giải pháp này là

☐

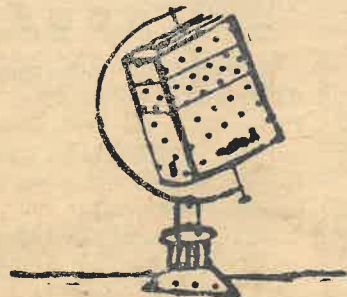
☐

☐

người. (viết lại bằng chữ)

..... ngày

Đạo chính trong làng văn

Một vụ án đạo văn đang làm sôi nổi dư luận văn giới và học giới. Trong số 19 của tạp chí **Quần chúng** (11-69) ông **Trần Đỗ Dũng** đã vạch rõ sự cớp nhét và cắt xén một cách vụng về của ông **Vũ Đình Lưu** khi ông Lưu biên khảo cuốn **«Phân Tâm Học áp dụng vào việc nghiên cứu các ngành học văn»**, do tờ hợp **GIỚI** xuất bản.

Theo sự tố cáo của Trần Đỗ Dũng thì ông Vũ Đình Lưu đã sao chép gần như theo nguyên văn cuốn sách của bác sĩ **A. Hesnand** nhan đề là **«L'oeuvre de Freud et son importance pour le monde Moderne»**. Ông Dũng đã dẫn chứng rất kỹ càng để chứng minh cho lời tố cáo của ông.

Trước đây 3 năm, ông Trần Đỗ Dũng đã xuất bản cuốn sách về **Lévi Strauss** với tư tưởng về huyền thoại. Cuốn sách của ông Dũng cũng đã được lĩnh vực Trần Thái Đình mang ra phê bình, và được mô tả như là không hiểu gì về quan niệm của Lévi Strauss hết!

Có những nhà đọc sách tinh mắt như vậy thật là hữu ích cho nền văn học nước nhà.

Hai cuộc Triển Lãm bán chạy

Hai cuộc triển lãm của Bé Ký và Ng. trí Minh ở Pháp vẫn Đồng Minh Học vào cuối tháng 11. Cả hai đều bán rất chạy. Tranh của Bé Ký đều là tranh lụa, màu sắc có phần âm đạm, và đường nét rất linh hoạt. Đề tài của Bé Ký vẫn ở thế giới quen thuộc cũ: các gánh hàng rong, chợ, trẻ em và bà già. Thêm vào là hình ảnh đồng quê. Tranh trí Minh có nhiều

sinh hoạt văn nghệ

hải lưu

nét phóng túng theo lối xưa, màu sắc loè loẹt.

Văn nghệ trong Quốc hội

Mang các văn nghệ sĩ vào mượn phòng khánh tiết hạ viện để thảo luận, đó là sáng kiến của bà Kiều Mộng Thu, ông Dương Văn Ba, ông Ngô công Đức...

Các dân biểu này đã mời được 100 văn nghệ sĩ từ nhà văn Thế Nguyên (một chuyên viên sách động trong giới văn nghệ) tới nữ kịch sĩ Kim Cương, đạo diễn Thân Trọng kỳ. Ký giả lão thành Thiều Sơn và phê bình gia Tam ích.

Các người làm nghệ thuật đã báo động tình trạng nguy ngập chung. Cô Kim Cương yêu cầu chánh quyền cắt 1 đại hỷ viện cho Cải lương và thoại kịch. Thế Nguyên đã kịch chế độ kiểm duyệt, Nhạc sĩ Nguyễn Hữu Ba kêu cứu cho quốc nhạc.

Ít có buổi họp mặt văn nghệ nào lại đông đủ như buổi họp ngày 30-11 vừa rồi. Nhờ vào chức chủ tịch ủy ban Thông Tin của bạn Ngô công Đức hay nhờ cái đáng là lướt hấp dẫn của bà Kiều Mộng Thu?

Bài Ca chánh thức của Hòa Bình

Phong trào quần chúng nào cũng cần có một bài ca chánh thức như bài Marseillaise của cách mạng Pháp, bài «We shall Over come» của phong trào dân quyền ở Mỹ.

Tác giả bài We Shall Over Come là nhạc sĩ **Pete Seeger**, một ca sĩ chuyên về dân ca, trong dịp biểu tình chủ hòa ở Mỹ vừa qua đã tung ra một bài ca mới, đó là bài **«Give Peace a chance»**.

Bài «Hãy cho Hòa Bình một cơ hội» này do một Beatle sáng tác,

đó là John Lemon và bà vợ Nhật Yoko Ono. Bài ca được sáng tác vào dịp hai vợ chồng Beatle này nằm lỳ trên giường trong bốn ngày ở một khách sạn sang trọng bên Montreal, Gia nã đại (1100 mỹ kim tiền phòng mỗi ngày). Hai vợ chồng Beatle này đã nổi tiếng về vụ «Hòa Bình Trên Cái giường» (Bed Peace) khi họ mới cưới nhau.

Nhờ Pete Seeger tung ra ở Hoa thành Đồn, bài ca Give Peace a Chance đã trở thành một bài ca chánh thức của phong trào hòa bình. John Lemon đang hốt bạc nhờ hiện tượng đó. Số ấn bản bán ra đã lên tới 1, 3 triệu; trong đó 900.000 bản bán ở Mỹ. Vào dịp lễ giáng sinh tới, phong trào phản chiến ở Mỹ sẽ biểu tình ngời và hát bài này. Cuối cùng, họ đã có một bài ca chánh thức.

Tin văn công giáo

Nhóm Thăng Tiến trong đó có nữ thi sĩ Quyên Di, nhạc sĩ Hoàng Quý... chủ trương một tờ báo nhỏ lấy tên Tin Văn Công giáo. Tuy chỉ loan tin và bình luận về các sinh hoạt văn chương, báo chí trong giới công giáo nhưng tờ báo này rất vui vì được thực hiện bởi 1 nhóm trẻ dân thân hết mình

Cái chuông khi

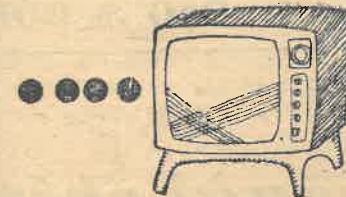
Sau nhiều vất vả, nhà xuất bản An Tiêm đã cho ra đời tập truyện ngắn **Cái chuông khi** của Nguyễn đức Sơn. Lúc đầu tập này bị sở phối hợp cắt mất một chuyện chính là chuyện Cái Chở khi vì trong đó tác giả nhìn thấy chúng ta hóa thành khi trong chuông ráo rọi. Rút cục truyện đó vẫn được cho ra đời, nếu không thì phải đổi tên cả tập chuyện thành «không có cái chuông khi».

Cùng một lúc thiên sư Thanh Tuệ giám đốc nhà An Tiêm cũng in xong tập thơ **Sa Mạc Phát** của Bùi Giáng, thi sĩ có phong độ nhất bây giờ. Hãy nghe Bùi Giáng tán ni cô Trí Hải tức dịch giả Phùng Khánh. gọi ni cô này là mẫu thân:

Thưa cô Phùng Khánh một lời...
... Mẫu thân Phùng Khánh tuyệt vời
ni cô

Ấy Marilyn Monroe

Ấy Brigitte ấy Bardot ấy là...

CINE • TIVI

những show hay trong tuần của đài Truyền hình Hoa Kỳ

Thứ năm 11-12-69

JULIA 20—giờ:

«A Baby's A Nice Nuisance» (Trẻ thơ đem lại niềm vui (Tưởng rằng ba má chỉ thương em bé mà không thương mình, cậu Earl J. Waggedorn (Michel Link) tìm cách trốn khỏi nhà. Nhưng may thay cậu chưa đi xa hơn căn nhà của bà JULIA (Diahann Carroll) thì được tin em bé của cậu bị một chứng bệnh hiểm nghèo và kỳ lạ. Thế rồi chính Earl đã trở về cứu được em bé.

DRAGNET — 22g 30:

«Homicide» (Tội sát nhân).—Một vụ giết người xảy ra. Tr. sĩ FRIDAY cùng với sĩ quan CANNON mở cuộc điều tra. Nhưng lại chính viên quản lý căn nhà đã 91 tuổi lại là người khám phá ra được vụ án trước cả nhà chức trách. Ông già đã thực sự làm kinh ngạc tất cả các nhà thám tử, nhân viên giáo nghiệm cũng như mọi người khi ông tìm ra đủ yếu tố vạch trần vụ ám sát mà nạn nhân là một thiếu nữ trẻ đẹp.

RAWHIDE—21 giờ:

«Six Weeks to Bent Fork» (Sáu tuần chờ đợi).—RODY YATES và toàn áp tải súc vật nhận lãnh 1 chuyển và được hứa lãnh 6.000 Mỹ kim. Anh phải tranh thủ thời gian cho công tác sớm hoàn tất, nhưng phải đương đầu với một viên trưởng toán khó tính và một viên Cảnh sát trưởng thối nát. Vấn đề nan giải là không biết anh nên giữ súc vật tại nông trại để mọi người được an toàn, hay là nên cầu cứu với viên Cảnh sát trưởng nọ? Clint Eastwood, Jim Gregory và R.G.Arms trong xuất hiện trong phim.

Phim dài: «HELL BELOW ZERO» 23g20).

(Địa ngục dưới không độ).—Câu chuyện dựa trên cuốn tiểu thuyết nhan đề «White South» (Miền Nam Tuyết Trắng) của nhà văn Hammond Innes. Chung quanh cái chết của viên thuyền trưởng 1 chiếc tàu đánh cá voi tại vùng biển Nam Cực, có nhiều nghi vấn. Công cuộc điều tra đưa tới bạo động và kết thúc một cách bi thảm. Tài tử Alan Ladd Jean Tettel thủ vai chính. Vai phụ gồm Basil Sydney, Stanley Baker và Joseph Tomelty.

Thứ sáu 12-12-69

WILD WILD WEST — 20giờ:

«The Gruesome Games» (Trò chơi kinh khủng).—Không còn trò chơi nào nguy hiểm hơn các trò chơi như «Ghế Âm Nhạc», «Cáo và chó săn», «Tim chiếc nhẫn may» hoặc «Cút bắt». Nhất là lối chơi trả hình và phóng túng của Rufus Kraus, Những chiếc «đề» (nhẫn may) có thể có giấu kim, những «Ghế âm nhạc» có thể là cạm bẫy, những nam đầm cửa có khi phát nổ.

Không thể biết trước sự gì sẽ xảy ra. Thế mà JAMES WEST và ARTEMUS GORDON phải lãnh công tác, bắt chấp các hiểm nguy của cuộc chơi để tìm kiếm cho ra một chai nhỏ đựng vi khuẩn dịch hạch vừa bị đánh cắp.

STAR TREK — 21 giờ:

«Let that be your last battlefield» (Cầm bằng 1 trận thư hùng ra tay) Con tàu không gian Enterprise gặp phải hai người trong không gian thuộc chủng tộc khác nhau và thù ghét đến độ tìm cách tiêu diệt lẫn nhau.

Cả hai lại cùng đe dọa sẽ phá hủy chiếc phi thuyền cũng như họ đã thù địch nhau vậy. Frank Gorshin và Lou Antonio xuất hiện ngoài những diễn viên quen thuộc.

JIMMY RODGERS SOHW — 22g: Nữ danh ca Joanie Sewmers ban

kịch Bill Skiles và Pete Henderson là khách mời. Các bài ca trình bày gồm «Let Me Sing And I'm Happy» «The Other Man's Grass Is Always Greener» «I've Got Plenty of Nothing» «You Made Me So Very Happy» và «We Got Us». Skiles trình diễn một màn hài kịch,

Thứ bảy 13-12-1969:

GET SMART—19giờ.

«The Wax Max». Một ngày nghỉ tại công viên giải trí trường của MAXWELL SMART. Điệp viên 99 bị lu mờ khi tình cờ bắt gặp một «búp bê» lại là một tài liệu sống có chất phóng xạ tuyến, rất hữu ích cho các điệp viên tổ chức KAOS.

HERE COME THE BRIDE. 20 giờ.

«The Man of the Family» (Người trong Nhà).— «Cò» POLLY (Loretta Leversee) và vị Mục Sư (William Schallert) dự định làm lễ thành hôn với nhau. Bất ngờ vị Thuyền trưởng của chiếc tàu nhiệm vụ đem TOM (S'efan Aegrim) con trai của «Cò» POLLY ra mắt giữa lúc vị Mục sư cử hành nghi lễ tôn giáo trong tiếng ca nhạc tung bừng.

THE HIGH CHAPARRAL — 21 giờ:

«A Joyful Noise» (Tiếng Reo Vui).— Ramon Novarro đóng vai PADRE GUILLERMO cùng với 2 nữ tu và thiếu nữ tên MARIA đến xin tạm trú tại High Chaparral. John CANON (Leif Erickson) nhận lời bảo vệ nhóm người này, chống lại sự thù hận của 1 tên sát nhân đang lăm le đòi cưới Maria làm vợ.

BUBKE'S LAW — 22giờ.

«Who Killed The Kind Doctor» (Ai giết vị Bác sĩ khả ái?) BURKE (Gene Barry) lên đường để tìm kẻ đã ám sát một nhà tâm bệnh học. Ông ta không ngờ được rằng đó là kẻ đã từng đe dọa giết ông bác sĩ chỉ vì đã gặp nhiều lần hết mỹ nhân

(Xem tiếp trang 52)

người chết có thể nói chuyện với người sống không?

TIẾP THEO

Xem thế, dù biết những người «lên đồng» chẳng qua là cái tiếm thức của họ đẩy lên trong lúc họ bị thôi miên bởi các thủ thuật của « pháp sư », hay bởi tiếng đàn giọng hát của cung văn, bởi các pho tượng Thần mờ ảo sau làn khói hương nghi ngút, và nhất là những người chung quanh cùng tin tưởng như họ. Nhiều đức tin hòa hợp với nhau thành sức mạnh thôi miên, khi tâm trí sáng suốt của người kia bị mê mờ thì tiếm thức của y thức dậy tự do bộc lộ bằng cách này cách khác. Tiếm thức ấy, người Tây phương gọi là giác quan thứ 6.

Những phù ấn quyết chính là những dụng cụ đặc biệt, nếu có người biết sử dụng, sẽ trở thành sức mạnh thôi miên và kích động tiếm thức của những người sẵn tin tưởng Thần quyền và ma quỷ. Lúc họ «lên» chính là lúc cái tiếm thức của họ hoạt động.

Vấn đề «thần chú» có sự linh cảm hay không?

Nhiều bạn tự nhận có tính thần khoa học, không tin những sự cầu nguyện hay phù chú mà các bạn ấy cho là dị đoan vô căn cứ.

Nhất là « thần chú » hay « chú ngữ » của các Tôn giáo.

Các bạn ấy cho rằng việc phải đến tất nhiên phải đến chứ niệm chú hay cầu nguyện không ăn thua gì.

Sự thật phải thế không?

Nếu đúng là thần chú và lời cầu nguyện không có gì là hiệu quả tại sao có nhiều người công nhận tại qua nạn khỏi nhờ cầu nguyện Quan Thế Âm Bồ tát hay Đức Mẹ? hay vị Phật, Thánh, Thần nào? Và quả có sự linh ứng thì do đâu mà có?

Tin tưởng, niệm lực của người niệm chú cầu nguyện và niệm lực của bậc siêu hình là sức mạnh

Quý bạn có học khoa Vật lý đều biết phương trình thức E: MC² của nhà bác học Einstein.

Đó có nghĩa là:

Năng lực = Khối lượng vật chất x Tốc lực ánh sáng 2

Số 2 có nghĩa là phương bội số của tốc lực ánh sáng.

Như vậy, nếu ta áp dụng phương trình thức đó cho sức mạnh hay năng lực của Thần chú hay lời cầu nguyện, chúng ta sẽ có:

Năng lực của Thần chú = Âm thanh niệm chú x Đức Tin x Nguyên lực của bậc Siêu hình.

Âm thanh kể là khối vật chất vì Âm thanh (tiếng niệm) là một khối nguyên tử không khí bị xao động. Bởi nó là một khối nguyên tử xao động cho nên điện ở máy thu thanh mới hút vào và truyền ra được. Hễ có nguyên tử thì có vật chất, và khối vật chất bị tốc lực đẩy đi và phát ra sức nóng, phát sanh năng lực.

Đức Tin kể như Tốc lực. vì âm

thanh tụng niệm do Đức Tin mà phát ra. Đức Tin càng mạnh, khối âm thanh càng phát ra sức nóng là năng lực.

Nguyên lực của Bực Siêu hình tức là sức mạnh do chí nguyện của độ chúng sanh của các Bực đó, kể như Phương bội số (Carré) của Đức Tin (kể là Tốc lực ánh sáng).

Đức Tin là Nhân, âm thanh niệm chú hay cầu nguyện là Trợ-duyên và nguyên lực của Bực Siêu Hình là Tăng thượng duyên (phương bội số). Ba cái đó nhân duyên với nhau tất nhiên phát sanh kết quả tức là năng lực làm thỏa lòng ao ước của người cầu nguyện hay niệm chú.

Như vậy, khoa học đủ chứng minh cho Hiệu lực của sự cầu nguyện sự, niệm chú. Và suy rộng ra, chuyện về Bùa, bắt Án cũng đều có lý cả.

Có điều Đức Tin là Nhân, phải chánh mới sanh ra Quả chánh. Nếu dùng chú, ấn để thỏa mãn dục vọng bậy bạ, ắt sẽ sanh kết quả bất chánh, có hại trở lại người dùng nó.

Thế cho nên xưa nay vẫn có những điều linh ứng kỳ lạ vì không nghiên cứu kỹ, chúng ta không rõ nguyên do, vội cho là « thần bí », là « dị đoan ». Sự thật, những chuyện trong thế gian này có gì thần bí và dị đoan đâu? Hễ có Nhân thì có Quả, đó là lẽ thường, rất khoa học. Vì thế cho nên Đức Phật đã nói « Vạn pháp duy Tâm tạo ». Chính cái Tâm con người mới là nhân chánh tạo

nên muôn sự vạn vật và thế giới.

Chúng sanh trong thời nhiều nhương thường hay tạo nghiệp, gây ra kết quả không tốt, nhất là Khẩu Nghiệp, Đã có biết bao nhiêu người vì « nghiệp miệng » mà bị hại. Nay đề tạo nghiệp thanh tịnh cho cái miệng, chúng ta có thể rút những câu Chân ngôn trong kinh Phật hoặc những lời cầu nguyện trong kinh Thiên Chúa, mỗi ngày đọc vài ba lần đó cũng là cách làm việc lành, giảm việc dữ rất tốt.

Mộng mị do đâu mà có? Phật giáo và siêu hình học với vấn đề mộng bị chiêm bao và các điềm lành dữ.

Trong đời chúng ta, hơn một lần chúng ta đã thấy mộng. Nếu đời là giấc mộng lớn thì chiêm bao là cuộc sống trong giấc ngủ.

Thường sau khi chiêm bao, chúng ta tự hỏi đó là điềm gì?

Và cũng có khi chúng ta cho rằng «do máu huyết chạy không đều mà thấy mộng mị chớ chẳng có điềm lành dữ, tốt xấu gì hết».

Vậy, hai thuyết Mộng là điềm báo trước với Mộng do máu huyết không đều, thuyết nào đúng?

Và tại sao có người thấy toàn ác mộng, gặp toàn việc hung dữ, lại có người chiêm bao gặp toàn việc sung sướng tốt đẹp như anh chàng nghèo khó nọ mộng thấy cả một đời vinh hoa phú quý trong một giấc kê vàng chẳng hạn?

Có nhiều sự giải thích về mộng như sau.

Phật giáo giải thích

Trong bộ Diên-mật-sao và bộ Thiệt-kiến-luật có nói:

«Phàm con người trong khi ngủ hễ tâm thần bất định thì thấy chiêm bao».

Chiêm bao có 4 thứ:

1.— Do đất, nước, lửa, gió là 4 cái thể của Tứ Đại trong con người chẳng điều hòa nhau làm cho tinh thần tán loạn, hoặc thấy thân mình bay lên hư không, hoặc thấy hùm sói hay kẻ cướp đón rượt, v.v... toàn những việc hãi hùng.

2.— Do những điều nghe thấy buổi ban ngày mà tối lại sanh chiêm bao.

3.— Do nơi sự tu hành điều thiện cảm đến những bực Trên mà hiện ra điềm lành. Hoặc do những việc ác cũng cảm đến những bực

Trên mà hiện ra điềm dữ (những bực Trên có thể là Trời, Phật, Thánh, Thần, v.v...).

4.— Do nơi tư tưởng, hễ thường tư tưởng việc gì thì những việc đó hay hiện chiêm bao. Tưởng việc lành thì thấy lành, tưởng việc ác thì thấy ác v.v... »

Tóm lại, 4 thứ chiêm bao kể trên đều do Tạng thức tức là cái kho vô hình chứa nhóm đủ tất cả các nghiệp duyên trong ba đời: quá khứ, hiện tại và vị lai. Khi tạng thức dấu kín những nghiệp duyên đó thì không thấy chiêm bao, trái lại khi nó bày ra thì là chiêm bao.

Tại sao bảo là Tạng thức dấu kín những nghiệp duyên? Là bởi tâm thần an định, không xao xuyến, cho nên hình bóng của các nghiệp duyên không hiện bày ra được, tức là không thấy mộng.

Kinh Lăng nghiêm nói: «Những kẻ Thiện nam tử (người lành) thường tu tập Tam-ma-địa (Sama-dhi hay là chánh định), tưởng uẩn bị tiêu diệt, cả đời không còn cái tưởng mộng, cho nên không thấy chiêm bao, lúc thức lúc ngủ thường như một». (Bỉ chư thiện nam tử tu Tam ma địa, tưởng uẩn tận diệt, thị nhơn bình sanh mộng tưởng tiêu diệt, mị ngộ hằng nhưt)

Như vậy thì theo quan niệm Phật giáo, chiêm bao sở dĩ có là bởi tâm thần hoang mang bất định, khiến cho cái bóng duyên nghiệp trong Tạng thức hiện ra. Đó là trạng thái sâu sắc nhất của tâm lý. Nếu ta thường tu tập theo chính định, tức là trừ diệt các vọng tưởng tham, sân, si, chiêm bao không còn nữa.

Vì sao nói rằng: «cái bóng duyên nghiệp của 3 đời quá khứ, hiện tại và vị lai trong Tạng thức hiện ra thành chiêm bao?»

Là bởi người chiêm bao không chỉ thấy những cảnh đã biết qua trong kiếp sống hiện tại mà thôi, còn có thể thấy những cảnh lạ chưa từng thấy bao giờ. Những cảnh lạ đó đã từng chứa nơi Tạng thức từ kiếp trước. Và những cảnh lạ đó cũng có thể là những các QUẢ SẮP ĐẾN trong tương lai. Bởi vậy cho nên có những điềm chiêm bao báo trước những việc sắp xảy ra thật sự.

Siêu hình học

Trung Hoa giải thích

Âm Dương Thành Mộng.— Trong bộ «Huỳnh Đế Nội Kinh» có nói: hễ khi Âm trong người lấn mạnh trên khi Dương thì chiêm bao thấy bị chìm dưới nước mệnh mỏng; còn nếu khi Dương mạnh hơn thì mộng thấy lửa cháy sáng rực. Nếu cả hai khi Âm Dương đều thanh thì thấy có sự đấu tranh tàn sát lẫn nhau, Dương thanh cũng có thể thấy mình bay lên hư không. Âm thanh cũng có thể thấy mình rơi xuống chỗ sâu. Hễ người no thì mộng thấy mình cho kẻ khác vật gì. Hễ người đói thì mộng thấy mình đoạt hay lấy vật gì của kẻ khác. Cái khi nơi gan cường thanh thì thấp mình giận. Cái khi nơi phổi cường thanh thì thấy mình khóc.

Đó là mộng do khí Âm hay khí Dương mạnh hay yếu mà ra.

Hư Thập Thành Mộng.— Sách Đông Lai Loại Thuyết nói:

«Hễ cái khi trong người hư phù thì mộng thấy bay lên, cái khi trầm nặng thì thấy bị chìm xuống. Nằm ngủ mà buộc thắt lưng thì thấy rắn. Nằm ngủ mà đội khăn sẽ thấy chim. Người bị âm khí nặng thì mộng thấy nước. Người sắp có bệnh thì mộng thấy việc ăn uống. Người sắp có việc buồn thì mộng thấy ca múa.»

Sách Tôn Chơn Nhơn Điều Thần Luận nói: «Phàm mộng mị là do các chỗ chứa hồn phách trong thân thể không được thông lưu. Hễ hồn phách an tĩnh thì Thần sẽ đến cho biết trước việc kiết hung bằng mộng. Hễ chiêm bao trước nửa đêm thì việc ứng ở nơi xa hễ chiêm bao sau nửa đêm thì mộng sẽ ứng rất gần».

(CÒN NỮA)

Tìm đọc ngay:

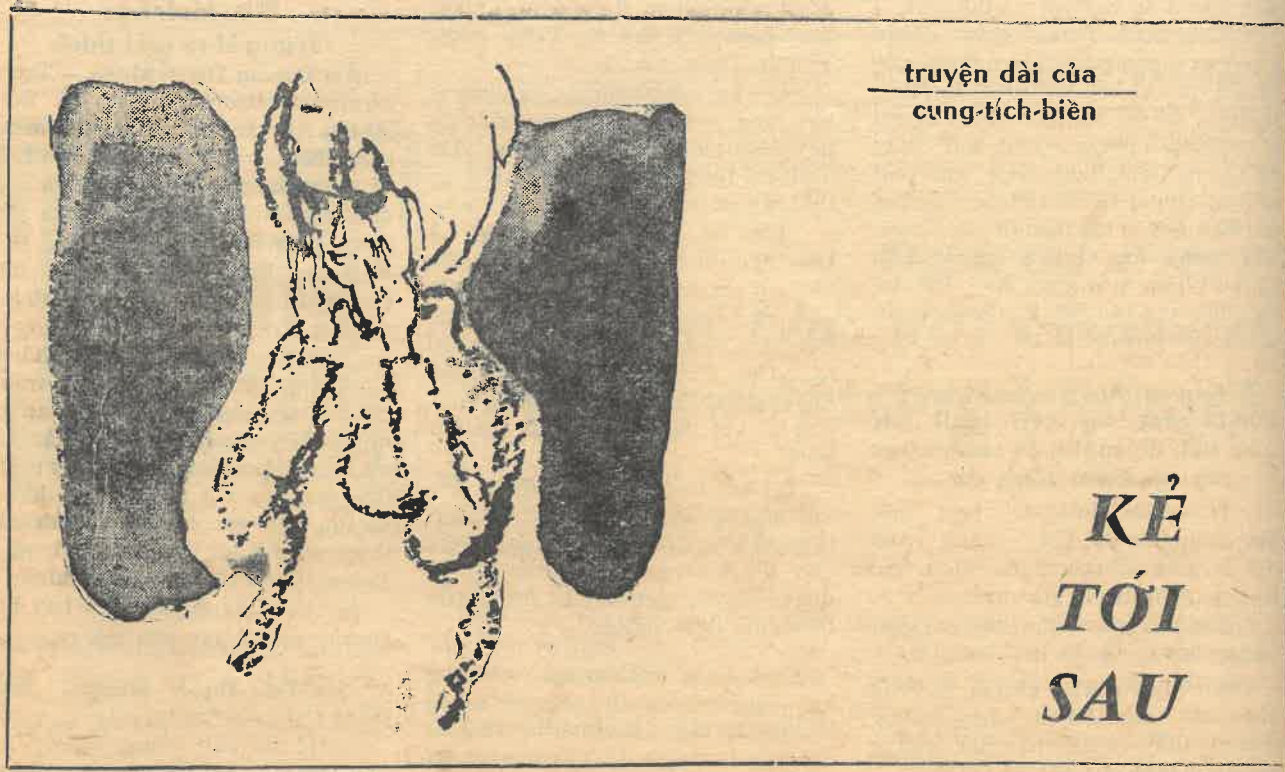
Sau Cơ Mộng Dữ

của NGUYỄN VŨ

Cơ mộng dữ của nhân loại vì sự tranh giành ảnh hưởng của những học thuyết «quẻ quật tự căn cơ» — Cơ mộng dữ của ngành động vật người mỗi ngày thêm khan hiếm trên trái đất.

TỦ SÁCH ĐẠI NGÃ xuất bản. Bìa Nguyên Khai. Phụ bản thủ bút Thợ Nguyên Vũ.

Đã phát hành trên toàn quốc ngày 22-11-69

truyện dài của
cung-tích-biên

KỂ
TỚI
SAU

57

Nói xong Nhã biết mình lỡ lời. Tự nàng đã thổ lộ cho mọi người biết cái giây liên lạc quá mật thiết giữa nàng và Tồn. Nhưng ông Phan có một phản ứng lạ lùng hơn. Hai con mắt ông mở lớn ra, rồi nó xấp lại, neho theo một con bài vừa rút ra từ cái đĩa đựng bài. Ông nặn con bài chậm chạp, liếc nhìn Bà tỉnh X, ông mở cây bài ra ném xuống chiếu, cho tay vào mớ tiền, ông hít một hơi thuốc, nghiêng cái đầu tóc hoa râm, vài sợi nhỏ rơi xuống cái trán rộng, ông nói với Bà X :

« Chị có đôi chị đi tiền trước. » Rồi ông quay sang phía Nhã :

« Bỏ nhà ra đi là một can đảm hử cháu ? Cháu nhìn Tồn dưới con mắt tình cảm của riêng cháu rồi đó. »

Ông Phan không nhìn thẳng vào Nhã mà ông nhìn nghiêng. Ông như muốn tránh tránh một sự gì có thể làm ông chùn lòng. Một sự gì ? Có thể đôi mắt ám đạm của ông Phan sẽ làm tâm hồn ông đau đớn khi chạm phải con người thanh xuân của Nhã. Tuổi già nào cũng thế. Khi nhìn một mái tóc xanh tươi, nhìn một gương mặt đầy nhựa sống của tuổi trẻ, khi nhìn vào một cơ thể trẻ măng, nằm sau mình cả quãng thời gian năm ba mươi năm, tuổi già nào không băn khoăn vì sự già nua tàn tạ của mình. Nhìn vào đời sống thanh xuân của Nhã ông Phan thấy những nhân tình xưa của mình phản chiếu trong đó : những hơi ấm của da thịt một ngày nào, những đêm qua lãng đãng cơn mưa về sáng ; những cuộc vui, những buổi chiều trời một màu xanh lơ trong khoảng phố hay trên một ngọn

đồi nào đó ; tất cả quá khứ của ông, tất cả những ngày vui nay bụi ngùi chầy về như một giòng sông đục những lá chết. Tuổi già, khi nhìn vào thanh xuân nơi hình hài kẻ khác ta trạnh lòng. Tuổi già, ôi cơ man nào là gió mưa kỷ niệm. Nay một cô Nhã ngồi trước mặt có thể khơi dậy những ngày qua nhạt nhòa nhưng sáng lạn của ông Phan. Chính Nhã đã đánh thức cho ông Phan hiểu rằng cái thời đầy dục tính của ông đã qua. Mùa đông đời người đã tới. Cái thời đại ông Phan ăn chơi không kể gì thành thần trời đất đã qua. Ông có hối hận ? Ông có bồn chồn ? Hay ông mừng rằng đã nhạt hái quá nhiều những lạc thú ? Dù sao thì ông Phan cũng không dám nhìn thẳng vào người Nhã : dăm tính không còn đủ uy quyền thúc đẩy ông nhìn thẳng vào một khối sinh lực phía trước.

Tuổi già giàu tình thương chẳng phải là một biểu hiện của đạo đức. Đó chẳng qua vì dục vọng trong người đã tắt đi thôi. Khi một gã đàn ông không còn ham muốn chinh phục đối với một cô gái thì bực bực ra rú lòng thương. Sự rú lòng thương chính là một biểu lộ sự bất lực của thân xác. Thực ra chả có gì gọi tình thương giữa già đối với trẻ (ở mọi lĩnh vực), nhất là giữa già và trẻ khác phái nhau. Ông Phan hiện đang rơi vào thứ bệnh tật rất « người » đó.

Ông làm ra vẻ bình thản, ông nhìn vào con bài, hít một hơi thuốc, ông nghiêng mình, ngó qua bà tỉnh X, ông bảo bà tỉnh X đi tiền, ông có vẻ một mối một cách kẻ cả, thật tình ông đã trốn chạy một thực tại. Ông bị xúc động vì con cừ non đã đến trẻ mùa,

58

59

ông như cây cỏ thụ đã chết trong một mùa xuân tới muộn. Dù có ác tâm tới đâu ông Phan cũng không ví Nhã như 1 người tình để ông đùa dỡn được. Trong xuân xanh của ông, ông đã từng ngủ yên trên những thân thể đẹp tuyệt vời như Nhã, nhưng bây giờ, ông đau đớn khi khám phá ra sự vô nghĩa của đời sống. Cuối cùng ông chỉ là một thân cỏ dại, mọc lang thang và chết trong nỗi tình cờ.

Riêng Nhã, Nhã thấy tự ái bị va chạm. Nàng không chịu nổi thái độ kèn kiêu lăm lăm lối đời một cách vô liêm sỉ của ông Phan. Nàng đứng phắt dậy, bước ra hàng hiên. Bà tỉnh X nhìn Bà Lê như tưởng trách móc thái độ của Nhã. Nhưng Bà Lê không chú ý đến việc đó. Với bà, Nhã đi khỏi nơi đây là tốt rồi. Bà Lê ít chú ý đến những điều vụn vặt đó, miễn sao hằng ngày bà có niềm vui là được. Nhã đi ra hành lang, đứng vào chỗ ban nãy bà quận U và Trần đã đứng, Hai người quàng nhau đi, đã hôn nhau. Họ, những người trôi lờ trên đời sống tưởng như sung túc thỏa mãn hằng ngày, thực sự họ đã cô đơn, mỗi người một hoang đảo đầy bí mật tang thương. Nền khi gặp nhau mọi lớp son giả tạo hào nhoáng bên ngoài vã ra hết, họ chỉ còn những tâm sự lừa lờ. Họ ôm quần lấy nhau, càng ôm nhau họ càng thấy nỗi hiu quạnh đến gần. Nhã tựa tay vào lan can nhìn bầu trời khuya khoắt. Ngọn đèn « vô tuyến » phía Saigon với một con mắt đỏ lừ nhấp nháy. Đó là con mắt cô đơn của S.G nhấp nháy nhìn về bốn phương hay là cái biểu hiệu thân thiết nhất của Saigon để những người đi xa có lúc nhìn về. Nhã nghĩ lan man, hình ảnh Tồn lại hiện ra.

Sau khi ra trường, anh không trở lại Saigon, Tồn tự tìm cho mình một đời sống sạch sẽ giản dị hơn. Tồn quyết tâm đoạn tuyệt với gia đình, thoát ly với đẳng cấp cha anh. Nhưng liệu Tồn có thể đương đầu với bao nhiêu khó khăn mà xã hội chung quanh sẽ đưa tới ? Tồn sống như thế nào những ngày đầu thuyền chèo tới đơn vị. Ngày trước anh Thụy từ già bộ đồ trong quân trường, anh Thụy cũng đảo nhăm một đơn vị không xa Thủ đô mấy, vài tháng sau Nhã nhận được thư của anh Thụy than phiền những tổ chức về đời sống quân ngũ. Theo anh Thụy, ở đó cũng có sự bất công thối nát, có tham nhũng như trong guồng máy hành chánh. Vì bực tức cái cảnh ấy anh Thụy đã đầu đơn xin đi đơn vị tác chiến. Cuối cùng Thụy chết vì viên đạn của kẻ thù. Nhưng linh hồn anh vẫn là linh hồn một thanh niên chưa toại nguyện với học đường cũng như xã hội. Bây giờ đến lượt Tồn, người thanh niên có lòng can đảm và một tâm hồn son trẻ đó liệu có đi qua con đường tuyệt vọng của anh Thụy hay không ? Tồn đào thoát ra khỏi gia đình, từ bỏ học đường, cuối cùng liệu Tồn có thỏa mãn với thế giới quân ngũ hay không.

Nhã đã nhìn thấy một sự xung đột quá rõ ràng giữa Trẻ và Già. Đây cũng chính là một trường thành

60

đo nhục. Muốn san bằng nó đi không phải dễ dàng. Không khéo, lần lượt tuổi trẻ không bao lâu lại đồng hóa với tuổi già. Tuổi trẻ lại trở nên bất lực đồng lõa ; thời gian biến tuổi trẻ thành già nua, tuổi trẻ sẽ không làm được gì như họ đã tưởng.

Thứ bảy tuần trước khi nằm với Nhã, Tồn đã có ý định xin cưới Nhã, cùng nàng đi lập nghiệp nơi xa, y như ngày xưa ông cha chàng đã bỏ miền Trung vào Nam làm một phu đồn điền với hai bàn tay trống trụi. Tồn không muốn nhờ vả vào gia đình. Tồn thổ lộ niềm bất mãn của chàng đối với tư cách những bậc làm cha làm anh : người ta giao hoan, người ta cười cợt trên thương tích con em họ. Thực tình tuổi trẻ đã mang thương tích từ lâu nay.

Trong đêm khuya Nhã lao với hồi tưởng miên man quanh quất vào đời sống bạn bè : đứa nào cũng trong một hoàn cảnh éo le. Sống trong thủ đô nhưng mỗi đứa là một thảm kịch. Thảm kịch tuổi trẻ còn hơn thảm kịch bầy ngựa hoang, còn hơn những con ngựa không may nằm trước cang xe của tên xã ích khốn nạn. Bởi con ngựa hoang không ý thức đến thân thể lưu lạc của nó, con ngựa trước cang xe đã có một cái ách có thật, đã đi trên một đoạn đường có thật. Còn tuổi trẻ ? Nỗi hoang mang vô cùng tận, sự đau khổ vô hình chung kẻ thù ta không chính thức kẻ thù, bạn ta không chính thức bạn, người thân thuộc không tư cách thân thuộc, giới chung quanh đã mất bản tính người ; tuổi trẻ mất cái gì không rõ, được cái gì không thấy, niềm âu lo như là một vụ vợ không cần thiết nhưng niềm âu lo rất gần gũi quan trọng, nỗi đau đớn không có thật như một vết thương trên thân thể nhưng nỗi đau quá to lớn, nỗi đau như có cánh bay như ám ảnh, như căn bệnh đưa tới khủng hoảng trầm trọng ; tuổi trẻ có quá nhiều việc làm mà không biết mình phải làm cái gì, việc làm đầu tiên phải chăng là đập phá, chẳng lẽ đập cha anh, đập những đường phố nhà cửa, đập những tháp ngà ngay trong chính tâm não mình ; tuổi trẻ tù túng căn bệnh điên nhưng không biết điên vì sao ? Con ngựa, cái xe, cánh đồng hoang những viễn ảnh vô cùng hoang mang đến tối như một hoạt cảnh chớp chùng hiện đến với tuổi trẻ.

Sống trong thủ đô nhưng tất cả những người trên dưới hai mươi đứa nào cũng mang trong người một tâm sự bi thiết. Con trai không ngủ yên trong học đường vì nó nghĩ lo tới con người nó sắp sửa có trong quân trường, trên chiến trường. Thắng con trai có thể mừng rỡ ngày mình trở nên 1 chàng lính trẻ nghèo ngao rượu chè, lè phè gái điếm, hay ngày mình trở lại với chiếc quan tài, với nhang đèn kèn trống, hay với cái chân cụt, một thương binh chiếc nạng bên mình. Con gái nó cũng chẳng vui về gì với chút tình yêu mà các chàng thi sĩ ưa ca ngợi. Mỗi đứa con gái có một người tình hiện ở ngoài thủ đô. Người tình xa vắng. Người tình lâu lắm mới về hay không bao giờ về. Có khi em cho anh một lần rồi

vĩnh biệt. Có khi tuần trước em ngủ với anh đủ hình hài thân thể, tuần sau em đã ôm anh trong phòng lạnh, một cánh tay đã ngoài đồng ruộng. Con gái, có đứa nào vui đâu? Con nhà giàu thì buồn chán vì việc làm tiền mờ ám của các bậc cha mẹ. Con cái nhà nghèo buồn bực vì cảnh khó của gia đình. Những đứa con cái nhà nghèo luôn luôn hình dung đến những hình ảnh đen tối. Tuổi trẻ, sống trong Saigon, dù Hippy hay không hippy dù là con nhà giàu hay con nhà nghèo, dù là đứa học trò hay lũ gánh mướn chém thuê, tất cả đang là con vụn quay trong cơn lốc tuyệt vọng buồn nản.

Tuổi trẻ sống ở Saigon là một thứ tuổi trẻ bơ vơ lạc lõng. Bơ vơ ngay với hoàn cảnh quá quác kỳ cục của xã hội. Lạc lõng ngay trong gia đình, trong học đường. Gia đình chỉ là nơi tạo nên bất công bất mãn. Học đường chỉ là nơi bày ra những ý niệm mơ hồ phản thực tế. Học đường không dạy cho tuổi nhỏ tư cách làm một người lính. Học đường chỉ là một cái sân, một góc nhà tù tưng, nơi đó như một thứ lao xá với những tên cai ngục giả nhân giả nghĩa, tên cai ngục ôm một mớ bằng cấp khoa bảng, một mớ trí tưởng vụn vặt vọng ngoại cóp nhặt bản lĩnh

Tuổi trẻ ở đây vì bơ vơ lạc lõng, không đàn anh, không tình yêu, đàn anh đã chạy theo quyền lợi, tình yêu đã bỏ đi vào quân trường hay vào trong các dinh thự của Mỹ nên tuổi trẻ chạy quanh quẩn với những con đường đầy bụi đen, những con đường tro bụi lổ lổ không bóng mát như đời sống trẻ tuổi. Tuổi trẻ là một sự chịu đựng gât gao thê thảm dưới mặt trời nóng bức. Tuổi Saigon được giam chặt nơi các quán nước, thu mình trong những băng nhạc bệnh hoạn, gần như bệnh hoạn, xa hơn là trong các ly rượu: «tuổi trẻ phải giang hồ giả tưởng trong một không gian tù tội.»

Lâu lăm có một vài đứa điên, thay quần áo, đổi dạng người, coi đời như là một canh bài tình cờ, cười cợt với ngay chính mình, vui vẻ với ngay cái chết thân thuộc, mĩa mai với ngay chính đời sống cha thầy. Hippy, những chiếc quần thên thang như thế là để những bước chân tù tội có ảo tưởng mình được đi xa. Hippy có những chiếc áo kỳ quái như thế là để ru ngủ mình có những sắc thái tự do, trong một xã hội không còn đi lại, không còn những gì trên cao để ca ngợi, chẳng còn gì quanh mình để thân thiết nâng niu, đã vắng ngắt những anh hùng hào kiệt.

Một tuổi trẻ đang tay đắm vào thịnh không buổi trưa nắng, một tuổi trẻ đập đầu vào bờ tường, một tuổi trẻ cởi áo đi ngêu ngao, một tuổi trẻ đi tìm gái giang hồ để bỏ lê lết trên cái thân thịt đã thối rữa, một tuổi trẻ tìm con trai để ngủ qua đêm, một tuổi trẻ luôn mang con dao trong mình chờ đâm một người trong thân thiết, một tuổi trẻ chặn đánh một tên ăn mày già nua, rồi thẳng tuổi trẻ lại ôm lão

ăn mày khốn nạn kia khóc ngất; tất cả cái lũ điên kia đang là tương lai của các bậc cha anh, đang là những nụ hoa rực rỡ nhất của Saigon, đang là những mệnh phụ hay những người lính mai sau cho một cuộc chiến trái mùa này.

Buổi sáng anh có thể thấy những đứa con gái chưa tới mười sáu tuổi đã uốn cái thân mình trắng nõn của nó với mặt trời, trước ban công, miệt Phú Thọ, sau một đêm ngủ với những ngoại kiều đen hoặc trắng. Buổi trưa anh thấy dưới bóng công viên từng đứa trẻ bơ vơ đi hóng gió và chờ hình ảnh vô vọng lướt dần qua đời mình. Buổi chiều anh thấy trên đường Bonard, nơi góc đường Nguyễn Huệ vô số những nam nữ trên dưới hai mươi, trên thân thể đầy những món quần áo kỳ quái di chuyển với màu sắc sắc sỡ, nói năng với nhau bằng những ngôn ngữ ác ôn, chúng nó đi đâu như đi như là muốn ngã vào nhau. Chúng nó là con các nhà giàu có cha anh mỗi tháng gom góp của công cỡ vài triệu. Chúng nó là con cái nhà nghèo cha mẹ đập xích lò hay bán hàng rong. Chúng là con các vị thầy giáo khả ái, mồm thầy mỗi lúc mở ra là bay đầy mùi đạo đức. Chúng nó là những công dân ưu tú mai sau. Những buổi tối đến chúng nó cũng vẫn di chuyển với cái màu sắc nửa da đen nửa da đỏ, chúng nó ngồi quây nơi các quán nước, quây đầu với nhau chúng nó cười cợt (cười hay khóc như nhau), có thể khuya khoắt chúng nó về ngủ với nhau như hai con vật vô tri không ý thức tội lỗi và sự nhỏ bé chưa đến tuổi giao hoan của mình, Tuổi trẻ. Cái lũ điên đó, nghĩ lại thật khoái trí.

Có một thằng nhỏ vừa bỏ trường, hần đi làm một tên lính mới vừa mười tám tuổi, hần chịu đựng chiến trường giỏi lắm, cuối cùng hần bị thương, ôm một cánh tay cụt trở lại Saigon và bắt đầu uống rượu dữ dội. Vì muốn có tiền uống rượu hoài hần phải trở thành du đãng, sống quanh quẩn với em út. Đây các người lớn, các ông thu nhặt gom góp tiền của làm gì đấy, các ông chuyển ngân ra ngoại quốc làm gì đấy. Sao các ông không lập các cơ sở để nuôi người lính trẻ thất nghiệp, nuôi các cô gái điểm bơ vơ, để che chở những đứa bé đánh giầy khỏi lang thang, nuôi dưỡng những đứa trẻ què chạy loạn về thành phố, để chúng nó khỏi cảm thù xã hội bỏ rơi mình. Các ông có cái triết lý sống khôn ngoan của các ông nhưng đây là một thứ khôn ngoan của lũ quạ.

Nhã nghĩ miên man và thấy đời sống mình vô nghĩa quá. Nhã thương cho Nguyễn. Mai đây Nguyễn phải làm gì cho có tiền. Nguyễn ơi, tao nghĩ cái việc mày làm ra tiền quá. Mày mới là một đứa con gái vừa mười tám tuổi lại không có cái bằng cấp nào. Cha mày vừa bị xe Mỹ cán chết. Mày có thể làm gì, với cái nghề nào để mẹ em mày khỏi khổ. Chả lẽ mày lại dâng hiến cái mảnh đất của mày cho những

ngoại kiều; mày giao hoan, bán đứng giang sơn mày cho chính những người đã cán chết cha mày như thế để em mày, mẹ mày có cơm ăn áo mặc.

Khi mày bán đứng «giang sơn» mày cho ngoại nhân thì mày sẽ thối tha, mày sẽ đời đời là một con chó ghẻ lang thang bị bạc đãi, đi ngoài lề xã hội, ngất ngưỡng với con đầu muốn đời của mày. Mày làm gì có tiền để nuôi mẹ mày? Thế nhưng ngay trong lúc này, trời đã rung rung sáng rồi đây, những xóm đêm đã trở dậy với hoạt cảnh ngày, những vì sao đã chết dần mòn như tuổi trẻ, ngay lúc này đây mẹ tao, ông Phan và bà tỉnh X đã ném vào chiếu bãi hàng chục ngàn bạc đỏ đen. Cũng ngay lúc này đây bà quận U đang trần truồng với Trần; có thể ông Quận U lại đang nằm với một cô điểm nào đó; họ ôm nhau ngủ với tình nhân riêng, họ ăn vụng với nhau, sáng mai họ lại về tụ họp vợ vợ chồng chồng, họ lại tỉnh những vụ áp phe, họ đóng trò với giường máy. Họ vẫn là mệnh phụ hay người đứng đầu trong mỗi địa hạt to lớn.

Ngay lúc này Tôn đã thức dậy trong quân trường Thủ Đức, anh chuẩn bị đi bãi, (trong chương trình ngày hôm nay anh đi bãi). Tôn có thể ngồi cột lại chiếc ba lô, ra phía sau hồ nước mức một bi đồng nước lã, Tôn chạy vật vã trong cái sân bụi bặm giờ tập hợp. Tinh sương Tôn cùng đồng đội đi ra các ngọn đồi khô cháy. Tôn có nhìn về ngọn đèn cô đơn đỏ lừ đang khắc khoải tại thủ đô không? Tôn có nhớ đến em không? Nguyễn à, cũng ngay trong lúc này thẳng Hàn, thẳng Dũ, những đứa bạn trai của mình đã bỏ đi ra ngoài thành phố, chúng nó ôm súng đứng gác đầu đó. Có thể chúng nó đang mơ tưởng đến chúng mình. Chúng nó cũng lẻ loi trơ trọi, cũng cô đơn tốt cùng trong thế đứng của mình. Thế mà những người lớn họ vẫn vui vẻ, vẫn giao hoan, vẫn bài bạc. Tiền của từ đâu đã trao vào tay người lớn một cách khủng khiếp quá đáng như vậy. Mày nói với tao rằng mày sẽ tìm đủ mọi cách để làm cho có tiền nuôi mẹ già và nuôi mấy đứa em thơ ăn học. Ừ tao sẽ xem mày.

Nhã như một đứa mất hồn trên hành lang về sáng. Khi xuống dưới nhà Nguyễn đã tỉnh thức. Con nhỏ vẫn còn nằm trong chăn. Nguyễn cởi nút áo để lộ khoẳng ngực trắng hồng. Chiếc quần Nguyễn cởi vắt nơi gầm giường. Con nhỏ ngủ kỳ quặc như vừa sau một cơn tàn phá quá ác. Vừa thấy Nhã, hai tay Nguyễn kéo tấm chăn lên ngang ngực, hỏi Nhã:

«Mày đi đâu suốt đêm hôm qua. Canh bài vẫn còn trên đó à. Hình như đêm qua tao thấy có Trần, có phải Trần không?»

Nhã nằm xuống bên cạnh bạn, mặt ngửa lên trần nhà, bắt gặp cơn mặt mỗi bằng lảng vảng về sáng, nói với Nguyễn:

«Có, nhưng lúc mười một giờ Trần cùng Bà quận U đi đâu mất. Chắc lại đi ngủ với nhau. thật lắm.»

Nguyễn nhủu mày lại:

«Trần kể như hư hỏng rồi. Một thanh niên có nhiều tiền là một đứa hư hỏng. Nhã à, có lần Trần nó đã gạ gẫm tao. Nó tán hươu tán vượn tao.»

«Nó thì mê đứt mày rồi còn gì. Nhưng tao tắm thẳng đó quá. Nó ngủ cả với bà tỉnh X. Nó mua gái như người ta mua hoa ngoài chợ. Bây giờ nó dụ cả bà quận U. Hình như họ là hai người bạn cũ với nhau.»

Nguyễn nghiêng mình qua ôm bạn, nằng cho chăn lên đắp cả cho Nhã. Bàn tay Nhã bất ngờ chạm phải cái đùi về nóng hổi của Nguyễn, Nhã bàng hoàng, nằng nói buồn tủi:

«Bố mày mới chết, mày chóng quên sao.»

Nguyễn vui mặt dưới gối. Cả thân nằng như rung lên:

«Tao nghĩ suốt một đêm qua. Phải quên bố tao, tao mới đủ can đảm để sống.»

Sau câu nói mơ hồ tàn nhẫn của bạn. Nhã thấy lạnh người, Nhã như chạm phải một sự gì cũng vô luân tội lỗi. Nhã nói:

«Mày điên à.»

«Tao không điên. Tao chỉ cay đắng với chính mình. Tao đang nằm trong vị thế một đứa trẻ mồ côi, Nhã mày biết chứ, một đứa trẻ mồ côi thì nó có thể làm bất cứ điều gì. Nó không chịu trách nhiệm với chính nó nữa.»

(CÒN NỮA)

48bis, Bà Huyện thanh Quan Đ.T. 24.656
Hoặc: 81, Trần bình Trọng Đ.T. 38.265

ĐẢM NHIỆM VỀ

- Mọi thủ tục xin chiếu khán xuất ngoại cho người Việt Nam.
- Quý vị sẽ được hăng bảo hiểm nhân mạng trong cuộc hành trình.
- Tổ chức du lịch thăm các thắng cảnh hoặc di tích lịch sử tại V.N.
- Bảo đảm và rất nhanh chóng để quý vị được hài lòng và toại nguyện.

(Tiếp theo ĐỜI SỐNG 13)

Những người chị em đứng quanh đầu các đại lộ Friedland Hoche, Wagram, Mac Mahon v.v... thường là những lửa mà hàng họ đã hư hỏng vì cũ quá rồi. Hơn nữa những khuôn mặt quen thuộc mà cứ đứng đúng y một chỗ làm người ta phát chán. Cái loại đi tìm mồi trên vỉa hè là loại yếu. Người ta thấy có hạng chị em làm ăn có bề thế hơn vì xài toàn xế chạy ngược chạy xuôi vừa để đi săn mồi vừa tránh được sương gió lạnh buốt. Cái xế còn làm cho khách nề mà phải trả giá đắt hơn là loài thả bộ.

Thường thường các chị em ta có xế kiểu Fiat «hột vịt» nhỏ xíu chỗ nào cũng đậu được, chỗ nào cũng lách qua. Khách thích bắt các em có xế vì có thể chạy đi xa nơi có người quen nhiều khi là xa chính mấy bà gái xế mà họ sẵn có ở nhà. Mà loài «gái xế» ở Pháp nó đồ sộ như voi. Người ta vẫn ngạo mấy anh có «gái xế» đồ sộ là bọn quân tượng. Mà mấy anh quân tượng lại muốn lâu nhảy dù ra ngoài khu vực quen để ôm ấp mấy em có thân hình mảnh mai. Các em thường lái xe sát tới mấy tay bộ hành lưng khùng. Tại Balé ai cũng vội vã trên vỉa hè, mấy tay lè phè tản bộ phần đông là ngoại quốc, những du khách, hay mấy tay đang chuồng choáng hơi men. Mà mấy tay đó bị các em lôi lên xe dễ dàng. Có khi gặp du khách các em đề nghị họ vào quán cà phê ngồi chờ và các em chờ

từng người đi xong rồi trở lại rước người khác. Nếu đám đông kia ít thời giờ thì các em hứa sẽ trở lại với lúc lượng hùng hậu hơn. Và chừng 20 phút hay nửa tiếng sau một bầy xe Fiat hột vịt (kiểu Jardinière) kéo nhau tới chỗ đám đông đi mất hút mỗi cái đi mỗi ngã và đúng giờ đã hẹn

THỢ CÀ

« CHỊ EM TA » Ở BALÉ

● chuyện Ba Lê do phóng viên Văn Lương gửi về ●

người ta lại thấy bầy xe đó trở lại thả ra trên vỉa hè một đám đông ngất ngư cười nói huyền thuyên. Phẩm giá hàng họ loại có xế cũng không có gì đặc biệt. Phần đông chỉ được cái mảnh để để ngó vậy thôi. Nhưng đôi khi trong đám chị em hành nghề có xế, có một vài em có xế loại đồ lych mà người ngắm cũng có vẻ còn mới mới. Loài chị em lượn xế đồ lych thường nhào tới nhào lui ở khu sang trọng như Champ Élysées và Đại lộ Georges V. Có một tên Mít đã phải hoảng sợ vì loại này nhân một buổi chiều chưa nhứt thừa xe tắc xi. Hắn đứng dòm hoài xe mà không thấy. Bỗng có một chiếc Opel trang sang trọng từ từ dừng lại mời hắn lên xe. Bên trong là 1 thiếu nữ đầy vẻ quý phái. Mít ta nghĩ rằng bà này làm tưởng mình là dân xin đi autostop nên vội vã định chánh : «xin cảm ơn bà tôi chờ Taxi đi về cũng gần đây thôi». Thiếu nữ bèn cười như nắc nẻ, mở cửa xe và vẫy tay mà nói «Cùng ới tại sao Cùng lại gọi em bằng bà ! (Madame) chiều đẹp em đưa cùng đi 1 vòng nghe. Cũng không đắt đâu». Lúc bấy

giờ tên Mít mới vỡ lẽ ra là em đây là một chị em hạng sang. Mít bèn hỏi thử để chữa cái sự mắc cỡ rất cũ lẩn : «Không mắc là bao nhiêu ? Em liền kéo tay hắn bắt lên ngồi bên cạnh và rủ ga cho xe vội đi như bay. Chiếc xe vừa thơm vừa êm, loại xe này ở nhà thì phải tỷ phú mới dám xài. Bởi cái mã của xế mà hắn có vẻ nề lắm. Em biết từ bèn hỏi : em thế này mà anh nỡ mặc cả sao ? Nhưng hắn đã bắt đầu có kinh nghiệm về cách chi tiền ở Balé.

Hắn bèn nói : Anh không muốn mặc cả lời thôi nhưng cái túi của anh chỉ có hạn thôi. Em hỏi : anh có bao nhiêu ? Hắn trả lời : nhưng em muốn bao nhiêu và phải nói rõ ra nếu không thì cho anh xuống chỗ này ngay đi. Em nhìn hắn 1 cách tuyệt vọng và đành kê khai cái kiểu sẵn sàng trừ phần trăm cho gia đình đông con : 150 quan nếu có thì giờ về nhà em thì chỉ tốn thêm ít «buộc bo» nếu không ghé khách sạn thì phải thêm tiền phòng. Hắn đành nhận lời cái kiểu gạ giá rẻ : «Ồ anh có cả một

buổi tối ranh ma.» Em gật đầu phóng xe như bay ra vùng ngoại ô. Xe ngừng trước 1 căn nhà lụp xụp nhưng vàng vọt. Tuy vậy lối xóm cũng dư biết lại có tên bị em bắt về. Nhưng vì chỉ mặc cả về giá mà không có giao kèo về kỹ thuật và thời gian nên em đưa hắn vào nhà rồi thì làm cái gì cũng vội vã như sửa soạn hành lý sắp ra ga xe lửa ! Em giúp hắn nổi cơn thù dân tộc và rồi xáng tới xáng lui làm cho hắn có cảm tưởng mình là con tàu nhỏ gặp cơn giông bão lớn. Sóng đánh rung chuyển chiếc thuyền nan thì đúng hơn. Và chỉ trong phút chốc con tàu tưởng là bị tan tành «xi quất»... Thế rồi con tàu lừ đừ bị hất xuống bến. Tất cả xảy ra tương đối nhanh và khi hắn trở lại vỉa hè, hắn chỉ còn thấy một và tiếc chuyến xe vừa thơm vừa êm. Hắn cũng chẳng còn biết có nên tiếc cái khoản đã phải chi ra hay không. Điều mà hắn cứ lấy làm lạ là tại sao sáng nước như vậy, cả xế sang như vậy mà lại là một cây chịu khó ? Dám thử cả kèn Tàu lẫn làm đủ mọi chuyện như 1 cô y tá ranh nghề. Hắn nghĩ : đăm nỏ hăng thiệt. Hắn tiếc chẳng mấy khi gặp được hàng họ loại khả mà lại cứ bị lãng xảng vội vã như sợ lỡ chuyến tàu chót. Hắn ăn hận là không mặc cả kỹ hơn. Nhưng hắn lại nghĩ nếu muốn đứng chân nơi bến lạ lâu hơn thì chắc lại còn phải chi nhiều hơn nữa. Sau khi về tới quán trọ gặp tên tổ sư sành điệu, hắn kể hết câu chuyện thì bị tên mà anh em gọi là «Võ sư bụng bự» đưa chi tiết ra vanh vách : nào là em tên là Annette, em lái Opel trắng, nhà em ở khu Dorémy v.v. Hắn nghe phục quá. Võ tiên sinh bèn lên tiếng dạy đời : «Tôi trông cậu cũng không phải là hạng võ sĩ có thể đánh mỗi tối một trận cho yêng

hùng. Vậy lần sau cậu muốn trả cho đã cái mối thù dân tộc 1 cách thanh thoi bèn bỏ hạnh phúc ở Balé thì cậu để dành tiền đi rồi bữa nào sung sức cả tài lẫn lực, tôi sẽ đưa cậu đi vào chốn có tin nhiệm. Cậu sẽ ghi nhớ đời đời. Chứ cậu cứ đi mua hàng họ bán lẻ dọc đường vừa phí tiền vừa có nguy cơ bề bóng đèn đa !

Hắn thấy tên Võ sư bụng bự có vẻ rộng tình đồng bào bèn hỏi nhỏ : Bộ mắc làm hay sao mà phải để dành tiền. Họ Võ đáp : có năm trăm đồng phạt lẳng chẵn không có «buộc bo» gì cả mà có rượu có thịt, có tắm bằng nước thơm, có tắm quất có hoa quả, có cảnh trời tươi đẹp... nghĩa là nó đáng đồng tiền bát gạo lắm. Hắn nghe cũng chột dạ : 500 quan là như 100 đơn nghĩa là bằng hai tháng lương của hắn ở nhà rồi. Hắn tỏ ý tiếc tiền : trời ơi có một tý mà mất trăm đơn ? Họ Võ bực mình vì tên cù lẩn đáp : «Ai bảo cậu là 1 tý ! Yên chí đi chừng nào hứng lên ới qua, qua sẽ đưa em sang sông, em mà không vừa ý thì về qua bồi thường đủ 500 trăm quan. À mà cậu nên nhớ phải báo trước ít nhất 3 ngày nghe. Vì đây không phải là nơi ra vô theng thả lức nào cũng được đâu. Cậu phải nói trước để tui xin giờ hẹn đăng hoàng. Tui lâu lâu xin gặp mới được nhận một lần đó nghe. Thấy có vẻ khó khăn hắn cũng bắt thêm và xuống giọng nài nỉ : Bữa nào đồng đơn bạn gây dựng cho tôi 1 bữa nghe. Nhưng hắn vẫn thấy đắt, hắn hỏi thêm : nhưng nếu mình chỉ đi vừa phải thôi khỏi cần rượu, khỏi cần tam với hoa quả làm gì cho tốn. Họ Võ bèn cảnh cáo : «nếu cậu em muốn hà tiện thì cứ ở nhà cho nó «phế». Loài mà tui giới thiệu là loại có tục lệ nó đầy đủ như vậy rồi. Bớt 1 món thôi là nó hỏng hết

chương trình nghị sự ngay. Tui nói thiệt, tui biết cậu còn còi cút về làng thê nhi nên mới tình giúp cậu hưởng đời trong cái cảnh hai trái tim vàng trong lâu tinh ái.

Cậu ráng đi 1 lần thôi về cậu sẽ đổi má cười vợ cho liền. Trời ơi đăm thâm ám cũng gấp trăm lên vợ tui nó chiều tui ở nhà chứ bộ đồn sơ sơ thôi sao ?

(CÒN NỮA)

ĐAU GAN! YẾU GAN

Nhức đầu mất ngủ, ăn không ngon, chậm tiêu hóa, nổi mề đay, nổi mụn ở mặt, nóng trong mình, bồn uất, ban ngứa, vàng da, dùng thuốc :

TRỊ BỊNH GAN Quảng An Hòa (Số 1 đề trị gan và số 2 đề bổ gan)

Có bán ở các tiệm thuốc Bắc - K.N số 617 ngày- 18-12

AI ĐÃ BỊ BỊNH ĐAU TIM

thương hay bị : hồi hộp choáng váng xây xẩm mặt mày, ngất xỉu, bị một bất thường, về đêm thường mất ngủ giật mình sợ hãi, suy giảm thần kinh nên dùng thuốc : **BỔ TIM** Quảng An Hòa để trợ tiếp an toàn (Có bán ở các tiệm thuốc Bắc) KN số 616 ngày-18-12.

HO ! SIẾNG ! Các chứng SIẾNG kinh niên, ho cảm, ho đàm, khan, ho ran, tức ngực, ho nhiều ban đêm, ho lâu ngày, ho sần hay dùng thuốc Ho : **QUẢNG AN TIÊN** (có bán ở các tiệm thuốc Bắc).

Đ.T. : 90.722-K.N số 613 ngày 18-12-63

Làm cho da mặt được mịn màng. Hết mụn có tàn nhang

Hãy dùng MỸ DIỆN CAO

(Thuốc xức mụn QUẢNG AN HOA)

Mỹ phẩm cần thiết cho nữ giới cũng như nam giới, mặt hết mụn, vết nám nhàn, nhơn sâu tàn nhang trên da mặt ra nắng không nám đen, bảo vệ da mặt được trẻ không già (Có cầu chừng tại Tòa Thượng Mại cấm bắt chước và giả mạo).

Tổng phát hành Nhà thuốc :

QUẢNG AN HÒA

169 Lê văn Duyệt Saigon - KN số : 1250 ngày 28-6-65

QUÁN THỊT RỪNG ĐÀO VIÊN

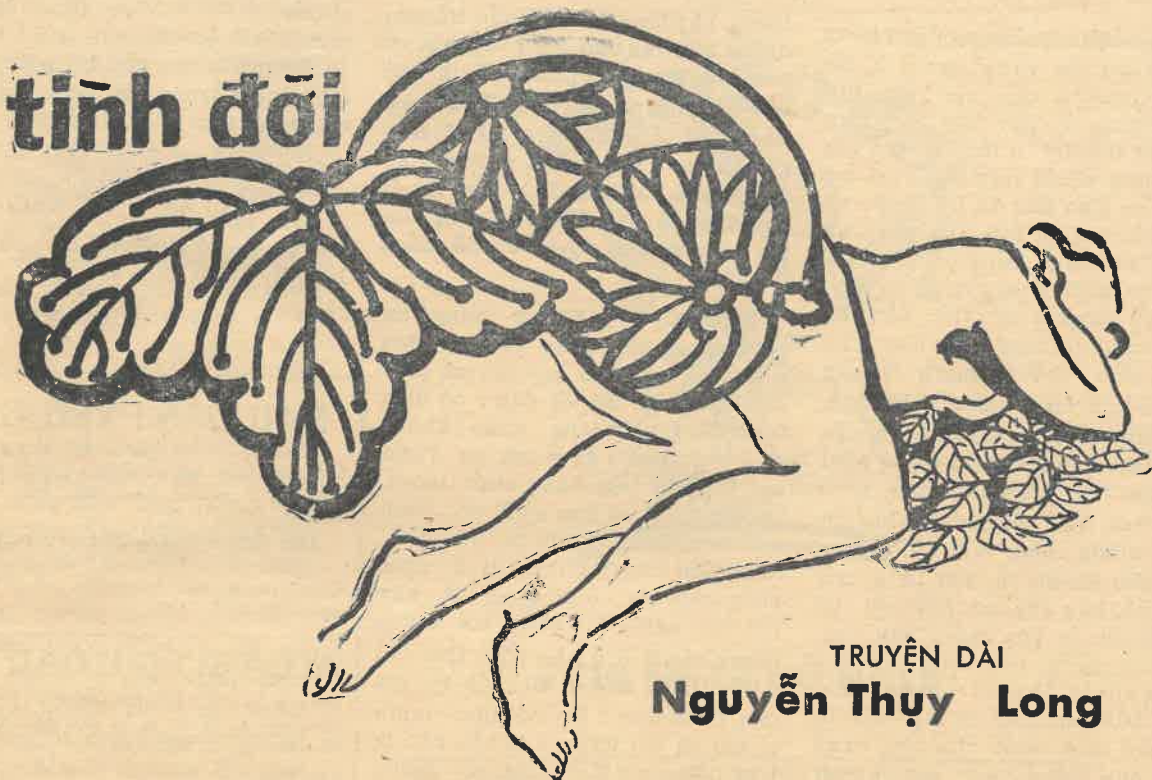
10, TRƯỜNG QUỐC DUNG - Phú Nhuận (gần đ. Cách Mạng, kế quán Tân Lâm Điều)

- Đầy đủ các món thịt rừng - gà, heo, bò, nai, tôm, cua, lươn, ếch, cá lóc.
- ĐẶC BIỆT : gà hấp, lươn uni, các món thịt nướng.

- ▶ Nhận đặt tiệc cưới giá bình dân
- ▶ Có chỗ đậu xe rộng rãi an ninh

● KINH MỜI

tình đôi

TRUYỆN DÀI
Nguyễn Thụy Long

13

Ri nhìn vào chiếc đồng hồ nhỏ xíu đeo ở cổ tay mình :

— Trời khá trưa rồi đó, hay là hai đứa mình đi Qui Nhơn chơi ?

Đang buồn, Lê đồng ý liền .

— Đi, mình ra Qui Nhơn tiêu tiền cho sướng, ở cái nơi khỉ ho cò gáy này chẳng có mẹ gì mà tiêu hết.

Trời mưa mù trời, bọn lính Mỹ chùm áo pon-cho đi lêu nghêu ngoài đường, chúng đang đi vào khu giải trí, có lẽ chúng vừa mới được xả trại. Ri diện mini-jupe màu vàng choé, nàng khoác thêm bên ngoài một cái áo mưa màu huyết dụ loại đắt tiền, chính hiệu Mỹ quốc trông Ri chẳng khác gì một con lật đật bằng vải. Nàng nhìn trời mưa, nói với Lê :

— Em phải tìm một thằng lợ nghệ nào bắt nó đánh xe đưa mình ra Qui Nhơn chớ, ngồi xe hàng chật chội quá không thích, à kia có một thằng đang lái xe.

Ri chạy ra nói tíu tít với nó một tràng tiếng Mỹ. Thằng lính đen gật đầu, Ri vẫy Lê. Chiếc xe lù lút đón Lê, thằng đen biểu diễn một đường lái bay bướm, chiếc xe leo qua cầu rồi đổ dốc, cái mỡ của Lan Ngựa nằm bên sườn đồi, mưa bay mù trời.

VIII

Ri đứng ngắm nghía nàng trước tấm gương lớn, nàng có vẻ hài lòng trước cái jupe mới của mình,

nàng không có tí gì là Việt Nam hết, ai biết nàng là lai Việt, nàng là Mỹ, Mỹ đen nội điều đó làm nàng khoái chí rồi. Máy cô tiếp đãi viên Hàng Không cũng không nghĩ nàng là lai Việt, khi còn ngồi trên máy bay với Bop, các cô đến mời nàng uống nước bằng tiếng Mỹ, nàng đỡ lấy ly nước cong môi uốn lưỡi nói bằng tiếng Mỹ câu :

— Thanh kiu ve ri mất !

Nói xong một câu nàng nhìn sang hàng ghế bên cạnh xem có ai để ý đến nàng không, nhưng người nào cũng ngủ khò. Bob định đưa nàng về Saigon bằng máy bay nhà binh Mỹ, nhưng nàng nhất định không bằng lòng, nàng sẽ chẳng hài lòng chút nào khi nàng ngồi trong một chiếc máy bay xung quanh toàn người Mỹ, nàng thấy chỉ có những con mắt Việt Nam nhìn nàng, nàng mới thấy khoái, nàng muốn nghe những lời bình phẩm về nàng. Từ lúc ngồi trên máy bay cho tới lúc về đến Saigon, nàng không nói một câu tiếng Việt nào, nàng nói toàn bằng tiếng Mỹ. Cả lúc lên khách sạn này cũng vậy, bọn bồi nghĩ nàng là giống Mỹ đen chính hiệu, chúng nói lên nàng nhiều câu mà nàng cảm thấy thú vị.

Suốt buổi chiều đi phố sắm đồ, bây giờ nàng đứng ngắm nghía những món đồ nàng mua được lấy làm hài lòng. Bob nằm ườn xác trên giường, hân muốn ngủ, cái thằng chỉ ham ngủ.

Bỗng Ri nghe tiếng gõ cửa nhẹ, nàng ra mở cửa, một người bồi mang bình thủy nước vào phòng, một người khác đứng ngoài cửa, trông đáng điệu hẳn có vẻ ma cô, hân hỏi thằng bồi trong phòng :

— Thằng đại úy Mỹ đen thức hay ngủ ?

— Ngủ, có chuyện gì vậy ?

— Chắc nó thích gái Việt ?

— Nó đi với vợ nó mà.

— Cũng cái con vợ đen xi ấy hả ?

— Chớ còn ai nữa ?

— Tao dám chắc là nó ra cửa lạ, tao sẽ xui nó lên vợ sang phòng bên này « kiểm ăn lễ », hay mày nói với nó đi.

— Cái thằng ngu, có mặt vợ nó ở đây mà mày nói khơi khơi vậy.

Gã ma cô cười khà khà :

— Chính mày mới là đồ ngu, vợ nó đâu biết tiếng Việt.

— Ở hà, nhưng cũng phải coi chừng lắm mới được.

— Không có gì đáng ngại, tao sẽ nói với nó bằng tiếng Việt, thằng sĩ quan Mỹ nào trước khi qua Việt Nam cũng phải học một khóa tiếng Việt, tao sẽ nói bằng những câu thật dễ hiểu.

— Kệ mày muốn làm sao thì làm.

Gã ma cô tiến vào phòng. Bob đã tỉnh ngủ, hân ngồi trên giường cời trần trụi trụi, gã ma cô nhìn Ri rồi tiến đến bên cạnh Bob, Ri giả vờ như không để ý đến, nàng muốn biết nó làm gì, thằng bồi luôn miệng nhắc chừng :

— Mày phải coi chừng con vợ nó.

— Tao bảo mày đừng có lo mà.

Gã tươi cười đến bên Bob, nói thật rõ ràng bằng tiếng Việt :

— Đại úy có thích gái Việt không ? đẹp lắm, tôi giới thiệu cho đại úy một cô, ngay ở tầng lầu dưới, đại úy nói dối vợ rồi đi với tôi, mười lăm phút thôi. Bop nghe hiểu, hân nhìn Ri đây về sự hãi, hân không làm sao cắt nghĩa được cho gã ma cô hiểu rằng Ri là Việt, nói tiếng Việt không thua gì chúng nó. Ri đứng dậy, ra đóng cửa, hai gã kia không hiểu lý do gì, bỗng Ri lên tiếng : Đồ ma cô, mày qua mặt tao sao được, bà cố nội đây còn dạy được chúng mày nói tiếng Việt nữa kia.

Gã bồi và gã ma cô choáng váng cuống lên, hai thằng nhìn nhau, cuối cùng quay sang Ri.

— Thôi cho em xin, em tưởng bà là người Mỹ. Ri đứng chặn cửa :

— Không thể tha thứ được chúng mày, tao sẽ kêu cảnh sát bắt chúng bay, cả thằng chủ khách sạn của chúng mày nữa, tao sẽ tố cáo khách sạn này là một ổ mại dâm trá hình, chúng mày tới số rồi.

Gã bồi và gã ma cô ngán ra mặt, chúng hết sức năn nỉ :

— Xin bà đại úy tha cho, em đâu có dè bà là người Mỹ đen lai Việt, chắc bà thông cảm nghề này.

Ri hỏi gặng lại :

— Tại sao lại có vấn đề thông cảm, bộ chúng bay cũng nghĩ rằng tao có chồng Mỹ là đồng nghiệp

với chúng bay đó phải không ? Vậy thì chúng mày còn đáng chết hơn nữa, tao nhất định làm tới cùng, đối với bọn ma cô ma cạo tao không bao giờ thương xót.

Ri khóa tách cửa, nàng ra máy điện thoại, nàng nói với tổng đài :

— Vâng, cô làm ơn kêu ngay một cảnh sát lên đây cho tôi, tôi cần một cảnh sát, đồng thời cô cũng cho kêu ông chủ khách sạn lên đây, vâng phòng số 123.

Ri đặt cúp máy điện thoại xuống bàn, lạnh lùng nhìn hai chàng ma cô :

— Tao không nghe chúng mày phân trần, vô ích.

Ri quay sang nói với Bob một hồi, Bob gật đầu, nàng bắt hân phải tố cáo khách sạn và hai thằng ma cô này, hân gật đầu lia lịa. Hai thằng ma cô sụp xuống lạy :

— Em van bà đại úy, bà đại úy thương xót chúng em.

— Tao không thương xót chúng bay được, tao nói chuyện với cảnh sát, chính chồng tao sẽ đứng thưa.

Có tiếng gõ cửa, Ri ra mở khóa, có lẽ là chủ khách sạn, lão tưởng Ri là người Mỹ, lão toan nói tiếng Mỹ, nhưng Ri đã chặn lại :

— Tôi không phải là người Mỹ đen, tôi lai, tôi sẽ nói chuyện với ông và cảnh sát bằng tiếng Việt, thưa ông, có phải ông là chủ khách sạn này không ?

— Vâng thưa bà có chuyện gì ?

— Tôi tố cáo với cảnh sát rằng khách sạn của ông là ổ mại dâm trá hình, chính ông nuôi gái và bồi bếp của ông đều là ma cô.

Lão chủ ngỡ ngàng :

— Trời, tại sao bà lại tố cáo vậy, khách sạn chúng tôi là khách sạn lớn, có tiếng lịch sự, làm gì có chuyện ấy.

Ri chỉ hai thằng ma cô :

— Ông không nuôi điếm vậy ông nuôi ma cô làm chi vậy ?

Lão chủ trợn mắt :

— Trời, bà bảo hai thằng này là ma cô, chúng nó là nhân viên của khách sạn.

— Tại sao chúng dám dụ dỗ chồng tôi chơi gái, nó tưởng tôi không biết tiếng Việt chúng khơi khơi nói trước mặt tôi.

Ri kể lại đầu đuôi câu chuyện, nàng không quên hăm dọa :

— Nói cho ông biết tôi sẽ làm vụ này đến cùng và do chính chồng tôi đứng lên tố cáo với nhà chức trách Việt, đồng thời cũng thưa cả bên phía Mỹ.

Gã chủ khách sạn thấy tình hình không được ổn, lão chỉ mặt hai mặt thằng ma cô là :

— Tao đuổi chúng bay, không để chúng bay làm mất danh dự khách sạn tao, ai cho phép chúng bay làm vậy, trời ơi là trời chúng bay giết tao.

Hai gã ma cô đứng nín khe, lão chủ quay sang Ri :

— Tôi xin bà đại úy, cái vụ này là do người làm chúng tôi làm vậy, thiệt tình khách sạn chúng tôi vẫn nổi tiếng là một khách sạn lịch sự, chúng tôi không bao giờ dung dưỡng những phần tử làm vậy, chúng tôi sẽ khiển trách chúng, vâng, chúng tôi xin lỗi bà đại úy, xin lỗi cả ông nhà nữa, mong mỗi bà thứ lỗi cho.

Êi lạnh lùng nhìn ông chủ khách sạn :

— Tôi biết hết, biết hết cách thức làm ăn của các người, tôi nhờ ông kêu cảnh sát ông kêu chưa ?

Bob cũng ra nói chuyện với người chủ khách sạn, hẳn có vẻ ngán, hẳn hết lời bào chữa rồi năn nỉ, lão xuống nước với Ri :

— Tôi thành thật xin lỗi bà đại úy và ông đại úy, chúng tôi biết lỗi, chúng tôi xin nhận lỗi hoàn toàn, nếu việc gì cũng phải đưa đến có bót thì còn tình nghĩa gì nữa.

— Nhưng tôi ưng vậy có được không ?

Lão chủ khách sạn vẫn nhũn nhặn :

— Dĩ nhiên khi bà đại úy đã muốn vậy thì chúng tôi đâu dám cản, nhưng trước khi bà đại úy không thương chúng tôi, chúng tôi cũng phải hết lòng xin bà đại úy thứ lỗi cho. May ra bà đại úy có thương cho phần nào chúng tôi được phần ấy.

Ri được vuốt ve từ ái, nàng người giận, nàng không ngờ có ngày nàng được quyền chửi vào mặt kẻ nào nàng ghét, nàng cảm thù, nàng nghĩ bụng bây giờ nàng sang, nàng bảnh, gã chủ khách sạn này phải quy lụy nàng, nói vì thù nàng đòi rạch như ngày xưa, nàng bước chân vào khách sạn này xin một việc lau cầu thang gác cửa chắc một tháng bởi hạng bét đã chịu tiếp nàng. Nàng thấy mình được hạ giận phần nào, ít ra đời nàng cũng có những lúc như thế. Nàng lên mặt :

— Thấy ông nói thì tôi cũng thương tình, nhưng tôi giận quá đi, bồi bộp gì của ông mà mặt dày quá.

— Dạ xin bà đại úy, tôi bắt chúng nó phải xin lỗi bà đại úy.

Lão ngó hai tên ma cô :

— Tiên sư chúng bay, chúng bay còn đứng thộn mặt ra đó hả, không xin lỗi bà đại úy đi, tao sẽ trị chúng bay, ở đây tao mượn nhân viên làm việc chứ không mượn ma cô ma cạo như chúng bay.

Hai gã ma cô xin lỗi lia lịa. Lão chủ khách sạn còn nói lấy lòng Ri :

— Thưa bà đại úy chúng nó là kẻ ăn người làm mong bà đại úy cũng rộng xét cho mà tha thứ cho chúng.

Ri nhìn chúng khinh rẻ :

— Thôi tha cho tụi bay, hỗn lão quen.

Nàng xua cả mấy người ra khỏi phòng, nàng đóng cửa cái rầm, nàng quay trở vào thả rơi người xuống giường cười âm ỉ. Bob không hiểu tại sao nàng lại cười kinh khủng vậy, hẳn nghệt mặt nhìn nàng, rồi hín cũng cất tiếng cười. Ri cười đến chảy cả nước mắt, chra lần nào nàng được cười sảng khoái như vậy, nàng nghĩ khi nào trở lại An Túc nàng sẽ kể lại chuyện này cho Lệ nghe chắc là Lệ cũng cười dữ lùm. Ri nín cười, nàng ngồi nhòm dậy nhìn vào mặt Bob, nàng lại cười rử rượi, Bob vật nàng ra giường, hín rúc vào cổ nàng, Ri chửi thầm : sư bố mày lại tới cơn rồi. Hín mạnh như một con heo. Ri nín cười nàng há hốc miệng, hai tay nàng vòng lên tấm lưng rộng của Bob. Nàng nghe tiếng máy điều hòa không khí chạy rì rì. Khuôn mặt đen bóng của Bob chập chờn trên mặt nàng. Tấm vai rộng của hín che khuất khoảng trần trụi trước mắt nàng, nụ hôn thô bạo của Bob làm nàng muốn nghệt thổ.

Bob ngồi dậy, hẳn hôn lên mắt Ri trước khi bỏ vào buồng tắm, cái dáng hín cao lênh khênh đen bóng như đồng khuất sau cánh cửa, nàng nghe tiếng hánhát từ trong đó vọng ra cùng với tiếng nước chảy ào ào. Ri nằm xoay người lại nàng kéo cái gối ôm vào lòng, nàng muốn khép mắt lại, nàng muốn ngủ một giấc, nàng suy nghĩ vẩn vơ, nàng bỗng nghĩ đến tương lai nàng, căn nhà bên Mỹ, chiếc xe hơi Huê Kỳ, và một đứa con, tại sao nàng lại không nghĩ đến một đứa con của nàng và của Bob, một đứa con đen, đen như bố nó. Nàng tưởng tượng vẩn vơ, tưởng tượng đủ chuyện cho tương lai mình, thằng bé chắc chắn là sẽ khỏe mạnh cứng cáp, nó sẽ cao như bố, rồi cũng làm đại úy như bố, ngày đó Ri đã già, Bob đã là một ông tướng, hai vợ chồng sẽ ở trong một lâu đài nguy nga, chung quanh nhà có lính gác. Ôi chao đời nàng lại có lúc sung sướng đến thế sao ? Nàng sẽ cố quên đi con Ri nghèo khó, cố quên đi những ngày tủi cực và Việt Nam khốn khổ này. Ri lại chợt nghĩ đến mẹ mình người mẹ Việt Nam mà nàng chỉ nhớ lơ mơ, nàng nhớ rằng bà đã chết một cách hết sức tức tưởi ở quê hương bà. Nàng nhớ quê hương của mẹ nàng ở đâu hình như là một vùng hẻo lánh lắm, nàng nhớ cái làng đó bên cạnh một con sông, những chiếc thuyền đánh cá hiền lành. Nàng làm sao nhớ được nơi đó ở đâu, chỉ có ông chủ bà chủ cũ của nàng nhớ mà thôi, nàng sẽ đến nơi đó, nhất định bà Tư còn nhớ, nàng cần phải về thăm mộ mẹ nàng, năm mỗ đó không biết có còn không, hay đã bị san bằng. Nghĩ đến mẹ, Ri cảm thương người đàn bà xấu số ấy ghè gớm, nếu bây giờ bà còn, bà sẽ sung sướng vô cùng, bà sẽ không còn có mặc cảm bị tẩy đen rạch mặt hán hiếp nữa. Bà sẽ hành diện khoe với mọi người con gái bà lấy chồng đại úy Mỹ.

Bob đã tắm xong, hín trở ra ngồi bên cạnh Ri, bàn tay lông lá của hín vuốt ve trên tóc nàng, hín cúi xuống hôn nàng :

— Tối nay tao đưa mày đi chơi.

Ri trả lời (dĩ nhiên là tiếng Mỹ) :

— Tao không thích đi chơi.

— Tại sao ?

— Tao không thích.

— Mày buồn tao ?

— Không !

— Có phải chuyện lúc nãy không ?

— Không ?

— Vậy tại sao ?

— Tao đang nghĩ đến một đứa con.

Đôi mắt Bob chợt sáng lên :

— Mày có thai ?

— Không biết, nhưng chắc không có, tao muốn có thai, có con với mày.

— Được sẽ có, tao thương mày nhiều.

Hắn hỏi tiếp :

— Mày có buồn gì nữa không ?

— Không.

— Vậy thì đi chơi.

— Không.

— Tại sao ?

— Tao nghĩ đến mẹ tao.

— Mẹ mày đâu ?

— Chết rồi.

— Chôn đâu ?

— Không nhớ, nhưng sẽ hỏi người ta.

— Có người biết ?

Ri gạt đầu, nàng tiếp :

— Nhưng xa lắm, mày đưa tao tới được không ?

— Được, có máy bay, tao sẽ xin máy bay trực thăng của Mỹ đưa mày về thăm mộ má mày.

— Thiệt hén.

— Tao thề, mẹ mày là mẹ tao, tao cũng chết mẹ rồi.

Ri mừng rỡ, nàng nhảy lên ôm lấy cổ Bob, nàng hôn hán chùn chụt :

— Tao thương mày, thương mày nhiều.

Bob gỡ tay Ri :

— Mày hồi kỹ tỉnh làng, tao sẽ xin máy bay, có gần Sài Gòn không ?

— Gần.

Bob nhún vai :

— Vậy chỉ năm phút sau tao sẽ đưa mày đến nơi.

Ri mừng rỡ, nàng không ngờ ước vọng một đời nàng Bob lại có thể giải quyết một cách dễ dàng và giản dị như vậy, nàng biết thằng này không bao giờ nói dối nàng điều gì, hẳn không hứa thì thôi, một khi hán đã hứa sẽ tận tình. Ri lại tưởng tượng tới lúc nàng về quê, khi những người dân làng biết nàng là con của của mẹ nàng, có thể vì sự sang trọng quyền quí của nàng họ sẽ thương

mẹ nàng hơn, cho dù bây giờ bà đã nằm yên dưới mồ nếu quả thật có linh hồn thì bà cũng được ngắm cười nơi chín suối.

Bốp hỏi Ri :

— Tao lo cho mày như vậy được chưa ?

— Được, cảm ơn mày.

— Bây giờ mày đi chơi với tao ?

Ri tung người nhảy xuống khỏi giường, nàng ca hát om sòm, chạy vô buồng tắm, nước mát lạnh từ trên hoa sen tỏa xuống làm Ri thấy trong người khỏe khoắn lạ lùng. Ri hí xa hí xô ca một bản tiếng Việt, Nàng vô vào hai bên móng đồ xô của nàng bét bét đánh nhịp, nàng lắc lư, đu đưa người, hai cái vú như hai trái dừa của nàng lắc lư theo.

Ri tắm xong nàng không khóa nước, nàng nũng nịu đi ra ngoài phòng, nàng ngồi trước bàn phấn trang điểm, nàng thoa lớp son đỏ loét lên cặp môi đầy của mình, nàng cố vẽ cặp môi của nàng thành hình trái tim, nàng xịt nước bông thơm mù trời, Bob nhảy mũi mấy lần. Ri giờ nách bên này lên xịt một cái, nách bên kia một cái, nàng lấy làm hài lòng.

Bob đã bận xong quần áo, hẳn đứng chờ nàng, Ri bận cái jupe mới, nàng quay qua quay lại trước gương ngắm nghía. Bob khen nàng đẹp. Bob nghe trong buồng tắm có tiếng nước chảy, hán tự động vào tắt nước.

Ri đã trang điểm xong, nàng ngắm nghía lại lần chót đi xuống lầu với Bob.

Trời Saigon về chiều mát dịu, mấy thằng con nít ngồi châu chực dưới Restaurant chạy theo Ri và Bob chia tay, gật gật :

— Ô kê Salem.

Ri cau mặt :

— Nò... ó... ó...

Bọn con nít nhe răng cười, Ri mở bốp lấy nắm tiền lẻ quay lại ném xuống đất, bọn con nít tranh cướp nhau. Ri cặp tay Bob đứng trên lề đường, giơ tay vẫy :

— Thề... xi...

Chiếc xe taxi tà tà đậu lại bên đường. Gã tài xế tắc xi nhảy xuống mở cửa xe. Ri chui vào xe trước, Bob vào sau, cửa xe đóng cái rầm. Ri chồm người lên la một câu vào tai người xế xế :

— G... á... á... u... u...

Chiếc xe chồm lên, phóng vút đi, Ri nhìn cảnh tấp nập ngoài đường phố buổi chiều thấy thích thú.

(CÒN NỮA)

THUỐC MỚI
VIÊN BỌC ĐƯỜNG

midol

Có bán tại các nhà thuốc Tây

Trị các chứng đau nhức
NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG
CÀM, CÚM, ĐAU LÚC CÓ KINH

Pub TÂN-TR

Cho đến hiện giờ, chưa hề vẫn là nỗi lo âu duy nhất làm cho trai gái còn e dè không dám giao hợp trước khi thành vợ thành chồng

Thật ra, mỗi sợ bị chữa đẻ lúc này đã giảm đi (nhưng không phải là mất hẳn). Chưa hề không phải là lý do hiệu nghiệm để ngăn cản trai gái giao thê trước khi thành vợ thành chồng, mà lý do được xem là quan trọng chính là sự bị xã hội xỉ vả, chê cười. Trai gái ngày nay (những hạng có học và biết nhiều), có thừa mọi cách để ngăn cản khỏi bị thụ thai. Có một số các cô gái ngày nay, mang thai không phải vì ngu dốt hay vì thêm khát quá mà bị họa, nhưng chính vì các cô muốn có một lý do. Lý do để các cô muốn như vậy, có nhiều lắm, chẳng hạn như : thỏa mãn xúc động tâm tình, để phản đối cha mẹ vì ép buộc cô phải lấy một người mà cô không thích... Các nhà chuyên môn đã đặt ra câu hỏi : không biết có phải là vấn đề kiểm soát sinh đẻ, đã sinh ra vì trai gái giao thê với nhau càng ngày càng nhiều trước khi chúng thành vợ chồng hay không. Giáo sư Lester Kirkendall của trường Đại Học Oregon thì giữ thái độ nghi ngờ, bởi ông nhận thấy trai gái có vẻ không mấy quan tâm đến hậu quả của các cuộc giao hoan như vậy.

Bác sĩ Alan F. Guttmacher ở Nữ Ước thì lại nghĩ trái lại với Giáo sư Kirkendall, ông cho rằng kiểm soát sinh đẻ làm cho các truyện trai gái giao hoan với nhau tăng lên kinh khủng, nhưng có điều đáng chú ý là các vụ chữa đẻ bất đắc dĩ lại giảm xuống dần dần.

Trong các năm 1966-1967, một vấn đề đã làm sôi nổi trong giới y tế đại học có trách nhiệm về sức khỏe của nam nữ sinh viên, là vấn đề : nên hay không nên phát thuốc ngừa thai cho những sinh viên nào yêu cầu được uống?

Một số các y sĩ quan niệm rằng ; nếu phát thuốc như vậy, có khác gì trường Đại Học chấp nhận và che chở cho nam nữ tha

những kết quả của một cuộc điều tra quốc tế về tình dục và thanh niên

trích dịch cuốn
TÌNH DỤC
HOANG LOẠN

(THE SEXUAL
WILDERNESS)
của VANCE PACKARD

(Tiếp theo ĐỜI SỐNG số 12)

hồ ăn nằm với nhau, trong khi ấy lại có các vị khác quan niệm là : cho các sinh viên dùng thuốc ngừa thai, là một hình thức bảo vệ cho các cô gái. Trong một vài trường đại học như các trường Pembroke, New Hampshire và Chicago, việc cho dùng thuốc ngừa thai hoàn toàn tùy theo quyết định của y sĩ có trách nhiệm của trường xét trường hợp các nữ sinh viên mà cho dùng.

Về phần các sinh viên của trường đại học Harvard thì lại nhận được quảng cáo của một cơ sở ở Floride khuyến khích nên mua thật nhiều thuốc ngừa thai mà để dành dùng dần !

Việc dùng thuốc ngừa thai, sinh ra lắm quan điểm trái ngược nhau về luân lý, về thực tế xã hội, về tình trạng bang giao giữa nam nữ, về giá trị của người con gái... Có một cô sinh viên nói rằng : dùng thuốc ngừa thai vừa dễ dàng, vừa có hiệu quả tức thì, khiến cho các cô gái sinh ra thái độ buông thả, « chẳng cần chống đỡ giữ gìn gì nữa ». Nếu như cô gái từ chối không để cho người tình của mình hưởng ân huệ cuối cùng ấy, thì tất chàng trai sẽ phải hỏi : « Tại sao vậy ? » Nếu như cô gái trả lời rằng : « Bây giờ hai chúng mình mới chỉ là người yêu của nhau thôi, chứ chưa phải là vợ

là chồng, đừng nên giao hoan vội », thì câu trả lời này hiện giờ xem ra « cồ hủ » quá ! « Còn nếu như cô gái bảo rằng sợ bị mang thai, thì chàng trai thế nào cũng bảo ; « Đừng sợ, dùng thuốc ngừa thai là yên ! » Thế là cô gái đành (hoặc sung sướng) đi vào cuộc hợp hoan.

Cô khác thì táo tợn nói rằng : « Ngủ với ai, với nhiều người, có hay không uống thuốc ngừa thai, thì cô gái cũng vậy chứ mất mát gì. Uống thuốc ngừa thai, được cái lợi là nam nữ sinh viên yên lòng theo đuổi việc học; đợi đến khi ra trường rồi để con cũng chẳng sao.

Theo các kết quả thăm dò được, thì đa số các nữ sinh viên đều dùng thuốc ngừa thai, nhưng thường các cô biện luận rằng : dùng thuốc ngừa thai để điều chỉnh lại sự đều hòa của kinh nguyệt, hoặc để chữa các bệnh của da. Nhưng kỳ thật, các cô viện lẽ như vậy để che đậy một hành động khác : tìm khoái lạc giao thê.

Tại một trường Đại học tiểu bang Penn, người ta nghe được câu chuyện dưới đây giữa hai nam nữ sinh viên :

Nàng : Con Mary nó muốn vay cái đơn thuốc của tôi, vì nó sắp ở với thằng bồ của nó trong một tuần lễ.

Chàng : Thế cô tính sao ?

Nàng : Tôi làm sao cho nó mấy viên thuốc ấy được, tôi làm gì có.

Chàng : Thế hơn một tháng cô mới dùng cái đơn thuốc ấy một lần không được à ?

Nàng : Ở đây tôi không kiếm thuốc được, vì hàng tháng mẹ tôi

gởi đến cho tôi để tôi chữa bệnh da đấy chứ.

Cha mẹ nghi nhà trường trông nom hộ con cái mình, nhưng nhà trường lại càng ngày càng lơ là trong trách nhiệm

Các bậc cha mẹ bao giờ cũng tin tưởng là được các chức quyền ở trường Đại Học thay cho họ mà trông nom về hạnh kiểm của con cái họ. Bởi vậy, các trường Đại Học bao giờ cũng có những nội quy buộc các sinh viên phải theo, để bảo đảm cho thanh danh của các gia đình danh giá có cha chú làm lớn trong chánh phủ. Các sinh viên, chẳng hạn : không được đưa người khác phái vào phòng ngủ của Trường. Nhà Trường có vô số trách nhiệm, không làm sao mà kiểm soát cho được đám sinh viên càng ngày càng đông, càng ngày càng có nhiều xe hơi.

Các sinh viên càng ngày càng sống nhiều hơn ở bên ngoài phạm vi của nhà Trường, thoát khỏi được mọi sự kiểm soát. Có hàng trăm nam nữ sinh viên công khai thuê phòng chung sống với nhau ở ngoài tỉnh, ngay trước mắt mọi người, chẳng cần phải giấu diếm che đậy gì hết. Rồi đến các khách sạn, các nhà xấp cho thuê phòng tính giờ, tính ngày. Các khách sạn xếp đặt cho sự trai gái lên phòng được thật mau lẹ, kín đáo, giúp vào việc nam nữ sinh viên lang chạ nhiều

lắm. Một giáo sư ở Arizona than phiền rằng : ông thấy một ông chủ khách sạn quảng cáo là có những hạng giường rộng đủ hai nằm, nhưng chỉ lấy tiền bằng hạng giường một người nằm thôi, như thế là khách sạn này khuyến khích vào thuê phòng ở đấy, vì rẻ !

Kỷ luật nhà Trường khó thi hành được vì nhiều lý do, quyền uy của Trường càng ngày càng sút. Ngay đến vấn đề giờ giấc cho các nữ sinh viên buổi chiều phải về ngủ tại trường cũng không được thống nhất, và còn gây lắm truyện tranh luận. Tại các Trường Đại Học có nội trú cho cả nam nữ sinh viên, thì thường các nam sinh viên không bị gò bó nào về giờ giấc, phải về trường, điều này khiến cho các nữ sinh viên ganh tị. Nhưng bao giờ thì các cô cũng bị cạnh chừng coi giữ, chứ ai lại đi coi giữ đám con giai làm gì !

Một vấn đề tế nhị khác nữa : 1 sinh viên (nam, hay nữ) có thể tiếp bạn khác phái của mình trong phòng riêng của mình, mà phòng lại có một chiếc giường, được không ? Trong lúc Mạc Tư Khoa bãi bỏ phép cho trai gái ngủ chung tại các phòng ngủ của Trường, thì trong nhiều trường của Mỹ lại cho phép nam nữ sinh viên ngủ chung phòng. Trong số các Trường Đại Học ở Đông bộ Hoa Kỳ, thì Trường Columbia cho phép các sinh viên được tiếp đón bạn gái của mình từ chiều thứ Bảy đến tận 1 giờ đêm ngày Chủ Nhật. Trường Harvard, phép cho còn kéo dài đến tận 7 giờ chiều hôm sau trong những ngày thường, còn ngày thứ Bảy thì được đến tận nửa đêm.

Trường Wesley rộng rãi hơn nữa trong các ngày thứ Sáu và thứ

VIỆN UỐN TÓC
ANNA - BANG KOK
UỐN TÓC và TRANG ĐIỂM DẠ HỘI, CÔ DÂU

do cô Thúy Lan tốt nghiệp tại ngoại quốc cùng nhóm thợ danh tiếng đảm nhiệm
TRẦN TRỌNG KÍNH MỜI

482, Phan Đình Phùng — SAIGON

Bây được đến 2 giờ sáng, các ngày khác thì đến nửa đêm. Rõng rãi đến như vậy mà cũng còn chưa đủ thỏa, cho nên có một buổi chiều thứ Bảy nào đấy trong năm 1967, theo quy luật của nhà Trường thì tất cả các cô bạn gái của các nam sinh viên phải ra về từ lúc 2 giờ khuya, đến hồi 3 giờ bỗng có cậu nào tinh nghịch kéo chuông báo động có hỏa hoạn. Nhờ cơn lộn xộn có một số các cô sinh viên đã vội vã bỏ khu của mình để chạy sang phòng dành cho các nam sinh viên, thừa cơ hội chung giường với người tình của mình. Đây là câu chuyện có thật có một sinh viên kể lại, anh ta còn nói: nếu phải ngày cuối tuần đám nữ sinh viên còn chạy sang chỗ chúng tôi nhiều hơn nữa! Nhà Trường ra đủ thứ quy luật, đám sinh viên tìm đủ cách để chống lại. Trường buộc là mỗi khi tiếp bạn khác phải trong phòng ban đêm, thì đèn phải luôn luôn bật sáng cấm không được tắt tối, thì các sinh viên lấy sơn đen quét kín bóng đèn. Nếu quy luật đòi rằng cửa phòng phải mở rộng bằng chiều rộng của một cuốn sách để bên ngoài có thể trông rõ mọi nơi trong phòng, thì các sinh viên lấy giấy mỏng dán vào khoảng cửa bị mở. Ở Trường Oberlin, quy luật đòi hỏi cửa phòng phải mở bằng chiều rộng của một chiếc giường, thì các cô sinh viên qui quái bên

đề bẹp chiếc giường cho mỏng đi, rồi kẹp vào giữa 2 cánh cửa, thế là xong, vẫn có chiều rộng của chiếc giường! Quy luật buộc rằng nam nữ sinh viên ở trong phòng với nhau cấm cả hai không được nhắc chân lên khỏi sàn nhà (vì sợ họ lên giường làm bậy!), thì nam nữ sinh viên thích thú ngã nhau xuống sàn nhà mà làm tình với nhau, quả nhiên chân họ vẫn ở trên sàn nhà mà!

Tác giả có gửi hai câu hỏi đặc biệt đến các sinh viên ở vùng Đông bộ Hoa Kỳ, các sinh viên thuộc hai Trường Đại Học, đề hỏi xem họ đã làm gì với các cô bạn gái tại phòng riêng của họ. Nhiều sinh viên đa không trả lời. Những sinh viên trả lời, thì lại giấu tên và câu trả lời gửi đến tác giả trong một phong bì thư dán thật kỹ. Tác giả gửi đến cho một trăm sinh viên tuổi tương đối lớn hơn các sinh viên cùng trường, thì được 800% trả lời. Câu hỏi thứ nhất về các quy luật hiện giờ của trường, người sinh viên thấy thế nào: họ thỏa mãn, nếu có người đòi cải cách thì sự cải cách ấy sẽ tự do ghê lắm. Câu hỏi thứ hai: yêu cầu sinh viên cho biết trong lần tiếp bạn gái sau chót trong phòng riêng của mình, bạn đã làm những gì. Tác giả đề nghị mười câu trả lời cho tùy trường hợp. Và họ trả lời: « Vì có mặt

hai người bạn nữa, nên chúng tôi nói chuyện với nhau, và nghe nhạc. » Hoặc: « Chúng tôi chỉ ngồi nói chuyện với nhau ». Một Trường Đại Học được mười bốn phần trăm, một trường được hai mươi sáu phần trăm trả lời rằng: họ đã giao hoan với cô bạn gái ngay trong phòng của họ.

Trong câu hỏi chót, tác giả hỏi: « Trong tất cả các lần tiếp bạn gái trong phòng của bạn, thì hành động nào của bạn được bạn coi là táo bạo nhất với các cô bạn gái ấy? »

Trong hai Trường được hỏi, thì một Trường được 300% trả lời: các sinh viên nói là không bao giờ đi quá giới hạn của những cái hôn, những sự vuốt ve mơn trớn vùng cổ của cô gái. 400% và 250% các sinh viên khác trả lời: Họ không bao giờ vuốt ve sờ mó xuống phần dưới thân thể của các cô bạn. Tỷ lệ các cậu làm tình với cô bạn ngay trong phòng của hai Trường lên đến 260% và 490%.

Trong một bản phỏng vấn đại cương gửi đến 21 trường đại học, với câu hỏi «Bạn (nam hay nữ) có thường hay cùng với một bạn khác phải vào một khách sạn cho thuê phòng ở gần Trường Đại Học của bạn học không?» đã được gần phân nửa mỗi phái trả lời là «Có». Các cô các cậu tìm kinh nghiệm tình ái trong các khách sạn như vậy, chỉ có một phần ba là ở những nơi khác. Một cô khác nói thẳng ra: «Ai cần có khách sạn, phòng ngủ để làm tình thì cứ nói thẳng ra?»

(CÒN NỮA)

đem câu sáu chúng đi!

(Tiếp theo trang 37)

Nhưng ở Việt Nam, ở thành phố Saigon mấy cô cậu nhóc con không ngọt miệng xưng mình là Hippy mà hỏi Hippy là gì thì không nhóc nào trả lời được.

Chúng chỉ biết a dua, bắt chước, a dua lập dị, a dua ăn chơi, a dua làm thú, a dua chối bỏ địa vị con người của chúng.

Những bậc làm cha mẹ, phụ huynh chúng ta hôm nay thực không gì đau khổ, chua xót, xấu hổ, khi trong nhà mình, vô phúc có phải một đứa con, đứa cháu, đứa em như vậy. Cái xã hội bên ngoài, cái sinh hoạt bừa bãi cộng thêm những sách vở, phim ảnh phi luân đã lôi cuốn chúng vào cái thế giới quái gở đó.

Trong lúc dân tộc ta, gia đình chúng ta đang đau khổ về chiến tranh, về đời sống chật vật hàng ngày vì thuế kiệt ước, những hình ảnh quân đội hy sinh ở chiến trường, những Huế đau thương v...v...mọi người đều có trách nhiệm, trách nhiệm đối với mình, đối với gia đình xã hội và đối với Tổ quốc thì lẽ vô trách nhiệm, phi nhân phi thú này làm xấu xa thêm, thối tha thêm thành phố của chúng ta.

Những kẻ có trách nhiệm nghĩ sao?

Ở nông thôn không có hiện tượng quái gở này. Chỉ có ở thành phố. Bởi ở nông thôn không là một xã hội mất dạy. Ông bà ta từ xưa, nếu có một đứa con nào hư hỏng thì nghiêm khắc rắn dạy, miệng không ngọt:

— Cái lời tao là tao đem móc mồi câu sáu. Nuôi mày uống lăm!

Vậy thì, tại sao cái lũ Hippy này, ta không đem «câu sáu» chúng đi cho đỡ ngứa mắt? Hay đem chúng ra chiến trường làm lao công để chúng hiểu thế nào là đất nước đau khổ chúng ta hôm nay.

P.A.

bày tỏ sự đời (Tiếp theo trang 29)

Chủ quyền quốc gia, sau vụ bắt hàng PX này mà càng thêm rách nát. Thằng dân Giao Chỉ rất đồng ý là những cái gì của Mẽo mà nhập cảng lậu, thì trả về cho Mẽo. Nhưng muốn tỏ ra là nước chúng ta cũng có tí ti chủ quyền, hãy đòi các em me Mẽo, những đứa con gái lấy Mẽo, trả về cho Giao chỉ, vì các em là sản phẩm Giao Chỉ. Các em mang lá đa đi bán thì phải đóng thuế. Nếu không đóng thuế, đồ của các em sẽ là đồ... lậu.

Nhưng nói chơi cho vui, chứ nếu ta mà đòi được chủ quyền, thì ngày hôm nay, chúng ta đã chẳng phải ăn gạo Mỹ.

Kỹ Nghệ Thức Uống Việt-Nam MERRY REALM

Sản xuất các loại nước giải khát đựng trong chai nhựa dẻo (Plastique)

- Nước cam
- Nước thơm
- Sữa trái cây
- Yaourt
- Kem

Văn phòng : 116 Gia Phú Chợ Lớn
Điện thoại : 36.756

Trung tâm bán lẻ :
43 Tổng Đốc Phương Chợ Lớn

(NHÀ MÁY 100126 BÌNH THỚI QUẬN 11)
Đ.T. 50.423

TRƯỜNG - XUÂN - THẢO

Quý Bà, Quý Cô đừng lo nữa! Vì đã có:
Phụ nữ TRƯỜNG XUÂN THẢO
là một dược phẩm mới nhất chế toàn các vị thuốc quý, đại bổ năng cho quý Bà, quý Cô đề Điều Kinh, Bổ Huyết, chuyên trị Máu Xấu, Bạch Đái, Kinh Kỳ Không Đúng, Đau Chằng Dạ Dưới, Đau Lưng, Chóng Mặt, Ăn Ngủ Không Được, Nước Da Vàng Mết, Hiếm, Muộn. Ai mắc bệnh trên nên tìm ngay:
Phụ nữ TRƯỜNG XUÂN THẢO (nhãn hiệu Cá Bay) của nhà thuốc **Sùng Nguyên**, 157 Hương Lộ 14 Cầu Tre. Đồng được sĩ **Trần Nguyên**. Có bán tại các nhà thuốc Việt-Hoa, K.N. 71.M/BJT/2-8-69

Thoa **CRÈME THORAKAO** đi nắng không đen nám, khỏi đồi phẩn

ciné tivi - ciné tivi

(Tiếp theo trang 35)

này tới mỹ nhân khác đã tìm đến bác sĩ một cách khả nghi. Diễn viên Susan Oliver, Celeste Holm và James Mac Arthur.

Phim dài « TENDER IS THE NIGHT » — 23g20 :

Cuộc tình duyên đầm ấm, êm đềm giữa một nhà tâm bệnh học (Jason Robards Jr) và bà vợ của ông. (Jennifer-Jones) mà cũng là bệnh nhân cũ của ông. Sự kiện này được đặt thành vấn đề. Liệu ông có thể vừa là thầy thuốc điều trị, lại vừa là đức lang quân của bệnh nhân không ? Cuốn phim dựa trên cuốn truyện của F. Scott Fitzgerald, mô tả nhiều

đen như mồm chó

(Tiếp theo trang 31)

— Xin cô Bạc hà đi vào vấn đề.

— Xin lỗi, tôi nói tiếp. Thấy anh chàng Adam cô độc. Thượng đế mới lấy chiếc sừng sừng thứ năm hay thứ sáu gì đó, của chàng Adam để tạo thành người đàn bà, sống với Adam cho có bạn. Nàng tên là Eve. Như vậy nàng Eve là chiếc sừng sừng của chàng Adam. Rồi thì tự nhiên có một nhân vật thứ ba xuất hiện là con rắn, mà sách không có chép tạo ra bằng cách nào. Không hiểu rằng cat bót một khúc của chàng Adam để tạo ra con rắn, hay chặt đi một đầu rắn để tạo thành cái khúc đó của chàng Adam. Tuổi trẻ hoài nghi ở chỗ đó.

— Xin anh Ma Tật cho biết ý kiến.

— Tôi đồng ý với cô Bạc Hà là tuổi trẻ rất hoài nghi. Nhiều khi chúng nghi ngờ cả bố mẹ chúng. Thuở nhỏ, khi được sai đi mua sữa con chim, ông bố chúng nó đã giảng nghĩa rằng sữa con chim có nghĩa là sữa hiệu con chim, chứ con chim không khi nào có sữa. Khi lớn lên chúng giao thiệp với các

tình tiết ly kỳ về cuộc sống trong « kỷ nguyên cấm đoán » hồi đầu thế kỷ 20. — Các diễn viên còn có Joan Fontaine, Jill St. John, Tom Ewel¹ Paul Lucas và Casare Donava.

Chúa Nhật 14-12-1969

ED SULLIVAN SHOW — 20 giờ : Joel Grey ngôi sao kịch trường Broadway, các ca sĩ Richie Havens và Vikki Carr, giàn nhạc Baja Marimba, kịch sĩ Scoey Mitchell, đoàn vũ Brascia và Tybee, cùng các giọng kim thuộc hi viện Beverly Hills dẫn đầu. Bài ca tuyển chọn có « When I'm 64 », « With Pen In Hand » và « After Today ».

BONANZA 21 giờ :

« The Real People Of Muddy Creek » (Thổ dân Muddy Creek). — Vì sự đe dọa của một bọn cướp

em gái chuồng chó, m'c bệnh « một tiếng kêu cha, ba tiếng kêu chó », lúc đó, chúng nó thấy là « con chim cũng có sữa ». Vì vậy mà lòng kính phục cha mẹ cũng bớt đi...

Nhà chủ Nhiệm lại phỏng vấn :

— Theo ý anh Ma Tật, thì tội trẻ Hippy là những kẻ hèn nhát hay can đảm ?

Phóng viên Ma Tật trả lời ngay :

— Họ là những người can đảm. Có thể nói là thứ nhất Nam Kỳ, thứ nhì thế giới. Tôi hãy thử hỏi anh, anh có can đảm để đầu tóc bù xù, mặc bộ quần áo đầy hoa, chặt bỏ sát người, mang cái kiếng to tồ bô, cưỡi Honda, chạy rầm rầm ở đường phố không ?... Chắc chắn là không rồi. Ấy vậy mà họ dám làm.

— Còn cô Bạc Hà ?...

— Tôi đồng ý với anh Ma Tật. Họ là những người can đảm. Một người con gái mảnh dẻ, nặng bốn chục kí lô mà dám để cho cả băng « chọi » cộng đồng. Tôi thì thôi không thể chịu đựng nổi. Bởi vậy mà tôi thần phục.

Cuộc hội thảo còn rất dài, lúc nào thích sẽ đăng tiếp

Phóng Viên MA TẬT ghi.

có súng ống đầy đủ, dám thổ dân Muddy Creek sợ hãi, phải rời xa anh chàng BEN CARTWRIGHT hào hiệp. Trong khi ấy BEN đang tìm cách giam kẻ đã giết viên Cảnh sát trưởng đã bình vực dân da đỏ. Jean Hale, Clifton James và Ann Doran xuất hiện ngoài các diễn viên quen thuộc.

INRONSIDE — 22giờ :

« Seargent Mike » « Trung sĩ Mike » Một chú khuyển cảnh sát có mặt tại nơi xảy ra vụ ám sát một cô gái già độc thân nhưng còn duyên dáng. Là chứng nhân duy nhất trong lúc xảy ra án mạng chú khuyển đã đem lại cho đoàn Inronside một chứng tích kỳ lạ, nhờ đó tìm ra được kẻ thủ phạm. John Dehner và Bill Bixby trong phim.

Phim dài « FLIGHT OF THE LOST BALLOON » — 23g40 :

(Chuyến bay biệt tích. — Dưới triều Nữ hoàng Victoria, một nhà phiêu lưu thám hiểm đã ra đi để tìm kiếm một kho tàng châu báu mà người ta cho là được tàng trữ ở nguồn gốc sông Nil. Ông bị một bộ lạc quái ác bắt giữ. Đã vậy tên tù trưởng bộ lạc này, vì muốn phỗng tay trên kho tàng nọ, đã tìm cách thuyết phục « vị hôn thê » của nhà thám hiểm, và vị bác sĩ trẻ tuổi trong đoàn cùng lên lút thực hiện ! chuyến bay sinh tử bằng kính khí cầu với hy vọng tìm ra kho vàng. Diễn viên gồm : Mala Powers, Marshall Thompson, James Lamphier và Douglas Kennedy.

đám tang Hippy...

(Tiếp theo trang 32)

tóc con bé tên Jackie, nó đánh đá :

— Jackie, tao không muốn mày đùa quá nhiều, đây là bố tao chứ đâu phải... nạn nhân của băng mày.

Jackie tỉnh bơ ngồi sát vào tôi, ngực nó phập phồng theo hơi thở và giọng nó reo vui :

— Đùa đó con chó kia ẹ. Tụi tao chống đàn ông là chống những thằng khốn nạn nào kia chứ đâu có chống bố mày. Xin lỗi, người anh em làm một phát giới thiệu đi.

Tôi ấp úng :

— Tôi là anh của ba chị em Giao.

Jackie reo lên :

— Tieu Giao, Ngọc Giao, Thúy Giao hả ? Trời không ngờ mấy con nhỏ có ông anh bỏ ác.

Đưa con gái hồng xen vào :

— Nhưng...Thúy Giao tịch rồi. Tụi tao vừa đi đưa đám xong. Có băng bạn tới nữa.

« Con Giao chết rồi à ». Jackie chỉ nói có vậy rồi khuôn mặt bầu bầu của nó chùng thấp xuống. M. t nó chớp lia lịa. Nó buồn. Jackie ngồi thẳng người dậy, nó nói như nói với chính nó :

— Tội nghiệp thật ! mới đây mà sao Giao chết hả anh ?

Con nhỏ vẫn đỡ lời tôi :

— Nó bị tụi cá bống « đom » toi bới, nhục quá, chết.

Jackie gầm lên :

— Tiên sư những thằng đàn ông. Chúng mày khốn nạn. Chúng mày sẽ chết. (Rồi nó quay sang tôi). Xin lỗi anh, tôi thù đàn ông lắm.

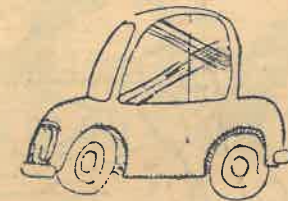
Tôi lợi dụng sự biến chuyển thất thường của cô gái Hippy, nên khai

thác cho ra ngọn ngành :

— Năm ngón tay có ngón dài ngón ngắn. Đàn ông có người tốt người xấu. Tại sao cô thù họ.

Jackie trợn mắt, cặp lông mày nhíu xéo lên có vẻ dữ tợn. Nó nói giọng đầy căm hờn :

— Anh biết, năm tôi 16 tuổi tôi bị cha mẹ đem bán cho một thằng đầu tỉnh. Thằng này đã cướp trinh trắng của tôi rồi trong một đêm. Nó dày vò tôi một cách không hề thương xót. Tôi như con vật nhỏ nhoi nằm trong bàn tay cuồng bạo của nó. Tôi bỏ tỉnh lên Saigon lang thang như một con chó đói. Tôi ngày lẻ lết ngoài đầu đường xó chợ khổ như đũa ăn mày.

— Tại sao cha mẹ lại nỡ tâm bán cô ? Cầu chuyện làm tôi ít tin được ?

Jackie chột sổ tiếng Đức toi bời :

— Sư anh, anh không tin nhưng đó là chuyện có thật. Thằng cha của tôi muốn tiến chức thành quan, sau khi hiến dâng mẹ tôi cho tên đầu tỉnh kia, nó đã gạt phắt tình cha con để đem tôi bán cho con quỷ dâm dục ấy. Chúng tôi là người đàn thấp cổ bé miệng, bị vấy hăm bởi xiềng xích cường quyền, đành cúi đầu đón nhận định mệnh tàn khốc đó.

Trước nỗi đau khổ của đứa con gái nhỏ bé, tôi thở dài ra điều thương xót :

— Rồi cô thành lập băng... Chống Tinh Yếu.

— Lang thang ở Saigon, đói quá. Tôi mò vào những căn cứ đồng minh, nhận chịu thoát y để kiếm hai đô la một lần. Sau đó tôi được một thằng có máu mặt ở Saigon đem về nuôi. Nó cho tôi

ăn ngon mặc đẹp, rồi lại đem tôi làm món quà dâng cho các ông lớn một đêm. Bị kịch cũ lại tái diễn. Khốn nạn thật.

— Cô thoát khỏi bằng cách nào ? Tại sao cô nhập đàn Hippy ?

Jackie lấy hai tay che mặt, nó bỗng khóc nức nở :

— Tôi là đứa con gái tỉnh lẻ, cao vọng của tôi cũng chỉ nhỏ bé như thành phố mà tôi sống. Tôi muốn được bình yên bên cạnh những người thân yêu, những bằng hữu của mình. Nhưng đàn ông đã làm tôi khốn nạn. Tôi phải trả thù. Do đó lợi dụng sự phóng khoáng, tự do của người Hippy: tôi lập băng, quyến rũ bọn đàn ông đem về làm... thật. Tôi chống chúng bằng cách đó.

Giọng tôi e ngại.

— Sao cô không chọn cách... trả thù khác hơn chuyện hồi này có phải hay không ?

Jackie bỏ hai tay xuống bụng, nó lắc đầu :

— Không được. Chủ trương của Hippy là không phá phách, bất bạo động và làm tỉnh. Tôi chọn cách trả thù bằng cách đó. Anh phải biết, tụi đàn ông cứ lẫn vào phòng này, chúng nó sẽ chết sớm. Sức chúng nó không đủ chịu đựng nổi bọn con gái chúng tôi đâu. Tôi muốn trả thù cha tôi, trả thù những thằng đàn ông khốn nạn. Nếu không có đàn ông, bọn con gái chúng tôi sống với nhau, chắc sung sướng lắm.

— Các cô làm một lần như vậy ăn nhầm gì. Bọn con trai sẽ bỏ đi hưởng lạc ở chỗ khác dân dị hơn, bình lặng hơn.

Jackie cười như nắc nẻ :

— Còn lâu, chúng tôi đã chài thuốc bọn đàn ông. Thuốc sẽ bắt chúng nó không thể bỏ nơi đây đi được. Trừ khi chúng chết. Tôi sẽ thử cho anh coi. Anh là bạn con nhỏ kia, xong rồi, là bạn băng tôi nữa.

KỲ TỚI : Hippy già, Hippy...trẻ

CRÈME THOAKAO là 1 mỹ phẩm đặc sắc, làm cho da mặt xinh tươi

THUỐC MỚI
VIÊN BỌC ĐƯỜNG

midol

Trị các chứng đau nhức
NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG
CÀM, CÚM, ĐAU LƯC CÓ KINH

HN 962 BYT/QCDP

Có bán tại các nhà thuốc Tây

Pub.TÂN-TRÍ

Ai mới là Hippy?

Giữa lúc tuần báo « Đời » sửa soạn số « Hippy » thì không hẹn mà gặp, mấy ông Quát Cù (tức Quân Cảnh) mở chiến dịch đại bốt mấy anh lính tóc dài. Cho đến kếp Hùng Cường cũng bị xôn tóc thì nói chỉ đến mấy chú lính nhóc vô danh muốn đi một đường bay bướm?

Quân nhân phải là một người hùng mạnh, nhưng khổ nỗi lính Anamit đâu có phải ai cũng to con như Big Minh, như Tướng Thắng, nên chỉ phải cắt tóc ngắn cho nó... mạnh mẽ.

Cái râu cái tóc là vóc con người, nhưng nếu chiếc áo không làm thành tu sĩ, thì tóc ngắn chưa hẳn đã là mạnh. Chẳng qua nó là một sự «chường mắt» mà thôi.

Ngoài Quân nhân ra, Cảnh Sát Dã Chiến cũng hay bốt mấy cận vệ để tóc dài mà họ cho là... «du dương». Dĩ nhiên «du dương» không phải cần có tóc dài, mà làm đến Tổng Trưởng như họ Âu họ Lương, họ Trần v.v... cũng có thể có tính chất... «du dương». Làm dân biểu, Nghị sĩ cũng vẫn có tác phong «du dương» như cái vụ hoan hô đã đảo «Bác Giáo» trước đây ở Nhà Hát Tây.

Hồi ra ứng cử Tổng Thống, Trung tướng Thiệu có tuyên bố không coi tóc dài của con trai là đáng ghét, nếu họ là ca nhạc sĩ kịch động hay nghệ sĩ cho nên sau khi T.T. Thiệu đắc cử Tổng Thống, người ta thấy ai muốn để tóc dài cũng được, miễn là có đóng thuế cho Tòa đồ chánh (hai ba trăm gì đó một năm, và có giấy chứng nhận mình ở trong một ban nhạc.

Sự thật thì con trai để tóc dài nếu ăn mặc kiểu Hippy thì coi nó cũng vui mắt. Chỉ phiền một cái là các cậu phải tốn tiền đi làm đầu và người nào mất quá gà có thể làm con trai là con gái. Có cậu tóc dài chăm vai đi chợ chơi.

Một bà đứng sau lưng vỗ vai hỏi: «Chị ơi chị...» Nhưng khi thấy chị này ngoảnh lại có... hàng râu mép thì bà suýt té ngã mà la lên: «Trời đất! Con trai gì mà kỳ cục vậy cả?»

Nhà văn Hoàng Xuân Việt cách đây 3 tuần có đưa vấn đề Hippy lên tivi trong chương trình «Những vấn đề của chúng ta». Rất tiếc những cô cậu của nhà văn mới đến chẳng có chút màu sắc Hippy nào cả. Hình như họ đọc những câu trả lời đã viết sẵn (?) Có lẽ vì màn ảnh T.V. Anamit có sự kiểm duyệt nên nhà văn không dám «phản ánh thực tế» chăng?

Nói tóm lại Hippy ở VN cũng có một số đi đúng «Thánh Kinh» của Hippy Âu Mỹ, còn thì đa số chỉ ăn mặc, loè loẹt, hoa hoè hoa sái, lập dị, hoặc vấy thật ngắn, cổ xé thật rộng v.v... mà thôi.

Cái đáng sợ không phải là phong trào Hippy của giới trẻ Anamit mà chính là tinh thần Hippy của những người lớn, trong đó đa số là chánh phủ...

CUOI-PRESS

Mỗi người
một
bàn chải răng...

Nhưng chỉ dùng
**KEM
ĐÁNH RĂNG**
**Hynos
PHOSPHATÉ**

Với
**Hynos
PHOSPHATÉ**

HYNOS PHOSPHATÉ
mang lại cho quý vị
một hàm răng trắng trong
những nụ cười rạng rỡ
một hơi thở thật thanh khiết,
nếu quý vị
chải răng 2 lần trong ngày

đánh răng sớm chiều
răng tươi sáng nhiều

VN EXPRESS

- Quý vị nên tổ chức TIỆC CƯỚI, SINH NHẬT, TIẾP TÂN ở đâu?
- Quý Vị tìm ở đâu được 1 đêm giải trí lành mạnh vui tươi?

Chỉ có NHÀ HÀNG CA VŨ NHẠC

PHA-LÊ

Lầu 3, Thương Xá Crystal
95-101, Công Lý — SAIGON
ĐT. 92.115 — 92.726 EXT.256

Một xứng đáng là nơi lý tưởng của quý vị, với những đặc điểm:

- ▼ Khung cảnh ấm cúng, sang trọng.
- ▼ Với sự trình tấu thường xuyên của Ban nhạc danh tiếng LÊ VĂN THIÊN
- ▼ Ngoài những giọng ca độc đáo của: LINH PHƯƠNG, THẢO LY, MỸ DUNG, NGỌC MINH, ALI MINH v.v...
- ▼ Quý vị còn được thưởng thức giọng ca ảo diệu và truyền cảm không kém gì những danh ca đương thời, đó là danh ca NHẬT THIÊN LAN, qua những tác phẩm tiền chiến bất hủ.
- ▼ Những Show quốc tế và VN này lửa hàng tuần đổi mới.
- ▼ ĐẶC BIỆT: Các món ăn Việt, Tây, Tàu do đầu bếp chuyên môn đảm nhiệm.
- ÂM NHẠC MÁY LẠNH THƯỜNG TRỰC

MỞ CỬA: SÁNG: Từ 8 giờ đến 14 giờ
CHIỀU: Từ 16 giờ đến 24 giờ

Ban giám đốc kính mời.

GIA-LONG
thu băng

132, TRƯƠNG-MINH-GIANG
SAIGON

(Ngã ba Trương-minh-Giang
và Kỳ Đồng)

- Nhận thu băng giao gấp.
- Bán băng thu sẵn đủ tất cả các loại nhạc cho tất cả các loại máy lớn, nhỏ. CASSETTE MONO Stéreo
- Car stéreo — Cartridge
- Xir dụng toàn máy tối tân.
- Kỹ thuật thật tinh vi
- Một rừng băng thu sẵn. Êm dịu, kích động, nhạc sống thu tại các phòng trà danh tiếng và các băng học ANH MỸ PHÁP, ĐỨC, Ý, NHẬT bộ nào cũng có học. NHẠC GIẢNG SINH VIỆT NAM và NGOẠI QUỐC

- Việc làm thật cẩn thận
- Nơi có thể tin cậy được

Kính mời đến thưởng thức và chọn lựa.

— Mở cửa từ 07 giờ sáng tới giờ nghỉ, cả ngày lễ và chủ nhật

GIALONG'S RECORDS

KÍNH MỜI

PHONG NGŨA

Ghè chốc, lở lỏi, gãi tới đâu ăn lan tới đó
KHÔNG PHẢI THOA PHẾT SƠ SÀI
NGOÀI DA MÀ HẾT, DẦU CÓ HẾT
CHỖ NÀY CŨNG LỎ LẠI CHỖ KIA

Nên uống :
Giải Phong Sát Độc Hoàn

ÔNG TIÊN

TRÊN 30 NĂM DANH TIẾNG

Hỏi các tiệm Hoa - Việt có bán là

NHÀ THUỐC **ÔNG TIÊN**

P.L. CHOLON K.N. BYT SỐ 316 — 21-8-82

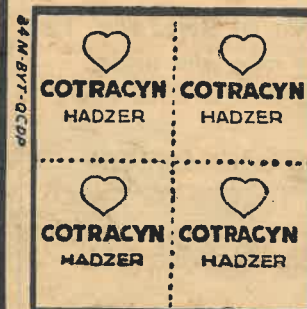

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG
COTRACYN

SỰ CÔNG HIỆU MẠNH LIỆT CỦA
2 TRỤY SINH (TETRACYCLINE + CHLORAMPHENICOL)
3 KHÁNG SINH (SULFAMIDES)
SINH-TỔ B12

Trị bệnh:

- BAN NÓNG...BAN CUA
- THƯỜNG-HÀN
- CẢM HO...SÚNG PHỔI
- NHIỄM VI-TRÙNG
- GHỀ LỞ LOÉT...VẾT ĐAU SÚNG MŨ...LÂM ĐỘC

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG

ĐỂ TRONG GIẤY THIẾT CỐ HÌNH TRÁI TIM

MUA DỄ DÀNG TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

DỊP MAY NHẤT ĐỜI?? NGÀN NĂM MỘT THUỞ??

- Ông còn do dự hạnh phúc còn đi xuống!
 - Bạn còn e ngại tình đời còn nhiều phiền toái!
 - Hãy mua ngay để cuộc đời lên hương
 - Nên mua gấp để gia đình êm ấm
- Tôi biết chắc chắn trước sau ông cũng mua, nhưng... nên mua sớm để có hạnh phúc sớm.

MUA GÌ???

MUA GÌ MÀ QUAN TRỌNG THỂ???

MỘT PHÁT MINH MỚI NHẤT, đã được gần 2 triệu người Nhật hoan nghênh. Dụng cụ riêng biệt, « BƠM TAY DOVE » Natural Method. Quý ông mua về TỰ CHỮA LẤY DỄ DÀNG các bệnh: Bất lực, thiếu hụt không bình thường, mau lẹ, yếu, đời lạnh nhạt hoặc « NỔ TỊCH » v.v... chỉ chữa hai tuần, lâu nhất hai tháng, KHÔNG CHÍCH, KHÔNG UỐNG, KHÔNG THOA THUỐC, kết quả vĩnh viễn 100%.

ĐẶC ĐIỂM Bơm DOVE khi bơm KHÔNG SÚT NẮP BƠM loại mạnh 18ph. nhãn hiệu 2 con chim — CÓ CATALOGUE chỉ dẫn rõ ràng, giá 1800đ. bảo đảm.

(Mời Quý ông lại coi gần 100 bức thư của nhiều người đã khỏi bệnh cảm ơn)

HỎI ĐẠI LÝ :

CẦN THƠ số 8 Hai Bà Trưng (ô. VÕ)	ĐÀ NẴNG 71 Hùng Vương (NAM PHƯƠNG)
DALAT 35B Pasteur (ông BÌNH)	QUI NHƠN 8 Phạm Hồng Thái
DALAT 20 Chi Lăng (TẬP HÓA)	BÌNH DƯƠNG 27 Đoàn Trần Nghiệp
BIÊN HÒA 84A Quốc Lộ 1 (THANH BÌNH)	PHÚ NHUẬN 247 Võ Di Nguy
BÌNH ĐỊNH Gò Găng Lương Sĩ Đông	SAIGON 230 Lý Thái Tổ 22

Tâm lý

Có người vì e thẹn, mặc cảm vì địa vị không dám mua, nhưng trong dịp Noel, Sinh Nhật hoặc Tin Mừng được ai tặng cho Bơm tay DOVE, họ sẽ chữa khỏi bệnh, họ sẽ cảm ơn suốt đời, món quà rất nhỏ, nhưng kết quả đáng giá mà...bà xã hài lòng

CẦN GẤP : Nhiều Đại Lý các tỉnh hoa hồng hậu, điều kiện dễ dàng, thư đề (nhớ kèm tem) Châu Thanh Nguyên 523 Trần Hưng Đạo (Gần Nancy) ĐT 98.827 — Mở cửa từ 8g đến 21g kể cả chủ nhật

đồ giả : Bơm giả không có hộp, không có CATALOGUE không có nhãn hiệu, không có hóa đơn, không thư từ khen ngợi chứng minh (photocople) và lẽ dĩ nhiên là giá... rẻ hơn bơm ORIGINE DOVE

NeuroTonic

ĐÔI - LỘ C
TĂNG - CƯỜNG
TRÍ NHỚ

VÊN THUỐC HỒNG
CÓ SINH TỐ C

KN 785/DT/QCOP/7.6.6.69

CÚM NÓNG LẠNH CẢM SỐT ĐAU NHỨC

ANTIGRIPPAUX

XIN NHỚ NHÃN HIỆU

CÓ BÀN
VIÊN LỎ KHẮP
MỌI HƠI

BUA BỒ ĐẤU NGƯỜI

HADZER

KN 804 SYT-QCOP

HEPACHAUT

MUỐC CỐT ARTICHAUT
MUỐC CỐT GAN BỒ TƯỚI

SINH TỐ B12
SINH TỐ B1
SINH TỐ B2
SINH TỐ B6
SINH TỐ PP
SINH TỐ D2

VUI VẺ
TUỔI TRẺ
DA DẸ, MỊN MÀNG

YẾU GAN
GÂY ỒM, MẤT NGỦ
MỤN Ở MẶT
NGỨA MỀ ĐAY
THIẾU MÁU
LAO LỰC
TẢO BÓN
DƯỠNG THAI
MỎI MỆT

VIÊN BẢO CHẾ HADZER

KN 887 73 M SYT-QCOP

THUỐC MỚI
VIÊN BỌC ĐƯỜNG

midol

trị các chứng đau nhức
NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG
CẢM, CÚM, ĐAU LÚC CÓ KINH

Có bán tại các nhà thuốc Tây

KN 982 SYT/QCOP

Pub.TÂN-TR

CETONIC 500 mg 250 mg
sinh-tô C
BỒI BỔ CƠ THỂ
TĂNG THÊM SỨC KHỎE

CORNELL UNIVERSITY
JUN 8 1970
LIBRARY